

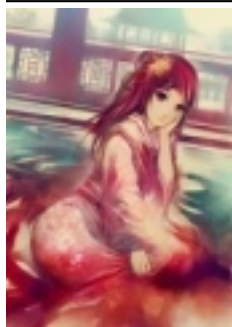
Nhật Được Nữ Nhân Ôn Nhu Quyển Rũ: Lấy Một Hồ Ly Tinh

Contents

Nhật Được Nữ Nhân Ôn Nhu Quyển Rũ: Lấy Một Hồ Ly Tinh	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	9
10. Chương 10	10
11. Chương 11	11
12. Chương 12	12
13. Chương 13	13
14. Chương 14	14
15. Chương 15	14
16. Chương 16	15
17. Chương 17	16
18. Chương 18	17
19. Chương 19	18
20. Chương 20	19
21. Chương 21	20
22. Chương 22	20
23. Chương 23	21
24. Chương 24	22
25. Chương 25	23
26. Chương 26	24
27. Chương 27	24
28. Chương 28	25
29. Chương 29	26
30. Chương 30	27
31. Chương 31	28
32. Chương 32	29
33. Chương 33	29
34. Chương 34	30
35. Chương 35	31
36. Chương 36	32
37. Chương 37	33
38. Chương 38	34
39. Chương 39	35
40. Chương 40	36
41. Chương 41	37

42. Chương 42	38
43. Chương 43	38
44. Chương 44	39
45. Chương 45	40
46. Chương 46	41
47. Chương 47	42
48. Chương 48	43
49. Chương 49	44
50. Chương 50	45
51. Chương 51	45
52. Chương 52	46
53. Chương 53	47
54. Chương 54: Lầy Hồ Ly Tinh	48
55. Chương 55: Lầy Hồ Ly Tinh	49
56. Chương 56: Lầy Hồ Ly Tinh	50
57. Chương 57: Lầy Hồ Ly Tinh	51
58. Chương 58: Lầy Hồ Ly Tinh	52
59. Chương 59: Lầy Hồ Ly Tinh	52
60. Chương 60: Lầy Hồ Ly Tinh	53
61. Chương 61: Lầy Hồ Ly Tinh	54
62. Chương 62: Lầy Hồ Ly Tinh	55
63. Chương 63: Lầy Hồ Ly Tinh	56
64. Chương 64: Lầy Hồ Ly Tinh	57
65. Chương 65: Lầy Hồ Ly Tinh	58
66. Chương 66: Lầy Hồ Ly Tinh	59
67. Chương 67: Lầy Hồ Ly Tinh (67)	60
68. Chương 68: Lầy Hồ Ly Tinh	60
69. Chương 69: Lầy Hồ Ly Tinh	61
70. Chương 70: Lầy Hồ Ly Tinh	62
71. Chương 71: Lầy Hồ Ly Tinh	63
72. Chương 72: Lầy Hồ Ly Tinh	64
73. Chương 73: Lầy Hồ Ly Tinh	65
74. Chương 74: Lầy Hồ Ly Tinh	66
75. Chương 75: Lầy Hồ Ly Tinh	66
76. Chương 76: Lầy Hồ Ly Tinh	67
77. Chương 77: Lầy Hồ Ly Tinh	68
78. Chương 78: Lầy Hồ Ly Tinh	69
79. Chương 79: Lầy Hồ Ly Tinh	70
80. Chương 80: Lầy Hồ Ly Tinh	71
81. Chương 81: Lầy Hồ Ly Tinh	72
82. Chương 82: Lầy Hồ Ly Tinh	72
83. Chương 83: Lầy Hồ Ly Tinh	73
84. Chương 84: Lầy Hồ Ly Tinh	74
85. Chương 85: Lầy Hồ Ly Tinh	75
86. Chương 86: Lầy Hồ Ly Tinh	76
87. Chương 87: Lầy Hồ Ly Tinh	77
88. Chương 88: Lầy Hồ Ly Tinh	78
89. Chương 89: Lầy Hồ Ly Tinh	78
90. Chương 90: Lầy Hồ Ly Tinh	79
91. Chương 91: Lầy Hồ Ly Tinh	80
92. Chương 92: Lầy Hồ Ly Tinh	81
93. Chương 93: Lầy Hồ Ly Tinh	82
94. Chương 94: Lầy Hồ Ly Tinh	83
95. Chương 94: Lầy Hồ Ly Tinh	84

Nhật Được Nữ Nhân Ôn Nhu Quyển Rũ: Lấy Một Hồ Ly Tinh

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, cổ đại, lãng mạn, ngôn tình, HEConvert: ngocquynh520Edit: sulliĐộ dài: 94

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-duoc-nu-nhan-on-nhu-quyen-ru-lay-mot-ho-ly-tinh>

1. Chương 1

“Đại Dũng ! Đừng chạy quá xa ! Nhớ sớm một chút về nhà !” Một thôn phụ hướng ra phía ngoài nhi tử đang chạy như điên lớn tiếng dặn dò, trên mặt một bộ không thể làm gì về mặt, cho đến khi nhi tử bóng dáng mất hút, mới thu hồi mâu quang, xoay người đi vào nhà gỗ nhỏ.

“Đã biết !” Đại Dũng nghe được thanh âm của nương, chẳng qua là đáp lại một tiếng, cũng không quay đầu lại, hất ra 2 cái chân vừa ngắn vừa thô hướng đối diện đòi phóng tới.

“Xi ! Xi !” Nam hài thở hổn hển, rốt cuộc vọt tới đỉnh núi ! Thành công quơ quơ hai tay, miệng không nhịn được hô to, “Ah ah ! Ah ah.....” Trên khuôn mặt bình thường lại khảm một đôi mắt vừa tròn vừa lớn, trán đầy mồ hôi, miệng nhếch lên, mỉm cười nhìn phong cảnh dưới chân núi, vẻ mặt ngây ngô, ngốc nghếch, nhưng lại lộ ra vẻ tinh khiết, hồn nhiên.

Ngay sau đó nam hài hét lớn một tiếng, trợn to hai mắt, “A.....” Chợt hướng sườn núi chạy xuống. Khi tới chân dốc, lại bởi vì sơ sẩy, bị vấp phải tảng đá dưới chân, “Ai ui !” Cả người lăn xuống. Chỉ cảm thấy trước mắt một trận bạch quang thoáng qua, thân thể lăn qua lăn lại mấy vòng, lúc này thân thể mới ngừng di chuyển.

Từ từ mở mắt, nhìn bốn phía một chút, thì ra là hấn lăn vào bụi hoa, vừa động dậy, liền co rút đau đớn nhả chặt lông mày, đưa tay sờ, đầu chảy máu ! Nam hài cũng không quá mức để ý, bàn tay dính vết máu hướng vạt áo cọ cọ, gượng ngồi dậy, “Ai ui !” Kêu đau một tiếng. Xem ra không chỉ là cái trán, nam hài những nơi khác trên người bị thương cũng không nhẹ ! Áo quần màu lam đã bị rách, đầu gối, cánh tay đều bị xước !

Nam hài đau đến nhe răng trợn mắt đứng lên, bị thương nặng như vậy, nhưng cũng không khóc, cũng có hài tử nhà nghèo ngây ngô nhưng lại quật cường ! Hít mũi một cái, đi vài bước, mâu quang bị cảnh đẹp trong bụi hoa hấp dẫn, từ từ quên trên người có vết thương, bắt bướm, cầm lên côn trùng, chơi đủ loại, lại từ trong ngực lấy ra cung tên cùng mũi tên tự chế, trong đầu tưởng tượng ra phụ thân dáng vẻ anh tuấn uy vũ bắn chết con mồi, nhắm vào hồ điệp phía xa, một tiễn (mũi tên gỗ) bắn ra. Nam hài chạy tới, nhặt mũi lên duy nhất một tiễn, tìm mục tiêu kế tiếp, lại tiếp tục vui chơi, miệng còn phối hợp kêu, “Vèo vèo, vèo vèo !”

Mãi chơi, nam hài chạy ra rất xa, lần nữa giương cung bắn tên, vèo, lần này mũi tên phải bắn thật xa. Xuyên qua trước mặt một đám cây thấp lùn, chỉ nghe “Ai ui !” một tiếng, trong bụi cây truyền ra một giọng nữ kiều mị.

2. Chương 2

Có người ! Nam hài ngẩn ra, ngỡ ngác chạy tới, xuyên thấu qua bụi cây, tò mò hướng bên trong nhìn.

“A.....” Hân không tự chủ phát ra thanh âm, nơi này thật đẹp a !

Một hồ nước u nhã tĩnh mịch, trong suốt thấy đáy, bốn phía cành lá thấp thoáng.

Nam hài bỗng dừng trọn to hai mắt, là bởi vì hân thấy trong hồ có một cô gái, hơn nữa nữ nhân này không có mặc y phục, nước hồ trong suốt thấy đáy, này đây nam hài thấy rất rõ ràng ! Sau đó nam hài thấy được một tiền của hân, giờ đây cô gái kia đang cầm trong tay.

“Oan gia ! Nhìn đủ chưa a !” Cô gái trong nước chợt lên tiếng, thanh âm quyến rũ hờn dỗi, làm người ta mềm cả người.

Đại Dĩnh chẳng qua là tiểu hài tử, nghe thanh âm cô gái cũng không có cảm giác khác thường gì, chẳng qua là bất chợt phát hiện trước mắt giống như xuất hiện một đôi bàn tay cực lớn, nam hài còn không kịp phản ứng, liền bị một cỗ vô hình kinh lực kéo qua.

“A ! Ai ui !” Nam hài lần nữa cả người ngã xuống đất.

“Di !” Trong hồ cô gái nhìn thấy bộ dáng nam hài, hiển nhiên cực kinh ngạc, ngay sau đó hì hì cười một tiếng, “Nguyên lai là con nít a !”

Nam hài từ từ trên đất bò dậy, “Phi !” Trong miệng khạc ra một ngụm máu, còn giống như có một thứ cứng rắn tựa cục đá, liềm đầu lưỡi, nguyên lai là răng cửa bị đập rớt ! Đúng tuổi thay răng, hai ngày trước răng cửa liền rớt một cái, lúc này lại đập đầu rớt thêm cái nữa, lần này nói chuyện gió lọt vào !

Nam hài bị ngã có chút lơ mơ. Khạc ra máu trong miệng, liền ngậy ngốc nhìn cô gái trong nước.

Cô gái người không mảnh vải, bị nam hài kinh ngạc nhìn nhìn, nhưng cũng không thẹn thùng, chỉ cười duyên nói : “Thật là một ngốc tử ! Người nếu lớn hơn, giờ phút này đã bị ta biến thành một đồng bạc cốt !” Nhìn nam hài miệng có vết máu, hơn nữa sau hai lần bị ngã đáng vẻ nhếch nhác, trên mặt đầy bùn, mặt lại đầy mồ hôi, cùng với vẻ mặt ngây ngốc, hết sức buồn cười. Cô gái cũng không nhịn được khanh khách nở nụ cười.

Nam hài nhìn cô gái cười, cũng tinh ý cười theo. Nụ cười này, khe hở răng gãy liền lộ ra, rất đáng yêu.

Cô gái cười run rẩy hết cả người, lúc này mới giơ lên tiểu mộc tiền trong tay, mở miệng nói : “Đây là của người sao ?”

“Ừ !” Nam hài nhấn mạnh, “Là của ta !”

Cô gái cười một cái, nụ cười này phong tình vạn chủng, quyến rũ chí cực, giơ tay nhắc chân đều toát lên vẻ duyên dáng mỹ lệ. Nhẹ nhàng khuấy bọt nước, nàng từ từ đi lên bờ. Khoảng cách của nàng với nam hài ngày càng gần, thân thể trắng nõn không tỳ vết cũng từ từ hiện ra trước mặt nam hài.

3. Chương 3

Trên người cô gái thủy châu từ ánh mặt trời chiếu xuống lấp lánh, nam hài nhìn có chút hoa mắt, muốn lấy tay che kín ánh mắt, lại cảm thấy không nỡ ! Há miệng ra, rốt cục mở miệng nói : “Đại thẩm....”

“Ách !” Cô gái thân hình bỗng dừng lão đảo ngã, suýt nữa ngã ngồi trong nước, đại thẩm ! Cô gái sờ sờ mặt của mình, cúi đầu tỉ mỉ nhìn lại mình một lần, ánh mắt lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, trừng phía nam hài trên bờ muốn nói lại thôi.

Nàng mỹ lệ quyến rũ, đẹp đẽ chí cực, nhìn thế nào lại giống đại thẩm ?

Cũng không biết, nam hài quanh năm cùng cha mẹ sống ở quanh núi, có thể nhìn thấy người khác vốn là thật ít ỏi, cô gái với mẫu thân ở ngoài, cũng chỉ có một đại thẩm hàng xóm. Trong ấn tượng của hắn, nữ nhân trừ gọi mẹ ra, chính là đại thẩm.

“Đại thẩm ! Người....”

Là đại thẩm ! Ánh mắt của cô gái giống như có thể bắn ra tia lửa.

Đáng tiếc nam hài ngốc nghếch Đại Dũng cũng không biết quan sát vẻ mặt, “Đại thẩm.....Người rất nghèo sao ? Tại sao không có quần áo mặc ?”

“Ừm” một tiếng, bọn nước bắn vào mặt nam hài, cô gái rút cục ngã nhào trong nước.

Thất bại ! Thất bại ! Lần đầu tiên trong đời thất bại, nam hài đối với yêu mị công lực của nàng làm như không thấy ! Thật là đầu gỗ không hiểu phong tình, không có lỗ mũi phun máu nhào tới lại còn nói nàng không có y phục mặc !

Quên đi ! Nếu là tiểu hài tử, không cùng hắn so đo.

Cô gái cười duyên, “Tỷ tỷ có y phục mặc.....Nhớ, phải gọi tỷ tỷ a ! Không phải là đại thẩm !”

“Nga !” Nam hài ngây ngốc nhìn dưới, “Tỷ tỷ.....” Bất chợt cảm thấy sau lưng có động tĩnh, quay đầu liếc mắt nhìn, xoay người, cô gái đã đi lên bờ, hơn nữa trên người trong nháy mắt có y phục, đỏ au như lửa, phát sáng chói mắt !

Nam hài nhìn thẳng nàng, mắt không nháy lấy một cái. Cô gái bị đáng vẻ khờ khạo của hắn chọc cười.

“Tỷ tỷ xinh đẹp không ? Tỷ tỷ có phải hay không là thế gian xinh đẹp nhất mỹ nhân a ?”

Hồi lâu, nam hài rút cục bưng tỉnh, cũng là lắc đầu một cái, thành thực đáp : “Không phải”

“A !” Mỹ nhân lần nữa chấn động ! Chẳng lẽ tiểu tử này nhìn thấy những hồ ly tinh khác ? Sẽ không a ! Chung quanh đỉnh núi, không có ai so nàng xinh đẹp hơn, “Kia.....Thế gian này ai là xinh đẹp nhất mỹ nhân ?” Nàng cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, quyết định vô luận là người nào, nàng liền phá hủy dung mạo đối phương !

4. Chương 4

“Là nương ta a !” Nam hài khờ dại nói, “Cha nói mẹ là thế gian xinh đẹp nhất mỹ nhân !”

Nguyên lai là loài người a ! Mỹ nhân thở phào nhẹ nhõm. Xinh đẹp có giới hạn, xem nam hài lớn lên sẽ biết, nương hắn đẹp mắt cũng thế thôi ! Cha mẹ nói chuyện chắc bị nam hài nghe được, nàng tức giận nói : “Cha người nói người nào xinh đẹp thì liền xinh đẹp à ? Thật là một ngốc tử !”

“Dĩ nhiên !” Nam hài bỗng dưng ưỡn ngực, “Phụ thân là nam tử hán, là đại anh hùng ! Lời của hắn nói không có sai !”

“Nga !” Mỹ nhân không cho là đúng bĩu môi, cũng không duy trì đáng vẻ yếu điệu thực nữ, rất tùy ý hướng đất ngồi xuống, “Người biết cái gì là nam tử hán ?”

“Dĩ nhiên là biết ! Mẹ nói giống như phụ thân dũng cảm chính là nam tử hán ! Trưởng thành, ta cũng muốn giống như phụ thân như vậy đi đầu quân đánh giặc ! Đi làm đại anh hùng !” Thăng bé nói xong đồng dục, hai quả đấm nhỏ nắm chặt, mỹ nhân càng thấy hắn chất phác khả ái. Bản tính vốn có, nàng lại muốn trêu chọc hắn.

“Như vậy tương lai đại anh hùng, người tên là gì a ?”

“Ta tên là Đại Dũng.” Nam hài kiêu ngạo mà trả lời.

“Đại Dũng !” Mĩ nhân cười hì hì một tiếng, “Người thích tỷ tỷ không ?”

“Thích !” Đại Dũng vô cùng thành thực.

Mĩ nhân khanh khách cười một tiếng, đột nhiên ở trên trán Đại Dũng hôn một cái, “Thích tỷ tỷ hôn người sao ?”

Đại Dũng nhếch môi, ngu ngơ cười một cái, “Thích ! Hương hương, so với mẹ còn ngon hơn !”

“Vậy sau này liền ở đây bồi tỷ tỷ, không đi trở về ! Tỷ tỷ ngày ngày hôn người !”

“Không được, mẹ bảo ta phải sớm về nhà một chút....” Nói xong, theo bản năng nhìn sắc trời một chút, “A ! Đã không còn sớm, ta muốn về nhà !”

Đứng lên liền muốn trở về, thân thể lại bị mĩ nhân kéo vào trong ngực mềm mại, “Đại Dũng, không cần đi có được không ? Lưu lại bồi tỷ tỷ ! Tỷ tỷ thật thích người !”

“Không được, mẹ sẽ sốt ruột, phụ thân sẽ tức giận !” Đại Dũng kiên quyết đẩy mĩ nhân ra.

Mĩ nhân nội tâm rất là thất bại, chẳng lẽ nàng một chút sức quyến rũ cũng không có sao ? Coi như chẳng qua là tám chín tuổi tiểu hài tử, nàng chủ động ôm ấp yêu thương, hẳn cũng nên cảm động, đỏ mặt một cái đi ! Thật là một đầu gỗ, chết tiệt đầu gỗ !

Cha mẹ của hắn thật đúng là lợi hại ! Giáo dục nhi tử thật tốt, đẹp hay xấu chả phân biệt được, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn ! Không được, nàng muốn tìm hiểu một chút !

“Đại Dũng, mẹ người tên gọi là gì ?”

5. Chương 5

“Liền kêu mẹ a !”

“Không phải, là ta hỏi tên nàng !”

“Chính là gọi mẹ a !”

Mĩ nhân kích động nháy mắt, hít sâu một hơi, “Vậy cha người gọi mẹ người là gì ?”

“Gọi mẹ nó, Đại Dũng mẹ nó !” Đại Dũng suy nghĩ một chút thành thực đáp.

Mĩ nhân nhìn lên trời, nhìn xuống đất, nhìn sang trái, nhìn sang phải, cuối cùng hít sâu một hơi, cười nói : “Vậy tên cha người không phải là cha ! Cha nó ! Đại Dũng cha nó !”

“Đúng vậy a !” Nam hài kinh ngạc há to mồm, “Người làm sao lại biết ?”

Mĩ nhân lại nháy mắt, hai con ngươi xanh thẳm, phóng liểu từng, từng liểu phóng (ko hiểu lắm). Thế gian còn có đứa trẻ ngu như thế ! Hơn nữa đứa trẻ đàn độn này còn không bị sắc đẹp của nàng ảnh hưởng ! Cực kỳ làm cho người ta lấy làm kì quái chính là, hắn trời xui đất khiến chạy đến nơi thanh tu của nàng.

Thấy mĩ nhân chậm chạp không trả lời, Đại Dũng ngậm miệng, suy nghĩ một chút nói, “Ta muốn về nhà !”

“Ừ ừ ừ !” Mĩ nhân thở dài, “Chỗ này chính người đi không ra, ta đưa người đi.” Nói xong đứng lên, bỗng nhiên ngã nhào, “Ai ui” một tiếng, ngã ngồi trên mặt đất.

“Thế nào ? Tỷ tỷ !” Đại Dũng chạy tới, ngồi xổm trước mặt mĩ nhân, khuôn mặt vuông vẫn nhỏ nhắn toát ra vẻ lo lắng.

“Tỷ tỷ chèo chân !” Mĩ nhân nhẹ nhàng nói, từ quần đưa ra chân nhỏ dài, giơ trước mặt Đại Dũng.

“Ta cho người xoa xoa !” Đại Dững ngồi dưới đất, đem mi nhân chân ngọc ôm vào trong ngực, cũng không cảm thấy có chỗ nào không ổn, hai tay dùng lực, đem cổ chân mi nhân xoa nắn, xoa nhẹ một lát, ngửa lên khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngô hỏi : “Khá hơn chút nào không ?”

Mi nhân nheo mắt lại, thoải mái thở dài, gất giọng : “Tốt hơn nhiều ! Đại Dững, đây là người nào dạy người ?”

“Mẹ ta ! Ta chân đau, mẹ chính là như vậy xoa cho ta !”

Kết quả, mi nhân chân ngọc, hần như vậy xoa một lần. Vừa ngẩng đầu mới phát hiện, trời đã tối rồi ! Hần vội đứng lên, “Ta muốn về nhà !”

Mi nhân phong tình vô hạn nhìn Đại Dững một cái, “Lưu lại, bồi tỷ tỷ không tốt sao ?”

“Không được ! Mẹ sẽ nôn nóng !” Nói xong không để ý mi nhân, hần xoay người hướng đường cũ chạy đi.

Mi nhân lười biếng duỗi lưng, nhìn bóng lưng hần rời đi, chớp mắt cười nói : “Thật đúng là cái tiểu ngu ngốc, nửa điểm phong tình cũng không hiểu ! Bất quá, cũng cứu chính người một mạng đấy ! Tiểu tử, hữu duyên gặp lại sau !” Từ từ xoay người, bỗng dưng phía sau nàng xuất hiện một cái đuôi hồ ly, màu sắc như lửa đỏ ! Cái đuôi dài nhẹ nhàng đảo qua, trong nháy mắt, nàng đã biến mất

6. Chương 6

Bên hồ tắt thủy khôi phục lại bình lặng, chỉ có cái kia nho nhỏ mộc tiển rớt lại, chứng minh nơi này có một bé trai ngây ngô đã từng xuất hiện....

Về phần đêm đó như thế nào về đến nhà, Đại Dững không nhớ nổi ! Tỉnh lại chính là sáng sớm hôm sau ! Mẹ nói hần ngủ ở đồng cỏ khô trong sân ! Hần đem chuyện hôm qua kể đầu đuôi cho mẫu thân, mẫu thân nói hần chỉ nói hươu nói vượn ! Ngày giữa sườn núi chỉ có cả nhà thợ săn bọn họ, Đại Dững vẫn cái cợ mình thấy ! Hơn nữa cô gái kia vẫn còn ở trong hồ tắm ! Sau phụ thân trên núi đi săn trở về, cảnh cáo hần không được nói láo, hần mới không thể không ụy khuất ngậm miệng.

Chính hần lại len lén chạy đi một lần, chỉ là cái gì cũng không có phát hiện, đừng nói là hồng y nữ tử, căn bản ngay cả cái hồ bóng dáng cũng không có ! Chẳng qua là kia chói mắt hồng ý, kia hương hương hôn, mềm nhũn thân thể.....Chẳng lẽ, thật là hần không phân biệt được mộng với thực ?!

Mười năm sau

“Trần Đại Dững trở lại, người không muốn sống nữa !” Một lão binh ước chừng ba mươi tuổi níu lại Trần Đại Dững đang muốn chạy vào trong rừng.

“Nhưng là tướng quân không phải nói....”

“Tướng quân chẳng qua là chỉ để cho hai ta do thám hướng đi của quân phản loạn, chứ không phải để chúng ta tới sào huyệt quân phản loạn ! Ngày lâm tử vừa nhìn là thấy cổ quái, chúng ta ở chỗ này chờ quân đến hãy nói !”

“Nga !” Trần Đại Dững gật đầu một cái, có chút không tình nguyện trở lại bên cạnh lão binh. Hần vừa mới đầu quân không lâu, liền bị tướng quân ủy thác trách nhiệm nặng nề – tìm kiếm hướng đi của quân phản loạn. Hơn nữa còn trẻ dễ nổi cáu, tự nhiên muốn hần sớm đi lập nghiệp, vì vậy hần với đồng đội quyết định luôn là có ý xem thường. Nhưng tình hình hần từ trước đến nay thật thà chất phác, cho dù trong lòng nhận định đối phương là sợ chết tiểu quỷ nhất gan cũng là buồn buồn giấu ở trong lòng.

“Tiểu tử, người ở trong lòng mắng ta tiểu quỷ nhất gan đúng không ?” Lão binh trong miệng ngậm một cọng râu cười nói, “Người tuổi nhỏ không hiểu, khi ta bằng người cũng như vậy, mọi chuyện cứ xông về phía trước.....Thật ra thì, người còn sống mới là trọng yếu nhất !”

Đừng xem Trần Đại Dững vóc người cao to, thật ra thì mười tám mười chín tuổi, mày rậm mắt to, toàn thân cao thấp lộ ra một cỗ nông dân chất phác ngu dần ! Trong lòng nghĩ chuyện gì, trên mặt tự nhiên cũng lộ ra, người khác tất sẽ nhận ra ! Lúc này bị nói trúng tim đen, túng quẫn thẹn thùng như nữ nhân, ngập ngừng nói : “Ta, ta”

“Ha ha ! Ngượng ngùng ! Cha người nếu đem người giao cho ta, ta tự nhiên muốn bảo hộ người chu toàn a.....Năm đó nếu không phải là hắc xà thân cứu giúp....Ai ! Cha người thật là người tốt a ! Cũng bởi vì tốt quá, mới có thể bị hãm hại ! Nếu không cũng không bị đuổi khỏi trại lính !”

7. Chương 7

“Cha nói hắc cùng mẹ rất tốt, chỉ cần ta ra nhập quân đội, đền đáp triều đình...”

“Ha ha ! Thật là tiểu tử khờ ! Khờ như cha người năm đó.....Di ! Có động tĩnh ! Đi tới xem một chút !”

“Giết a....”

“A....cứu mạng....”

“Trúng mai phục....Mau rút lui....”

“Giết....” Trần Đại Dững lớn tiếng gào thét, đại đao trong tay vung mạnh, trái một cái, phải một cái, đã sớm giết người con người chuyển đồ ! Bên tai tiếng thét thảm thiết không ngừng, hắc là đi theo tiểu đội nhân mã vào tìm kiếm, không ngờ trong rừng thật là có mai phục, chừng một trăm người bị bao vây.

Hắc vừa bắt đầu còn có chút khiếp đảm, dù sao mới vừa đầu quân chưa được một tháng ! Còn chưa có ở trên chiến trường chân đao chân thương đánh thắng, binh lính bên cạnh mới vừa rồi cùng hắc nói giỡn bị quân phản loạn một đao tước mất đầu, mà hắc cũng chính suýt nữa đâm phải người ta, rốt cục phát tiết, đem toàn bộ chiêu thức lúc cùng cha săn thú dùng tới, rộng to cùng quân phản loạn đánh nhau, đánh thẳng về phía trước xung phong liều chết !

Khi người cuối cùng của quân phản loạn bị đại đao của hắc chém ngã, ngẩng đầu nhìn quanh, lại phát hiện hắc đã lạc mọi người, trong rừng u tĩnh chỉ còn lại mình hắc thở hổn hển ! Toàn thân đầy máu, có của người khác, cũng có của mình !

Cũng không kịp kiểm tra thương thế của mình, tay cầm đao trở về. Trên đường đi, chỉ thấy ngổn ngang thi thể hai quân chết trận, không có một hơi thở của người sống, đại bộ phận đều là quân của mình, mùi máu nồng đậm làm người ta buồn nôn tràn ngập ở bốn phía !

Trần Đại Dững càng nhìn càng nóng ruột, cảm giác tim nhảy ra khỏi lồng ngực ! Lao đi, rốt cuộc nghe được tiếng người nói chuyện trong rừng....

“Mấy vị cũng là đại anh hùng, ta cũng không biết cùng với ai thì tốt đây ?” Tiếp theo là tiếng chuông bạc tựa như tiếng cười.

Trần Đại Dững ngẩn ra, trong rừng như thế nào có nữ nhân xuất hiện ? Vội vàng nín thở, nhẹ nhàng đi qua cành lá, hướng nơi có tiếng nói đi đến.

A ! Là quân phản loạn ! Đồng tử co lại, trợn mắt trừng trừng !

“Mĩ nhân ! Đương nhiên là ta tốt ! Ta giết địch nhân nhiều nhất !” Một tên phản loạn cười hì hì nói.

“Mĩ nhân ! Ta rất thương hương tiếc ngọc a !” Tên còn lại nói.

Núp ở phía xa Trần Đại Dững tự nhiên chú ý tới mĩ nhân trong miệng quân phản loạn. Một thân đồ xâm xiêm y, nhàn nhã ngồi trên ngọn cây cao, hai chân trắng nõn như ngọc đựng đưa, kéo quần lụa đỏ mỏng, làm cho người vô hạn thêm muốn.

8. Chương 8

Nàng thế nhưng không có đi hài, phải biết rằng, một cô gái bị người khác thấy được chỗ như vậy, trừ phi phải gả cho người nọ ! Trần Đại Dũng sợ run hồi lâu, cảm thấy với cô gái này có cảm giác như từng quen biết, lại bởi vì khoảng cách hơi xa, không thấy rõ mặt nàng.

Cô gái ngồi trên cây nói chuyện, giọng nói hờn dỗi : “Ta cũng không biết đi theo ai !” Thanh âm mềm mại đáng yêu tận tủy, nghe được khiến thân người mềm nhũn. Trần Đại Dũng núp ở phía xa cũng không ngoại lệ, đao trong tay suýt nữa cầm không nổi ! Trong lúc bất chợt ý thức được cái gì, mặt trong nháy mắt liền đỏ.

“Mĩ nhân xuống.....xuống a ! Ca ca sẽ đỡ được ngươi ! Xuống a....”

“Không muốn....Ta sợ....Cứu mạng a ! Ta sợ a....” Mới vừa rồi quyến rũ mị hoặc, phong tình vạn chủng, thoáng trở thành hoa lệ đầm mưa, khiến người ta thương xót.

Trần Đại Dũng bình tĩnh, một nam tử trong đó đã không nhịn được bò lên cây, vươn tay chuẩn bị kéo nàng kia, lại thấy nàng kia khiếp đảm lùi về phía sau tránh né, mắt thấy sắp ngã xuống cây.

Trần Đại Dũng nhìn không được, lao ra hét lớn một tiếng : “Vô sỉ ! Dừng tay !” Hắn vốn cao lớn trắng kiện, cộng thêm cả người là máu, hai mắt trừng lên đỏ lừ, cứ như vậy gào thét, cầm theo đại đao nhuốm máu giương nanh múa vuốt về phía bọn chúng, thật là giống như ác quỷ địa ngục.

Mọi người trong nháy mắt bị hắn dọa sợ đến ngây người, đợi đến khi bình tĩnh, hắn đã ở trước mắt, lúc này mới nhớ tới chống cự đã chậm.

Cô gái ngồi trên cây chỉ là nhẹ nhàng ồ một tiếng, ngay sau đó cặp mắt mông lung quyến rũ khiêu khích nháy mấy cái, sau đó lại nháy mấy cái, rốt cục đợi đến khi cặp mắt to yêu mị kia không còn chớp, chiến tranh dưới tàng cây cũng kết thúc.

Trên đất nằm hai, còn dư lại ba người thấy tình thế không ổn, nhanh chân chạy. Trần Đại Dũng đuổi theo hai bước, lại đột nhiên dừng lại, quay đầu hướng cô gái trên cây nói : “Ngươi mau xuống rồi chạy thoát thân đi !”

“Người đừng đi ! Ta....Ta không xuống được !”

“A !” Nàng là như thế nào đi lên ? Trần Đại Dũng cặp mắt đầy tia máu đỏ tràn đầy nghi ngờ. Nắm tóc, hắn ngây ngô nói : “Vậy làm sao bây giờ ?”

Cô gái nín cười, nói : “Ta nhảy xuống ! Ngươi ở phía dưới đỡ ta !”

“Được !” Trần Đại Dũng theo bản năng giơ hai tay, trong lúc bất chợt nghĩ, “Không được, nam nữ thụ thụ bất thân, ta sao có thể....A !” Ngẩng đầu lên nhìn, một bóng dáng hồng đỏ hướng hắn lao thẳng tới ! Chỉ cảm thấy một thân thể vừa mềm lại thơm ngát vào trong ngực, theo bản năng muốn đem nàng đẩy ra, bỗng dưng thân thể trong ngực trầm xuống, trong nháy mắt nặng như nghìn cân, cứng rắn đem hắn áp đảo trên mặt đất !

9. Chương 9

Hắn đau đến rên lên một tiếng, ánh mắt nhìn cô gái vừa mới ở trên cành cây. Kỳ quái, hắn không có đứng dưới tàng cây a, nàng là như thế nào ngã vào trong ngực hắn ? Bay tới mới có thể !

Cô gái ngừ điệu có ý cười, “Ngốc tử, nghĩ gì thế !”

“A !” Trần Đại Dũng mâu quang chuyển tới người cô gái, “Người.....Cái kia.....Đứng lên....” Trên người là cô gái nhuyển ngọc ôn hương đang nằm úp xuống, hấn đẩy cũng không nên, không đẩy cũng không nên. Hai bàn tay luống cuống giơ lên, để xuống, lại giơ lên.

“Ha ha ! Ngốc tử ! Có tiền bộ hơn trước ! Biết đỏ mặt !”

“Người....” Cô gái này vừa mở miệng, hấn càng thêm quẫn bách vô cùng, mặt từ đỏ thành tím. Thật may là, trên mặt của hấn ngoài vết máu chính là bùn, người bình thường không nhìn ra cái gì ! Ai, ai có thể nghĩ cô gái này không phải là người bình thường đây !

“Chớ lộn xộn !” Cô gái nói, cô gái bực bội nằm trên người hấn, “Để cho tỷ tỷ xem thật kĩ bộ dáng của người ! Chắc chắc ! Thật đúng là thay đổi đây ! So với khi còn bé nhìn thuận mắt hơn nhiều.....Chẳng qua mỗi lần gặp người a, cũng đều là một thân chật vật ! Không phải là máu thì là bùn, bẩn chết....Ai ui ! Tiểu oan gia ! Người như thế nào đẩy ta a !”

“Người....” Trần Đại Dũng một tay đẩy nàng ra, tại chỗ lặn một vòng, đứng lên, chỉ về phía nàng, đỏ mặt, ngón tay kích động chỉ loạn, quát lên : “Người....Như thế nào chạm vào ta ! Nam nữ thụ thụ bất thân....Người....”

Cô gái không nhanh không chậm vỗ bụi trên người, từ dưới đất đứng lên, đối với phần nộ của hấn làm như không thấy, ha ha cười một tiếng nói : “Người cũng chạm ta ! Nhìn !” Động thân, trước ngực vừa đúng có dấu bàn tay thật to. Nơi đây chỉ có mình hấn, tay của hấn đầy bùn đất, dấu vết năm đầu ngón tay rõ có thể thấy được.

“Ta....” Trần Đại Dũng buồn phiền một câu cũng không nói ra được. Hấn mới vừa rồi nhất thời tình thế cấp bách, ai muốn đụng phải chỗ đó a !

“Ta cái gì mà ta ! Ta nhìn cũng bị người nhìn, sờ cũng bị người sờ, xem ra tỷ tỷ bất đắc dĩ phải gả cho người....Uy ! Sao người lại trừng mắt !”

“Ta....Ta không cười người !” Hấn nôn nóng gào lên, “Ta....” Tâm cuống lên cũng không biết nói thế nào cho đúng, nhặt lên đao trên đất, coi cô gái như hồng thủy mãnh thú (nước lũ và thú dữ), xoay người liền muốn chạy.

“Đứng lại !” Cô gái chỉ ngón tay, Trần Đại Dũng thân hình liền dừng lại, cũng nhúc nhích không được ! Nàng dáng vẻ uyển chuyển đi tới trước hấn, hung hăng ấn vào chán hấn, “Chạy cái gì ! Chẳng lẽ ta ăn thịt người ? Thật là ngốc tử !”

10. Chương 10

Trần Đại Dũng thân thể mặc dù không nhúc nhích được, miệng vẫn có thể nói, “Người, người điểm huyết !” Ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoảng, hấn nhớ phụ thân nói qua, trong chốn giang hồ có một loại võ công lợi hại, chỉ cần dùng một ngón tay, thân thể liền không nhúc nhích được.

“Điểm huyết !” Cô gái vẻ mặt ngẩn ra, nàng đây là dùng phép thuật, có thể so với điểm huyết lợi hại hơn ! Ngay sau đó cười một tiếng nói : “Đúng, đây chính là công phu điểm huyết, tiểu tử ngốc ! Sợ chưa !”

Ai dè Trần Đại Dũng giận tím mặt, bộ dạng bị mắc lừa, “Người rõ ràng rất lợi hại, mới vừa rồi tại sao lại sợ những người đó ! Còn gọi cứu mạng !”

Cô gái nhú mày, kì quái chớp mắt, nàng có hô cứu mạng sao ? “Này ! Ngốc tử ! Đó là sở thích có được hay không ! Ta trêu chọc bọn họ cho vui ! Là người hiểu lầm, chạy đến cứu ta, ta cũng không cầu xin người a !”

“Người trêu chọc bọn họ cho vui ?” Lần này mắt Trần Đại Dũng trừng lên so với mắt trâu còn to hơn, dáng vẻ không thể tin được, “Người....Tại sao ?”

Cô gái ha ha cười một tiếng, đáp : “Bởi vì ta là hồ ly tinh ! Hồ ly tinh tự nhiên muốn trêu chọc nam nhân cho vui !”

Trần Đại Dũng trợn mắt há mồm “Thì ra ngươi là....” Cái loại đó nữ nhân a ! Hắn trước kia lớn lên ở trong thôn mặc dù không biết nhiều lắm, nhưng đầu quân hơn một tháng nay, bên tai thường nghe được người chung quanh đàm luận câu lan viện nữ nhân như thế nào ! Hắn đã không phải là hài đồng ngu ngốc ngày xưa, nếu không phải đầu quân, năm đó đã sớm cưới vợ sinh con ! Vì vậy một ít chuyện, hắn mặc dù nghe mơ mơ hồ hồ, nhưng vẫn là hiểu.

Nhìn mặt hắn khờ ra, Thư Nhan một thoáng liền đoán ra suy nghĩ trong lòng hắn, trên mặt nháy mắt lộ ra vẻ buồn bã ủy khuất, “Ngươi trong lòng nhất định là xem thường ta có đúng hay không ? Ngươi nhất định là hối hận vừa mới lao ra cứu ta đúng hay không ?”

“Không có....Không có !” Trần Đại Dũng bị nàng nhìn với ánh mắt buồn bã, trong lòng lập tức trở nên không thoải mái, gấp đến độ lắc đầu nguầy nguậy, “Ta, ta, ta....Bọn họ là quân phản loạn, vô luận như thế nào ta cũng sẽ lao ra.....” Hắn này lắc đầu, bỗng dưng phát hiện ra thân thể đã có thể cử động.

“Đã như vậy, kia ta muốn gả cho ngươi, ngươi vì sao không đồng ý ?”

“... ..” Hắn không muốn lấy vợ sinh con a !

“Ta bất luận có chuyện gì, dù sao ngươi phải đối ta phụ trách ! Ta vốn là muốn làm người lương thiện, muốn chọn trong mấy vị quân gia vừa rồi một vị làm phu quân, ai ngờ ngươi lại đột nhiên lao ra, không phải là bị ngươi đánh chết, cũng là bị ngươi dọa chạy ! Hôm nay chỉ còn lại ngươi, mặc dù bộ dáng hơi kém, nhưng ta đây liền miễn cưỡng chấp nhận !”

11. Chương 11

“... ..” Chấp nhận đi ! Hắn....còn không muốn cùng nàng kết hôn !

“Ngươi không nói lời nào chính là đồng ý ! Như vậy bắt đầu từ bây giờ ngươi chính là nam nhân của ta....Gọi ngươi là tướng công, hay gọi tên ngươi Đại Dũng đây ? Ân....Gọi ngươi Đại Dũng tốt lắm....Ai nha ! Quên nói cho ngươi biết ta khuê danh....Ta họ Thư ! Sau này ngươi gọi ta Thư Nhan là được !”

Trần Đại Dũng cả kinh đầu đầy mồ hôi, trong mắt rõ ràng thể hiện – nữ nhân này thật là đáng sợ ! Lần nữa nghiệm chứng lời nói của phụ thân, quả nhiên mẫu thân là nữ nhân tốt nhất trên đời !

“Ngươi....Làm sao biết ta tên là Đại Dũng ?”

Thư Nhan lập tức lộ ra vẻ mặt buồn bã, “Ai ! Ngươi thật đúng là đem ta quên sạch sẽ a ! Nhớ ngày đó ngươi còn rình coi ta tắm !”

“A ? Có sao....” Hắn thế nào không nhớ rõ a ! Hắn sẽ không làm ra loại chuyện hạ lưu như thế ! “Ngươi nhớ....sai rồi a !” Hắn gấp đến độ lau mồ hôi ! Ô, ô ! Khi để người hiền lành.

“Đương nhiên là ngươi ! Ân....Ta nghĩ, cũng mười năm trước a ! Ngươi còn cầm tiểu mộc tiễn bắn tới chỗ ta !” Dĩ nhiên mười năm đối với nàng mà nói, chẳng qua là thoáng qua rồi biến mất !

Trần Đại Dũng tính tình thật thà, nghe nàng vừa nói, dĩ nhiên là cố gắng nhớ lại, trong đầu thật có một cô gái như vậy ! Mơ mơ hồ hồ, cái đó trẻ tuổi nữ nhân hắn đã từng gặp qua ! Đáng vẻ nàng hắn không nhớ được, trong đầu óc hắn ẩn tượng nàng rất trẻ, luôn là cười đến chói mắt theo sát hắn nói chuyện.

Hắn nhìn kĩ Thư Nhan, “Ngươi gạt ngươi ! Mười năm trước ngươi còn là hài tử !” Có thể là nàng sao ?

“Ai nha ! Mười năm đã là cái gì ! Ta đây đáng vẻ một trăm năm cũng không thay đổi....Bất quá ngươi nói cũng đúng, luôn luôn một dáng vẻ cũng không tiện ! Ngày nào đó có thời gian ta thay đổi lại gương

mặt....Uy, người vậy là cái gì về mặt ! Ta không phải đã nói ta là hồ ly tinh sao ? Dĩ nhiên vĩnh viễn giữ vững trẻ tuổi đáng về a....Uy, người đi đâu vậy a ?”

“Dĩ nhiên là rút quân về doanh trại !” Hấn nói không lại nàng, đi cũng có thể chứ !

“Nga !” Thư Nhan xinh đẹp cười một tiếng, “Nếu nói gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó ! Người nếu đã là tướng công của ta, đi nơi nào, Thư Nhan dĩ nhiên là nên đi theo người ?” Nói xong một câu còn thâm kín liếc mắt đưa tình với Trần Đại Dũng !

Trần Đại Dũng theo bản năng rùng mình, “Cái đó ta....Không có thú người !”

“Thế nào, người hối hận ? Ô ô, nói mà không làm ! Mới vừa rồi còn đồng ý ! Trong nháy mắt người lại không cần ta ! Nam nhân bạc tình ! Ô ô....” Nói khóc liền khóc, so với bầu trời tháng ba thay đổi còn nhanh hơn.

12. Chương 12

“... ..” Hấn trợn mắt há mồm, dở khóc dở cười ! Hấn lúc nào thì đáp ứng cưới nàng a ! “Cái đó....không thể trước trận liên lấy vợ ! Sẽ bị chém đầu !”

“Thư Nhan bất kể có danh phận gì, chỉ cần ở bên cạnh người là được !”

Hấn cứng lưỡi há hốc mồm, “Kia.....cũng không được, trong quân doanh không thể cho nữ nhân vào !”

“Kia Thư Nhan ở nhà lá bên ngoài trại lính, phụng bồi tướng công, tướng công ở trong quanh doanh bao lâu, Thư Nhan ở chỗ đó bồi bấy lâu !”

“Người, người....” Trần Đại Dũng gấp đến độ dậm chân, “Ta mới không cần cưới loại nữ nhân như người !”

“Ô ô, người quả nhiên vẫn còn muốn vứt bỏ ta !” Thư Nhan lúc này liền lắc lắc vạt áo khóc rống lên, “Thân thể trong sạch đáng thương của ta mười năm trước liền bị người xem, hôm nay lại bị người xem thường ! Ô ô, ta không muốn sống....”

“A....” Mười năm trước, hấn cái gì cũng không hiểu a ! Hơn nữa, mười năm trước chưa chắc là nàng a, độ tuổi không đúng !

“Cái gì độ tuổi không đúng !”

“A a....” Nàng làm sao biết suy nghĩ của hấn ?

“Đó là ta được chăm sóc tốt ! Ta tu luyện một loại võ công, có thể mãi mãi thanh xuân....Nga ! Ta hiểu, người là cảm thấy ta lớn hơn người, người không cần ta có đúng không ?”

Trần Đại Dũng hai mắt thật to chăm chú nhìn chăm chăm nàng, mới vừa rồi còn nói mình là hồ ly tinh ! Như vậy một lúc sau lại nói được chăm sóc tốt, còn nói luyện võ công ! Bản tính nông dân thật thà chất phác lại phát huy, nắm tay, không có lên tiếng, xoay người liền đi.

“Đại Dũng....”

“Không cho người đi theo ta nữa ! Người là nữ nhân, ta cũng không so đo với người ! Nếu không....”

“Nha, người còn biết ta là nữ nhân a ! Cứ nhiên để ta một mình ở chỗ hoang vu này ! Ta một cô gái nhu nhược chỉ có thể đối mà chết ở chỗ này ! Chết, thì thể còn bị sói tha....Xương cốt không còn a !”

Trần Đại Dũng bây giờ không nhịn được, trán nổi gân xanh, “Người rõ ràng có võ công điểm huyết lợi hại như vậy ! Còn, còn....”

“Còn cái gì ?” Thư Nhan hai tay chống nạnh, trợn mắt nói, “Tóm lại, trong sạch mười năm trước của ta liền bị người hủy hoại, hôm nay, người đã có gia đình cũng phải cưới, không lập gia đình cũng phải cưới ! Nếu

không, ta hiện tại sẽ khóc cho người xem.... ..Ồ ô, nam nhân không có lương tâm ! Ô ô, ta không muốn sống ! Ô ô.... ..”

Trần Đại Dũng giận đến mức thở hổn hển liên tục, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, đột nhiên hét lớn một tiếng, “Đừng khóc ! Ta đáp ứng cưới người !”

13. Chương 13

“A.... ..” Thư Nhan nháy mắt hạ ánh mắt, tiếp lại nháy mắt hạ ánh mắt, hần liền gật đầu đồng ý dễ dàng như vậy ? Nàng còn chưa có chơi đủ đây, thật là !

Thư Nhan rung rung lông mi trên dính nước mắt trong suốt, chớp mắt không nói ra được yêu mị mê hoặc người, dù gì Trần Đại Dũng cũng là đầu gối, nửa điểm phong tình cũng không hiểu, nhiều lắm là nói chuyện khẩu khí nhẹ nhàng một chút, “Người nếu là người của Trần gia, sau này phải nghe ta nói, không cho phép nói khóc liền khóc.....”

“Kia ta.... ..”

“Câm miệng !” Trần Đại Dũng rất có khí thế quát chói tai một tiếng, “Thời điểm nam nhân nói, nữ nhân không thể nói xen vào !” Kia nữ nhân hần có thể không so đo, nhưng nếu là nữ nhân của hần, sau này tự nhiên phải nghe lời hần, không thể giống như bây giờ quấy nhiễu làm phiền, nói hươu nói vượn.

“Nga !” Thư Nhan nhỏ giọng đáp một tiếng, cúi đầu, có chút đáng vẻ khiếp đảm, chẳng qua là cặp mắt ta yêu mị, cũng không dừng nháy liên tục.

Đối với thái độ thuận theo của Thư Nhan, Trần Đại Dũng rất hài lòng, nói tiếp : “Người bây giờ không thể cùng ta rút quân về doanh, ta sẽ cho người một chút lộ phí, người đi đến quê quán của ta trước, giúp ta chiêu cố cha mẹ ! Hết sức hiếu đạo, bọn họ cũng đã lớn tuổi !”

“Nhưng là, nếu như cha mẹ không nhận ta làm con dâu, làm sao bây giờ đây ?” Thư Nhan lần nữa chen miệng.

Chẳng qua lần này Trần Đại Dũng không có cảm giác được, ngược lại nghiêm túc suy tư vấn đề Thư Nhan nói, có chút khó xử gãi gãi đầu, muốn viết phong thư cho người nhà, nhưng hần lại không biết nhiều chữ ! Bứt rứt chán chường thở dài, cuối cùng, “Có, ta cho người tìn vật, cha mẹ dĩ nhiên là sẽ biết người.”

“Nga, hảo, ta liền làm theo lời tướng công.”

###

“Tướng công, con đường này chúng ta mới vừa đi qua ! Người là không phải lạc đường chứ ? Ta chân mỏi nhừ rồi !”

“Sẽ không !” Trần Đại Dũng rất kiên định nói, “Ta từ nhỏ lớn lên ở trong núi, cùng phụ thân săn thú, chưa bao giờ ở trong rừng lạc đường.”

“Nga !” Thư Nhan lộ ra mâu quang sùng bái.

Trần Đại Dũng theo bản năng ưỡn ngực, liếc về phía Thư Nhan bên người đang đi bộ khắp khếnh, đột nhiên nói : “Tối, ta công người !” Nói xong ngồi xổm xuống, Thư Nhan đứng ở phía sau khoe miệng giảo hoạt cười, nằm úp lên.

Thư Nhan mặc dù chân thư thái, lỗ tai lại bị hành hạ.

Trần Đại Dũng miệng vẫn không ngừng đối với Thư Nhan dặn dò : “... ..Người tốt nhất nên hiếu thuận với cha mẹ ! Mẹ ta tính tình ôn nhu, nhất định sẽ không làm khó người, phụ thân thoát nhìn bề ngoài có chút nghiêm khắc, nhưng tâm địa rất tốt.... ..Miệng của người có thể nói, ta biết, nhưng thấy cha mẹ, không thể giống như hôm nay hồ nhiễu lằng nhằng, bần lộng thị phi.... ..”

14. Chương 14

Miệng nàng có thể nói, hiện tại người nói không ngừng là người a ! Nằm ở trên lưng, nàng che miệng đánh ngáp.

“...Nếu là bị ta biết, nhất định đối với người không khách khí ! Còn người hành động phải sửa đổi một chút ! Quá mức phóng dăng....Cái đó....Trên chân nhất định phải mang giày, sau này trừ ta ra, không thể để cho nam nhân thứ hai thấy chân người.....Ta nếu đồng ý cưới người, tự nhiên sẽ không để bụng truyện lúc trước của người, bất quá.....Người không được cho cha mẹ biết ! Nếu không, sẽ bị người ta chê cười....Đánh xong trận này, ta sẽ trở về gặp người, đến lúc đó, người nếu biểu hiện tốt, cha mẹ cũng hài lòng, ta liền cưới hỏi đàng hoàng, sẽ không có chút ủy khuất người ! Bất quá, người nếu khiến cha mẹ ta tức giận, làm không tốt, cũng đừng trách ta ngoan tâm đuổi ra khỏi cửa.....Ta nói những điều này, người có nghe hay không ?”

“Nghe được ! Ta nhất định sẽ hiếu thuận cha mẹ chồng, lo liệu việc nhà, chờ tướng công trở về....Con đường này mới vừa rồi chúng ta đã đi qua ! Người nhìn, cái khăn lụa đỏ chính là của ta trước đây không lâu rơi !”

“Người thế nào không nói sớm !” Trần Đại Dũng đưa tay đem nó nhặt lên, đưa cho Thư Nhan trên lưng, hẩn nửa canh giờ đều lần lượt nhìn thấy khăn lụa đỏ ! “Kì quái, chẳng lẽ ta thật đúng là lạc đường !” Thấp giọng nói thầm, “Những thi thể kia thế nào đều không thấy ! Lúc ta mới tới còn nhìn thấy ! Chẳng qua chỉ là chốc lát....Không thể nào a !” Hẩn đứng tại chỗ, bốn phía nhìn một chút, rất yên tĩnh, ngay cả thanh âm côn trùng kêu chim hót cũng không có, “Này trong rừng u tĩnh đúng là có chút cổ quái a !”

Sau lưng Thư Nhan không chịu nổi hạ mi, này gốc tử, bây giờ mới phát hiện ra trong rừng cổ quái a ! Thật là trì hoãn !

“A....Yêu quái....Cứu mạng....”

Bỗng dưng, cách đó không xa truyền tiếng kêu cứu, Trần Đại Dũng trừng mắt, để Thư Nhan xuống, “Người ở đây chờ ta, ta đi lại xem một chút !” Nói xong, cũng không đợi Thư Nhan đáp ứng, vung người, nhảy vào trong rừng, chớ đừng thấy hẩn to cao, ngồi dậy đứng lên cũng rất linh hoạt.

Quân phản loạn ! Kia không phải là mấy người vừa mới bị hẩn đuổi chạy sao ? Lúc hẩn chạy tới, vừa thấy người cuối cùng bị bóng dáng màu đen đánh ngã, ngay sau đó, “A....” Hẩn sợ hãi kêu lên tiếng, khó có thể tin chuyện phát sinh trước mắt, ánh mắt hoảng sợ trợn to ! Hẩn trở mắt nhìn thì thể những người kia bị hút khô, sau đó xác biến thành tro, bị gió thổi, liền như vậy lặng yên không một tiếng động biến mất ! Chẳng lẽ những thi thể mất tích cũng là như vậy bị....Trong đầu nháy mắt lóe ra hai chữ....Yêu quái.

Hẩn vừa ra tiếng, tự nhiên cũng bị phát hiện ! Chỉ thấy bóng đen kia không chút hoang mang ngẩng đầu lên nhìn Đại Dũng đang kinh hoàng luống cuống một cái, miễn cưỡng cười một tiếng, “Lại tới một người a !”

15. Chương 15

“Yêu....Yêu quái ! Người....Ăn thịt người !” Trần Đại Dũng bỗng dưng giơ lên đại đao hướng bóng đen vọt tới.

“Nha nha....” Bóng đen ngẩn ra, Trần Đại Dũng hành động rõ ràng ngoài dự liệu của hẩn, một người nếu chính mắt thấy quá trình hẩn hút tinh lực người, không phải là bị dọa cho sợ đến tè ra quần, tại chỗ ngất xỉu, chính là xoay người liền chạy, hận cặp chân không dài hơn, tựa như hẩn không sợ chết xông đến,

trong đời lần đầu tiên hắn gặp ! “Chơi thật vui....” Bỗng dưng, đưa ra hai tay, móng tay xanh lam sâu kín nhẹ nhàng xẹt qua cổ Trần Đại Dũng.

“Ai ui !” Bỗng dưng bỗng dưng kêu thảm một tiếng, bóng dáng nhảy cách xa ba trượng, nhìn lại năm ngón tay đã đồng thời bị chặt đứt !

“Ngốc tử ! Người không muốn sống nữa !” Chẳng biết lúc nào, Thư Nhan đã đứng trước mặt Trần Đại Dũng, hơi nghiêng đầu, tinh tế tra xét thương tích ở cổ hắn.

Bóng đen đau xót nhìn tay phải của mình, hướng về phía Thư Nhan trước mặt nói : “Hỏa hồ ! Người đây là có ý gì ?”

Nghe vậy, Thư Nhan bỗng dưng quay đầu lại, trừng to mắt, “Ý gì ! Hắn bây giờ là con mồi của ta, người đem hắn giết chết, ta còn chơi cái gì !”

Trần Đại Dũng tính tình mặc dù có chút khờ, nhưng cũng không đần, theo như lời Thư Nhan nói, hắn nhưng là một chữ cũng không bỏ ngoài tai, khiếp sợ trợn to mắt trâu, “Người, người đang nói gì.....Con mồi....Ta....”

Thư Nhan đối mi thanh tú nhú, trừng hắn một cái, “Câm miệng ! Từ từ đợi !”

“... ..” Hắn, hắn là nam nhân ! Nữ nhân không phải là nên nghe nam nhân nói sao ? Mới vừa rồi nàng còn rất dễ bảo, thế nào trong nháy mắt liền thay đổi ?

“Hỏa hồ ! Đừng cho là ta sợ người !” Bóng đen lạnh lùng nói.

Thư Nhan cũng là lạnh lùng cười một tiếng, “Hừ ! Chúng ta nước sông không phạm nước giếng ! Người đi đường Dương Quang của người, ta đi đường của ta, những chuyện người làm ta sẽ không hỏi tới, như vậy, con mồi của ta, người cũng đừng đụng ! Nếu không, cũng đừng trách ta vô tình !”

Bóng đen mâu quang ác độc nhìn Trần Đại Dũng sau lưng Thư Nhan một cái, “Người thưởng thức lúc nào thì chán ? Những thứ kia tuần tú thư sinh mặt trắng đầu rồi ? Cư nhiên tìm tên lỗ măng lớn lên trên núi ?”

Thư Nhan đột nhiên quẹo rũ cười một tiếng, liếc Trần Đại Dũng sau lưng trợn mắt há mồm, “Đó là chuyện của ta !”

Bóng lưng lạnh lùng hừ, ngay sau đó tay áo rộng vung lên, liền biến mất tăm.

“Người....Người làm cái gì ?” Khi Trần Đại Dũng vẫn đang đực mặt ngơ ngẩn, thấy Thư Nhan đưa ra thật dài, nhọn, hồng phấn đầu lưỡi, liếm vết thương ở cổ hắn, hắn kinh sợ lùi về phía sau từng bước, lách mình tránh ra ! Càng nhìn Thư Nhan, càng cảm thấy nàng hành động càng quái dị, yêu....Yêu quái !

16. Chương 16

“Ngốc tử, người tránh cái gì ? Không thấy ta giải độc cho người sao ?”

“Giải....độc ?”

“Người bị đầu ngón tay của hắn xẹt qua ! Chương tử tinh kia, toàn thân đều là độc ! Ta nếu không giải độc cho người, mạng nhỏ của người nữa khắc cũng không bảo toàn được !”

“Hắn, hắn là....yêu quái ! Vậy người....còn người ? Cũng....là ?” Trần Đại Dũng vừa nuốt nước miếng, vừa lắp bắp hỏi.

“Run run cái gì ! Nhìn người gan nhỏ như vậy, ta cũng sẽ không ăn người !” Thư Nhan hờn dỗi liếc hắn một cái.

“Người....người cũng ăn thịt người ?” Trần Đại Dũng vẻ mặt sắp khóc.

“Ai nói yêu quái nhất định phải ăn thịt người....Ngốc tử, người mau tới đây, tránh cái gì ! Người nửa bên mặt đã xanh cả rồi, nếu không giải độc, thần tiên cũng không cứu được người !”

“A....” Trần Đại Dũng mở to miệng, chỉ phát ra một âm, liền nhúc nhích cũng không được ! Hoảng sợ nhìn Thư Nhan ngày càng đến gần cổ hắn, hai mắt to trừng đến độ muốn rơi ra, một câu cũng nói không ra, xong rồi, hắn sắp bị yêu quái ăn ! Mắt nhắm lại, tuyệt vọng chờ chết !

Vậy mà, không lâu sau, hắn lại cảm thấy cổ vừa tê dại vừa nhột, thử dò xét từ từ mở mắt, “A....”

Chỉ thấy hai tròng mắt yêu mị nửa mở của Thư Nhan, hơi nghiêng đầu, nhón chân lên, phần nộn đầu lưỡi duỗi ra co lại liếm chỗ bị đầu ngón tay của chương tử tinh làm thương tích ! Trần Đại Dũng chỉ cảm thấy trong đầu oanh một cái, gương mặt hỏa thiêu : nóng bừng, hắn vốn là sợ hãi trong lòng, lại thấy một cổ khác thường cảm xúc, mờ mịt, luống cuống....

“Tốt lắm ! Hiện tại người không chết được !” Thư Nhan liếm xong vết thương của hắn, đầu lưỡi cố ý ở rằng môi vòng một cái, khiến hắn một trận hô hấp dồn dập.

Thư Nhan trong lòng buồn cười, này ngốc tử ! Thật đúng là cái gì cũng không hiểu, hé ra khuôn mặt vuông hồng hồng, tay chân luống cuống ngây ngô nhìn nàng.

“Tướng công, chúng ta nên đi....A, người !” Tay của nàng bị ngốc tử bỏ rơi.

“Ta....Ta không phải là tướng công của người ! Ta sẽ không cưới một yêu quái làm thê tử !”

“Người nói cái gì !” Thư Nhan mặt trầm xuống, đồ ngốc tử không biết phân biệt !

Trần Đại Dũng cảm giác được cả người bị một cổ hơi thở lạnh băng bao vây, nhưng vẫn lấy can đảm thành thực lớn tiếng nói : “Tương lai của ta muốn lấy nữ nhân giống như mẫu thân ôn nhu đức hạnh ! Người là yêu quái ! Còn....còn ăn thịt người !”

“Ngốc tử....” Thư Nhan trừng mắt hạnh, bắt được Trần Đại Dũng lỗ tai, dùng sức véo.

“Ai nha....Người này mù la sát ! Buông tay ! Buông tay ! Mù la sát....”

17. Chương 17

Mù la sát ! Thư Nhan nhú mảy, nàng nàng....chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa ! Nữ tử loài người ngay cả một phần mười xinh đẹp cũng không bằng nàng ! Hết lần này tới lần khác ngốc tử này mắt bị đui, không nhìn ra vẻ đẹp của nàng thì thôi, còn....Còn mắng nàng là mù la sát ! Nàng đáng đáp vừa hung ác vừa xấu xí sao ?

Bỗng dưng, trong đầu thật giống như nghĩ đến cái gì, trong mắt vui mừng, liền cười khanh khách lên tiếng nói, “Vô luận ta là mù la sát, còn là phụ nữ có chồng, cũng là phụ nữ có chồng của người a ! Người mặc dù miệng không thừa nhận, trong lòng đã sớm nhận định thân phận của ta không phải sao ? Nếu không, người làm sao cứ phụ nữ có chồng phụ nữ có chồng gọi không ngừng a !”

“Người, người....” Hắn mới không cần cưới yêu quái làm thê tử.

“Tốt lắm ! Chẳng qua là làm vợ chồng mấy ngày với người, chờ ta chán, tự nhiên sẽ thả người trở về, đến lúc đó chỉ sợ người không nhớ bỏ ta mà rời đi a !”

“Yêu quái ! Ta....ta sẽ không phải lòng người !” Hắn lời thề thành khẩn nói.

“Tốt lắm, đừng làm rộn !” Nhìn Trần Đại Dũng giận đến đỏ mặt tía tai, Thư Nhan không nhịn được nói một câu, “Còn rống to với ta nữa, cẩn thận ta ăn người !”

“Người dám !” Hắn rống to.

Thư Nhan đầu chuyển một cái, chẳng qua là nhàn nhạt nhìn hấn, “Người kêu loạn cái gì ! Thế nào, ta không dám ăn người sao ? Người cũng muốn giống như những người lúc nãy một dạng, bị hút khô máu, rồi sau đó quy tiên thành tro sao ?”

“Ta....” Trần Đại Dũng bắt đầu nuốt nước miếng, nhớ tới tình cảnh đáng sợ vừa rồi, không tự chủ cả người rùng mình một cái.

“Sợ sao ? Nếu sợ, liền dâng hoàng ngậm miệng, chớ quấy rối ta !” Lạnh lùng uy hiếp Trần Đại Dũng, lại đột nhiên đứng lên cười, “Ai ! Nhìn người đầu đầy mồ hôi, tới, ta lau cho người !”

Nàng một hồi ôn nhu, một lát lạnh lùng nghiêm nghị, tính khí thay đổi không ngừng, Trần Đại Dũng mồ hôi trên người càng nhiều, bị dọa sợ.

Hấn suy nghĩ một chút, cuối cùng lấy hết dũng khí mở miệng nói : “Ta....ta muốn trở về doanh trại !”

“Cái gì !” Thư Nhan mặt lại trầm xuống.

Trần Đại Dũng lập tức nói : “Ta đáp ứng cưới người nhưng.....Người phải đồng ý để ta về trại lính !”

Nhìn vẻ mặt cẩn thận lại lo lắng của hấn, Thư Nhan “Xi” cười, “Thế nào, nghĩ là trở lại trại lính ta liền không làm gì được người ! Đừng quên, ta là yêu quái a ! Giết người dễ dàng như bóp chết con kiến, người trốn không thoát đâu !”

Trần Đại Dũng trợn to hai mắt, thở hổn hển, nàng làm sao biết được suy nghĩ trong lòng hấn ? Nàng là yêu quái, ô, nàng quả nhiên là yêu quái ! Xong rồi, hấn trốn không thoát, hấn sớm muộn sẽ bị ăn !

18. Chương 18

“Đi, đi đằng sau ta, người này gốc tử nếu tự mình đi, vĩnh viễn chạy không thoát khu rừng này !”

Đi ước chừng một nén nhang, “Đến !” Thư Nhan tuyên bố, chỉ vào thanh tuyến cách đó không xa nói với hấn : “Người vào suối tắm một cái ! Đừng để toàn thân mùi hôi thối !” Dứt lời, liền đi vào sơn động đen như mực phía trước.

Đây là đâu a ? Trần Đại Dũng bốn phía nhìn một chút, hấn còn tưởng mình sẽ đi ra khỏi rừng, không nghĩ tới lại đi vào sâu trong rừng ! Phía trước sơn động đen thui lù lù ra một cổ quỷ dị, chẳng lẽ chính là nơi yêu quái hoạt động ?

Lần nữa nhìn một chút thanh tuyến cách đó không xa, nhớ tới lời Thư Nhan vừa nói, nàng không phải là để cho hấn tắm rửa sạch sẽ sau đó sẽ ăn hấn đi ! Nghĩ đến đây, hấn kiên định lắc đầu một cái, không được, vô luận thế nào hấn cũng không thể tắm !

Làm sao bây giờ ? Hấn phải như thế nào mới có thể trở lại trại lính ? Trong quân doanh tất cả đều là hán tử không sợ chết, dương khí thịnh, nhất định có thể trấn áp yêu khí của nàng ! Nếu không được, cũng có thể thỉnh đạo sĩ tới làm phép a !

Nhìn Thư Nhan vào trong động, hồi lâu không có động tĩnh, hấn liếc nhìn xung quanh, lúc này không đi, chờ đợi khi nào a ! Chân mới vừa nâng lên....

“Đáng chết chương tử tinh....” Thư Nhan vẻ mặt nhón nhác từ trong động đi ra.

Trần Đại Dũng cả kinh, tim suýt nữa nhảy ra ngoài, lập tức quy củ đứng tại chỗ, ưỡn ngực ngẩng đầu, mắt nhìn phía trước, so với lúc tướng quân kiểm duyệt đứng còn thẳng hơn, còn quy củ hơn.

Thư Nhan đang nổi nóng, cũng không nhìn ra điểm kì quái của hấn ! Chỗ tu luyện tốt bị con cá tinh làm hỏng ! Đáng chết, sớm biết như thế, nàng nên chém đứt đầu hấn, mà không phải là mấy đầu ngón tay !

Đều là tại gốc tử, nếu không cũng không đắc tội con cá tinh đáng ghét ! Quay đầu nhìn lại, nàng cau mày nói : “Người như thế nào còn không tắm rửa sạch sẽ....Đi, tắm một cái !”

“Không muốn” Trần Đại Dững dùng sức lắc đầu, “Ta không tắm ! Ta không tắm”

Thư Nhan nhú mày, kỳ quái nhìn hấn, tắm mà thôi, sao hấn phản ứng mạnh như vậy ? Nhìn lại một chút trên người hấn không phải là mồ hôi chính là vết máu, hơn nữa vết thương trên người hấn cũng nên băng bó một chút, kéo tay của hấn, “Đi.... ..” Đem hấn kéo đến thanh tuyến.

Trần Đại Dững muốn hất tay nàng ra, không có hất được, thân thể liền dùng sức lui về phía sau, nhưng là vô dụng ! Giờ khắc này, Thư Nhan khí lực lớn đến kinh người, tay cứng như thép bắt tay hấn !

Mắt thấy đến thanh tuyến, Trần Đại Dững tránh thoát không ra, liền kêu to lên : “Ta không tắm ! Ta không tắm ! Rửa sạch sẽ liền bị người ăn ! Ta không tắm.... ..”

19. Chương 19

“A.... ..” Thư Nhan ngẩn ra, rốt cục buông tay, đôi mắt ngơ ngác thẳng tắp nhìn về phía Trần Đại Dững, ánh mắt nháy nháy, cuối cùng, lại ha ha cười to, cười đến ngã nghiêng, không thể dừng xuống. Đột nhiên giơ chân lên, một cước đem Trần Đại Dững đá vào trong nước, cười to nói : “Ngốc tử ! Hảo hảo đem mình tắm rửa sạch sẽ, chờ ta tí nữa ăn người.”

Hang động bị tiêu diệt, giờ khắc này phải làm cho ngốc tử thú vị tắm rửa sạch sẽ.

“Ai ui !” Trần Đại Dững không nhận đau được hô một tiếng. Thân thể to lớn yếu ớt nằm trên bãi cỏ. Cái mông đằng sau sưng thật to, vết máu cùng quần dính vào nhau ! Thân thể thoáng động một cái, liền đau như xuyên qua tim – đây chính là kết quả bị đánh năm mươi quân côn.

Trong mơ mơ màng màng, mới vừa tỉnh lại, thấy cách đó không xa để một chén nước, thuận tiện lúc này đang miệng khô lưỡi khô ! Muốn uống chút nước, ai ngờ thân thể vừa động, liền đau đến cả người đổ mồ hôi, không nhận được kêu lên.

“Ngốc tử ! Vào lúc này mới biết đau đi !” Giữa trống không quân trưởng đột nhiên nhô ra một vị hồng y nữ tử.

“Người.... ..” Trần Đại Dững tâm cả kinh, ngược cổ lên nhìn, “Người vào bằng cách nào ?” Bên ngoài không phải là có thủ vệ sao ?

Thư Nhan duyên dáng thướt tha đi tới gần, cười nói : “Ngốc tử ! Người quên ta là yêu quái a ! Yêu quái có chỗ nào không đi được !” Ngồi xổm xuống cầm lên bát nước, đưa tới bên môi hấn, “Uống nhanh đi !”

Trần Đại Dững nhìn nàng một chút, lại nhìn bát nước trước mắt, cuối cùng cúi đầu, ừng ực ừng ực uống. Uống xong nước cảm thấy cổ họng tốt hơn nhiều, hấn nói “Người nhanh đi, nếu không ta kêu người !”

Thư Nhan tức giận trừng hấn một cái, “Ngốc tử ! Tại sao lại vờ ngớ ngẩn, năm mươi quân côn còn không có đủ có phải hay không ?”

“Ta.... ..” Hấn đang muốn mở miệng liền bị Thư Nhan cắt đứt, một cái tát đánh vào miệng hấn.

“Ngốc tử ! Mau ngậm miệng lại ! Ta không phải là nói với người, rút về quân doanh không được nói lung tung sao ? Người này ngốc tử không hảo.....”

“Ta nói đều là thật.”

“Ngốc tử !” Thư Nhan tức khí bùng lên, “Hơn năm trăm người, chỉ còn một mình người sống trở lại ! Còn vẫn lớn tiếng kêu la là bị yêu quái ăn ! Người tà thuyết mê hoặc người khác, chém cái đầu ngu ngốc của người, coi như mạng người lớn !”

“Ta không có tà thuyết mê hoặc người khác, ta nói là thật !” Trần Đại Dững rướn cổ kêu lên.

“Ai !” Thư Nhan mở to hai mắt, có chút không thể làm gì nhìn hấn, này óc heo quả thật không cứu được ! “Chưa tới nửa tháng, đại tướng quân các người sẽ rút quân về thành ! Chỉ cần người bảo vệ cái miệng ngu

ngốc, sống nhiều hơn ba năm rưỡi sẽ không là vấn đề ! Tốt lắm, ngốc tử ! Người ta phải đi, chính người bảo trọng đi !” Nói xong câu đó, cũng chỉ là trong nháy mắt, liền biến mất

20. Chương 20

“Này.....Ta.... ..” Trần Đại Dũng đầu vuông nhìn chung quanh, không có, cái đó mù la sát cứ như vậy biến mất ! Còn nhớ rõ ngày đó, nàng đá hắn vào trong nước, hắn còn tưởng rằng chết chắc, ai ngờ, nàng lại quyết định cùng hắn rút quân về doanh ! Lúc tới trại lính, hắn vẫn lo lắng nên như thế nào đẩy nàng đi, ai ngờ trong nháy mắt thời gian, chính là không thấy bóng dáng nàng đâu. Hắn rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi vào quân doanh, hắn đem chuyện phát sinh nói rõ đầu đuôi, lại đổi lấy một trận hành hung ! Thật là không hiểu, vì sao hắn nói thật, lại phải chịu quân côn, đau chết hắn !

Hắn quay đầu nhìn một chút, a, hắn động động thân thể, không đau. Không thể tin được đưa tay sờ sờ vết thương, hảo.....Tốt lắm ! Sau khi khiếp sợ, hắn lại ngây ngô nở nụ cười. Phụ thân nói đúng ! Người tốt nhất định sẽ có hảo báo ! Ha ha, không đau.

Sau nửa tháng, quả nhiên lui quân hồi thành ! Trần Đại Dũng bị phái đến tướng quân phủ làm hộ vệ ! Hôm nay vừa đứng đến phiên hắn trực ban, cùng một hộ vệ khác đứng ở hai bên đại môn, thấy bốn phía không có người nào, hai người lại đứng đã lâu, liền nói chuyện.

Hoắc Đồng thân thể dựa vào tường, Trần Đại Dũng ngây ngô nhìn xung quanh một chút, sau đó vẽ mặt thả lỏng, đá đá hai chân có chút mỏi, muốn hỏi nhị vị vì sao gan lớn như vậy, sẽ không sợ mất mặt phủ tướng quân ?

Ngày thường đi qua đều là mấy người làm ra ngoài mua đồ trong phủ tướng quân, lại thêm hai người đều là người đảng hoàng cười híp mắt, có lúc còn có thể dàn xếp một chút cho mấy người làm ra phủ làm việc, quan hệ chung đụng dung hòa. Mặc dù cũng là người hầu ở phủ tướng quân, nhưng cũng cảm thấy trời cao hoàng đế xa, tự nhiên càng không kiêng kỵ.

“Người biết hai ngày này tướng quân phủ vì sao giăng đèn kết hoa không ?” Hoắc Đồng mở miệng trước nói.

“Không biết !” Trần Đại Dũng hé ra khuôn mặt chất phác thành thật, nghe vật trung thực lắc đầu một cái, đồng thời cũng không chút nào che dấu lộ ra vẻ mặt tò mò.

Hoắc Đồng tiếp tục nói : “Là tướng quân chúng ta muốn thú thê !”

“Lấy vợ ? Tướng quân không phải là đã có thê tử sao ? Con hắn còn được phong làm tả kị tướng quân !”

“Này có gì hiếm lạ ! Nam nhân tam thê tứ thiếp không phải rất bình thường sao ? Huống chi người ta còn là một tướng quân ! Vợ cả ở kinh thành, xa cuối chân trời ! Người nói bên người tướng quân cần có một người hầu hạ đi !”

“Nga !” Trần Đại Dũng gật đầu một cái.

“Ai !” Hoắc Đồng có chút thở dài nói, “Như chúng ta nhà nghèo có thể lấy được một người vợ cũng tốt rồi ! Nhiều cũng không nuôi nổi a !” Nói xong tự giễu cười một tiếng, “Bất quá, nếu huynh đệ ngày nào đó thăng quan phát tài, tự nhiên sẽ cần vài mỹ nhân phục vụ !” Hoắc Đồng bên kia vẫn trong mộng đẹp, bên này Trần Đại Dũng như nhớ tới cái gì lâm vào trầm tư ! Rầu rĩ, nửa ngày không nói một tiếng.

21. Chương 21

“Này ! Trần Đại Dũng, trước khi vào quân đội người có lão bà không ?” Hoắc Đồng đột nhiên hỏi.

“A....Không có, không có !”

“Thật.....Huynh đệ, người chẳng lẽ còn không có hưởng qua tư vị nữ nhân đi ! Chờ ngày nào đó huynh đệ ta dẫn người đi Ý Thúy lâu trong thành mở mang kiến thức đi ! Nữ nhân nơi đó a....” Hắc lại nói tiếp mấy tiết mục phụ.

Trần Đại Dũng nghe được mặt đỏ tới mang tai, nhỏ giọng nói : “Ta, ta cũng....” Từng có một nữ nhân ! Chỉ bất quá....là một yêu quái ! Bây giờ nghĩ lại chuyện ngày đó xảy ra, giống như trong mộng ! Hiện tại ngay cả chính hắn cũng hoài nghi cái đó nữ tử thật đúng là tồn tại sao ?

Đứng ở hai bên cửa, hôm nay hắn cùng Hoắc Đồng bị điều đến tiền viện.

Đột nhiên Hoắc Đồng đụng hắc một cái, nhỏ giọng nói : “Nhìn thấy không, cái đó đi bên người tướng quân, hồng y nữ tử chính là phu nhân tướng quân mới cưới ! Nghe nói dáng dấp xinh đẹp tựa thiên tiên, tướng quân gặp khi đi săn trong rừng, kinh động, ngay lập tức liền muốn cưới nàng !” Hoắc Đồng xuyên tạc nói, phô trương tin đồn.

Trần Đại Dũng hiển nhiên kinh ngạc, không dám lộ liễu nhìn, chẳng qua là len lén liếc mấy lần, có chút thất vọng bĩu môi, mang cái khăn che mặt, căn bản không thấy rõ ! Nhìn một chút hộ vệ bốn phía, tất cả vẻ mặt say mê không dứt ! Kỳ quái, nữ nhân kia chỗ nào tốt ! Giấu mặt căn bản không biết đẹp hay xấu ! (tác giả : người thấy được, một dạng phân không rõ xấu xí sao !)

Khi tướng quân cùng phu nhân, dần dần đến gần, chúng hộ vệ khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, mắt nhìn thẳng ! Nhìn hai người đi qua bọn họ, chuyện thật đúng lúc, đúng lúc đi qua người Trần Đại Dũng, nổi lên một trận gió, hoàn toàn thổi khăn che mặt của tướng quân phu nhân.

“Bà nương !” Trần Đại Dũng trợn mắt há mồm. Tướng quân phu nhân thế nào cùng bà nương của hắn giống nhau như đúc ?

Thấy hộ vệ phía dưới thất lễ, tướng quân có chút tức giận nhíu mi, đồng dạng nữ tử yêu mị mâu quang cũng hơi đổi, cười duyên đỡ tướng quân rời đi.

Ngược lại Lô Phong đi phía sau tướng quân có thâm ý nhìn Trần Đại Dũng một cái. Lô Phong chính là con trai lớn của tướng quân, là tả kị tướng quân.

Trần Đại Dũng cũng không biết một tiếng bà nương của hắn gây đại họa, chẳng qua là há to mồm, ngây ngốc đứng tại chỗ ! Bà nương lại biến thành tướng quân phu nhân ! Bà nương là yêu quái a ! Chẳng lẽ muốn hại tướng quân ? Nhưng là....bà nương không có hại hắn a ! Nàng chẳng qua là uy hiếp muốn ăn hắn mà thôi.

22. Chương 22

“Này ! Trần Đại Dũng ! Người nghĩ thế tử muốn điên rồi ! Thế nào gọi tướng quân phu nhân là bà nương ! Không muốn sống nữa !” Hoắc Đồng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đồng tình nhìn Trần Đại Dũng. Xong rồi, vị huynh đệ này đầu muốn lìa.

Hộ vệ bốn phía nhìn Trần Đại Dũng, cũng là vẻ mặt thương hại ! Ai, còn nhỏ tuổi a ! Nữ nhân quả nhiên là họa thủy !

Đầu Trần Đại Dũng đích xác là không giữ được ! Tướng quân vừa vào liền đem nhi tử dạy dỗ, trách cứ hắn ngay cả hộ vệ trong phủ cũng chọn không tốt ! Sau đó phát tay làm động tác, ý tứ không nói cũng hiểu.

Fu nhân mới ngồi một bên đột nhiên mở miệng, nũng nịu yếu ớt nói : “Tướng quân vạn vạn không thể !” Khi nghĩ ngờ mâu quang của tướng quân nhìn về nàng, mới ôn nhu tiếp tục nói : “Tướng quân, Nhan Nhi

lần đầu tiên vào phủ, liền muốn chém người ! Kia sau này Nhan Nhi làm sao lưu lại trong phủ a ! Bọn họ chắc chắn sẽ ở sau lưng nói Nhan Nhi tâm địa ác độc !”

“Ai dám nói vậy, liền chém !” Tướng quân quát lên.

“Tướng quân....” Nhan Nhi làm nũng, trách cứ tướng quân, “Nhan Nhi không muốn ! Nhan Nhi sợ máu, hơn nữa Nhan Nhi một lòng hướng thiện, sao có thể tạo sát nghiệt đây ! Tướng quân có phải hay không không đau Nhan Nhi a ! Kia Nhan Nhi....”

“Được rồi ! Không giết ! Không giết ! Nhan Nhi đừng thương tâm ! Nhan Nhi nếu khổ sở, trong lòng ta cũng khổ sở a !” Làm khó một đường đường đại tướng quân, tay chân luống cuống đỡ dành ái ân.

Nhan Nhi nghe vậy, rưng rưng ngẩng đầu lên, “Thật sự ? Không phải gạt Nhan Nhi ?”

“Tất nhiên sẽ không lừa gạt !” Tướng quân quay đầu đối với nhi tử nói, “Chuyện này coi như xong ! Người đi xuống trước đi !”

“Vâng ! Hải nhi cáo lui !” Lộ Phong cung kính rời khỏi phòng, đóng cửa, bất ngờ nhìn thấy Nhan Nhi yêu mị tà khí mâu quang, trong lòng cả kinh, hốt hoảng cúi đầu xuống.

Nhan Nhi cười thầm, thật là tiểu quỷ nhất gan ! Không biết nếu để cho bọn họ phụ tử vì nàng phản bội có hay không ý tứ ! Chẳng qua là....Đột nhiên nghĩ đến cái đó gốc tử ! Ai, thật là kì quái ! Nàng rõ ràng đối với hắn dùng vong tâm chú, hắn thế nào còn nhớ rõ nàng a ! Hắn chẳng lẽ chính là định mệnh của nàng.... ..

Không thể nào ! Nghĩ đến đây, Nhan Nhi sắc mặt trong nháy mắt sáng tỏ. Lão thiên gia, ngàn vạn lần không được a !

“Nói ! Dám có một chút giấu diếm, dùng tướng quân pháp xử trí !” Lô Phong vỗ bàn một cái, đối Trần Đại Dũng đang run sợ quát lên.

“Phịch” một tiếng, Trần Đại Dũng bị dọa sợ quỳ trên mặt đất, “Tướng quân ! Ta....Ta không dám giấu diếm ! Tướng quân phu nhân đúng là đáng đáp giống bà nương trước kia của ta !”

23. Chương 23

“Nói hươu nói vượn !” Tâm phúc bên người Lô Phong quát lên, “Tướng quân phu nhân dung mạo như thiên tiên, chỉ bằng thân phận của người, làm sao cưới được thê tử như vậy !”

“Nhưng là....Ta....Ta không có nói láo !” Trần Đại Dũng ngọt ngào hé ra khuôn mặt đỏ thắm, trăm miệng cũng không thể bào chữa, “Là nàng không nên gả cho ta ! Hơn nữa....Nàng thật ra là yêu....”

“Bay đâu ! Trước tiên đánh hai mươi quân côn ! Xem hắn còn nói xạo nữa không !”

“A....” Trần Đại Dũng vẻ mặt đưa đám, hắn nói thật thế nào lại bị đánh a ! “Tướng quân ! Đừng đánh ! Đừng đánh ! Ta nói ! Ta nói ! Là ta nhìn lầm rồi ! Phu nhân tuyệt không giống nương tử ta !”

“Hừ ! Vẫn còn ở đó nói vậy ! Bay đâu ! Đánh !”

“A....” Nói thật cũng đánh, nói láo cũng đánh ! Vậy hắn nên nói như thế nào đây ? Cuối cùng vẫn bị hai mươi quân côn, bị kéo vào phòng trong.

Lô Phong nhẹ nhàng hợp một ngụm trà, ngạo mạn nói : “Bây giờ nói đi !”

“Tướng quân, ta nói, ta nói hết....” Hắn đem chuyện gặp Thư Nhan ở trong rừng nói rõ đầu đuôi, lại một câu cũng không có nói Thư Nhan là yêu quái.

Ngàn vạn lần đừng nghĩ hắn không thành thực ! Thật ra thì trong lòng hắn cũng không xác định nàng là người hay là yêu ? Dù sao nàng cũng không ăn hắn !

Đang ngồi ở đầu giường, Thư Nhan soi gương, trong lúc bất chợt đem gương đồng cầm trong tay rớt bể.

“Phu nhân !” Tỳ nữ tâm cả kinh, đang muốn tiến lên ——

“Đi ra ngoài ! Tất cả đều lui xuống cho ta !” Thư Nhan đột nhiên nổi giận nói.

Tỳ nữ run rẩy lui xuống.

Thư Nhan trong mắt lộ ra một cổ bén nhọn sát khí ! Lô Phong ! Ngươi thật to gan ! Dám dả thương ngốc tử kia ! Kia ngốc tử ! Kia ngốc tử....Nhớ tới tình cảnh vừa thấy trong gương, Trần Đại Dũng dửng dề ửng khuôn mặt, thật bức mình ! Ngốc tử, ngu ngốc, đứa ngốc, đầu heo ! Bị khi dễ cho đáng đời !

“Ai ui ! Ai ui !” Trần Đại Dũng rên rỉ nằm sấp trên giường.

Cùng phòng hắc Hoắc Đồng đến hỏi : “Huynh đệ ! Như thế nào ? Chịu được sao ? Nếu không ta tìm đại phu tới xem ngươi một chút !”

“Ta....không có sao !” Hắc kéo tay Hoắc Đồng, “Nghỉ một chút là tốt !” Ai ui ! Thật là đau !

“Vậy cũng tốt, ngươi chờ, ta tìm cho ngươi chút thuốc trị thương !”

“Cám ơn Hoắc đại ca !”

24. Chương 24

Hắn chẳng qua là cảm thấy ủy khuất, nói là bị đánh, nói thật cũng bị đánh ! Cái đó phu nhân tướng quân, rõ ràng cùng bà nương của hắn đáng đáp giống nhau như đúc ! Hắn tuyệt đối sẽ không nhìn lầm ! Chẳng lẽ trên đời thật có người giống nhau như vậy ?!

Đang ở trong lòng âm thầm phỏng đoán, bỗng dưng, nghe thanh âm cửa mở, ngẩng đầu lên, “Hoắc đại ca, ngươi trở về....Nha nha !” Kinh ngạc trợn to hai mắt, hắn....Hắn bà nương ! Không đúng ! Tướng quân phu nhân !

“Phu, phu nhân.....” Đang muốn nhịn đau bò dậy chào hỏi.

“Ngốc tử !” Thư Nhan nhắc chân, đạp cửa.

“A....Bà nương !” Một tiếng ngốc tử này để cho Trần Đại Dũng mới vừa nâng thân thể, lại lần nữa ngã xuống, “Ngươi....”, đến tột cùng là người nào a !

Thư Nhan đi tới mép giường ngồi xuống, “Ngốc tử ! Ngươi quả nhiên còn nhớ rõ ta a !” Nói xong đột nhiên cúi người xuống, bên tai Trần Đại Dũng nhẹ giọng nói thêm mấy câu.

“Cái gì ? Ngươi nói gì ?” Trần Đại Dũng không hiểu nhìn nàng.

Thư Nhan mở to hai mắt, “Ngốc tử ! Ngươi bây giờ còn nhớ rõ ta không ?”

“Nhớ cái gì ?” Hắn ngây ngốc hỏi, “Ngươi đến tột cùng là vợ tướng quân, còn là ta....” trước kia bà nương.

“Còn nhớ rõ ! Chẳng lẽ ta đọc sai chú ngữ ?” Thư Nhan cau mày, tự lẩm bẩm, “Sẽ không a ! Những người khác đều có tác dụng !” Rồi nàng lại cúi đầu, bên tai Trần Đại Dũng nói nhỏ, lần này lâu hơn lần trước.

Trần Đại Dũng chỉ cảm thấy bên gò má một cổ hơi ấm áp thối thối, càng thối mặt càng hồng, càng thối khí càng suyền, cuối cùng không chịu nổi, hét lớn một tiếng, “Ngươi....tránh ra !”

Thư Nhan quả nhiên ngẩng đầu lên, trực trực nhìn hắn, “Ngươi bây giờ còn nhớ rõ ta không ?”

“Ngươi, ngươi....Điên rồi ! Vào phòng ta ! Còn....” Hắn hướng cửa liếc một cái, còn đóng cửa lại, “Ngươi....” Hắn xê dịch thân thể lùi về phía trong giường, mùi thơm trên người Thư Nhan khiến đầu hắn choáng váng.

Thư Nhan lần này chân mày nhíu chặt hơn ! Lại đọc sai rồi, không thể nào ! Nàng nhớ rất rõ ràng ! Đột nhiên nàng há mồm hướng về phía Trần Đại Dũng phun ra sương mù màu tím, sau đó nhìn phản ứng của hắn.

Trần Đại Dũng hắt xì mấy cái, quơ quơ đầu, “Người.....muốn làm gì ?”

“Làm sao ! Ăn người ! Đáng chết, lại vẫn nhớ ta !” Thư Nhan đập vào ót hắn một cái, tay nắm cổ áo hắn, hơi dùng lực, chỉ nghe một tiếng.... ..

25. Chương 25

Trần Đại Dũng sau lưng ớn lạnh, hốt hoảng hô : “Người làm cái gì.... ..” Đúng lúc thấy, y phục sau lưng bị xé xuống, “A.... ..Cứu mạng.... ..”

“Ngốc tử ! Câm miệng !” Thư Nhan thuận tay đem quả táo trên bàn nhét vào cái miệng đang la to của hắn. Khi nhìn kĩ sau lưng hắn, trừ một chút sẹo bên ngoài, không có cái đó, trong lòng vui mừng, sắc mặt dịu xuống. Nhìn một chút cái mông bị đánh của hắn, ngón tay chẳng qua là nhẹ chạm, trong nháy mắt vết thương của hắn liền khép lại.

Trần Đại Dũng gương mặt đỏ bừng, rớt cuống khạc ra quả táo trong miệng, luống cuống kêu lên : “Người.... ..Tại sao có thể sờ loạn ?”

“Ngốc tử, không sờ thương thể người có khổ được không ?”

“Còn không phải là bởi vì người mới.... ..A !” Quay đầu nhìn lại, a a a, vết thương lành rồi, nhìn lại vẫn thế ! Thương thể không hiểu sao lại biến mất ! Chẳng lẽ bởi vì nàng ? A a, yêu pháp ! Nàng quả nhiên là yêu quái !

Trần Đại Dũng phịch một cái, ngồi dậy, bởi vì y phục sau lưng bị xé rách, y phục trước ngực cũng tự nhiên tuột xuống.

Thư Nhan vẻ mặt vốn là dương dương tự đắc, đôi mắt mê hoặc mị nhân toát ra ý cười thản nhiên, trong lúc bất chợt thấy trước ngực hắn lộ ra bớt màu đỏ, sợ hãi lên tiếng : “Trên người người sao lại có cái này ?”

“A !” Trần Đại Dũng ngẩn ra, cúi đầu nhìn bớt đỏ to như lòng bàn tay trước ngực mình, vẻ mặt vô hạn ủy khuất nói : “Trên người ta vì sao không thể có cái này ?”

Thư Nhan không thèm để ý tới hắn, cắn răng nghiêng lợi hỏi : “Nói, bớt này xuất hiện từ khi nào ?”

“Mẹ vừa sinh ra ta đã có !”

“Không đúng ! Mười năm trước, người rõ ràng không có !”

“Mười năm trước, ta là mặc y phục ! Dáng vẻ này người.... ..” Bỗng dưng không nói nữa, nắm lên áo bị xé rách, che trước ngực, “Người.....người đi ra ngoài ! Ta thay quần áo !”

“Hảo a, Trần Đại Dũng !” Thư Nhan hai tay chống nạnh, “Thì ra là người giả ngây giả dại, cái gì cũng nhớ a ! Xem ta như thế nào thu thập người.”

“Ta không có giả bộ !” Trần Đại Dũng lớn tiếng phân trần, hắn cũng là mới vừa trong nháy mắt, đột nhiên nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, liền bật thốt lên, nói xong, chính mình ngượng ngùng, “Người.... ..Người muốn làm gì ?” Hắn nhìn Thư Nhan ở trong phòng lục tung, giống như là muốn tìm đồ.

“Làm gì ! Lão nương hôm nay muốn làm thịt người !” Thư Nhan hỏn hển, rút cục ở vách tường tìm được một cây đao.

26. Chương 26

Trần Đại Dũng phản ứng trì hoãn không biết sống chết, vẫn phản bác nói : “Người không phải mẹ ta....A ! Người làm gì ! Cứu mạng !”

Chỉ thấy Thư Nhan không khách khí rút ra đại đao trên vách tường, xoay người hướng Trần Đại Dũng chém tới.... ..

“Người, người....Bỏ đao xuống !” Trần Đại Dũng thân thể hơi nghiêng, tránh thoát đao phong hướng ngực, một tay bắt được sống đao, một tay nắm vào chuôi đao Thư Nhan cầm trên tay.

Thư Nhan mặt cười trầm xuống, “Không bỏ !”

“Người....Nếu không buông ra, cũng đừng trách ta đối với người không khách khí !” Người ta là nữ tử, hấn luôn luôn nhường nhịn. Bất quá, nàng là yêu quái ! Đúng vậy, nàng rõ ràng là yêu quái ! Hấn vì sao phải nhường nàng !

Nghĩ đến đây, tay dùng sức, hét lớn một tiếng, đoạt lấy đao trên tay Thư Nhan, trái lại Thư Nhan căn bản là không dùng lực, hấn một đoạt, nàng liền buông lỏng tay ! Trần Đại Dũng sử dụng nhiều lực, nhất thời không khống chế được, lúc đoạt lại đao, đồng thời ngã xuống đường ! Thật may là, hấn mặc dù thân hình to lớn, nhưng linh hoạt, bả vai chạm đất, tại chỗ lăn mình trên mặt đất đứng lên.

Hấn đứng dậy chuyện thứ nhất chính là đối với Thư Nhan thét lên : “Người....Người lừa gạt !”

Thư Nhan vẻ mặt lâm vào trầm tư, cũng không có để ý đến hấn, hồi lâu, ngẩng đầu lên, trừng hấn một cái, “Ngốc tử !” Sau đó kìm nén bức bối, thật giống như nghĩ tới cái gì, đối với hấn nói : “Người tới đây !”

Trần Đại Dũng giơ đao trước ngực, “Ta không....” A a, hấn lại không nhúc nhích được !

Thư Nhan mặt trầm tĩnh đi tới trước hấn, bỗng dừng hàn quang trong mắt chợt lóe, năm ngón tay thành móng vuốt, móng tay cứ nhiên ở trong nháy mắt dài ra nửa tấc, lửa đỏ sắc bén như đao, Trần Đại Dũng còn chưa kịp kêu lên, móng vuốt đã đâm vào khối bột màu đỏ trước ngực !

“A....” Một tiếng hét thảm, cũng là từ trong miệng Thư Nhan phát ra ! Che ngực, cúi người xuống, trời ạ ! Thật là đau, đau chết nàng ! Qua hồi lâu, chờ cơn đau ngừng lại, nàng mới ngẩng đầu lên, giật mình nhìn về mặt chất phác hiền lành của Trần Đại Dũng, vẻ mặt phức tạp khó dò.

Là hấn, quả nhiên là hấn ! Không trách được lúc còn nhỏ, hấn dễ dàng xông vào kết giới nàng bày ra ! Thì ra hết thấy đều có đáp án, hấn chính là người mệnh định của nàng.

Chẳng qua là, nhìn hấn xem, đầu heo, ai !

“Người bây giờ có thể cử động, tìm bộ y phục mặc vào đi ! Còn vết thương của người tuy đã tốt, nhưng ngàn vạn lần không để cho người khác nhìn ra, an tâm ở trên giường nằm úp mấy ngày, mấy ngày nữa, ta trở lại thăm người !” Nói xong hướng cửa đi tới.

27. Chương 27

“Chờ, chờ một chút, ta....có chuyện muốn hỏi người !”

“Chuyện gì ?” Thư Nhan quay đầu.

“Chính là....Ta....Ta....” Trần Đại Dũng đỏ mặt, câu nói kia như thế nào cũng không hỏi ra miệng được, gấp đến độ vò đầu bứt tai.

Thư Nhan cau mày, “Một đại nam nhân, có cái gì thẹn thùng ngượng ngùng, nói mau ! Người không phải nói sau khi lớn lên sẽ làm nam tử hấn, đại anh hùng à ?”

“Ta đương nhiên là nam tử hán !” Theo bản năng ưỡn ngực một cái, hần lớn tiếng nói, “Ta chỉ là hủi người, người đến tốt cùng là tướng quân bà nương, hay là ta bà nương a ?” Một hơi nói xong, liền vẫn đỏ mặt thở hổn hển, ánh mắt còn lại nhìn nàng.

Thư Nhan tâm loạn nhịp một cái, lập tức liền “xì” cười nói : “Ngốc tử, người không phải là ghen tị đi !”

“Ai ghen tị, ta không thích người !”

“Nga ! Thật sự không thích !” Thư Nhan yêu mị cười, hơi hơi ngẩng đầu lên, cùng ánh mắt nôn nóng trốn tránh của Trần Đại Dũng đối diện, môi đỏ mọng khê mở, thanh âm kiều mị có thể mê hoặc thần trí con người, “Thật sự không vui sao ?”

“Người, người....” Trần Đại Dũng cả người lui về sau, hai tay sợ sệt đặt ở sau lưng, chính là ngẩng lên cái cổ hồng hồng biện giải nói : “Người là yêu quái ! Tướng quân kia một ngày phát hiện chân tướng sẽ giết người ! Ta, ta....chính là không hy vọng người gặp nguy hiểm !”

Thư Nhan nhìn hần, trừng mắt nhìn, cuối cùng nhẹ thở dài một cái không thể nghe thấy, thật sự là ngốc tử ! Không hiểu phong tình ngốc tử !

“Ta là hồ ly tinh ! Nếu muốn bình yên sinh hoạt tại nhân giới, tự nhiên cần tìm một nam tử dựa vào !”

“Dựa vào ? Ta đây....”

“Người liên tiếp bị quân côn, đó là quân côn của ai ! Ta không cần người ngốc như vậy làm tướng công đâu !”

“Đây chẳng qua là ta....Ta....” Ta cũng không muốn a !

Thư Nhan tức giận hừ hần một tiếng, xoay người muốn đi, lại nghe thấy Trần Đại Dũng đột nhiên nói : “Người cũng là hồ ly tinh, kia là muốn hại tướng quân !” Lúc hần ở quê đã nghe, hồ ly tinh là hút máu người ! Không quá nửa năm, người bị hồ ly tinh đeo bám đều dầu hết đèn tắt mà chết.

Thư Nhan mặt nhăn mày nhú, “Ai nói cho người hồ ly tinh đều là hại người !”

“Vốn....Vốn là là !” Này lão nhân đều là nói như vậy, “Người không cần làm tướng quân phụ nhân, trở về núi đi !”

Thư Nhan nghiêng đầu nhìn hần, hồi lâu không có thanh âm, cuối cùng hung hăng trừng hần một cái, “Ngốc tử !” Lần này không dừng lại, mở cửa đi ra ngoài.

28. Chương 28

“Này ! Ta....” Trần Đại Dũng đang muốn ra đuổi theo, nhớ tới chính mình trên người không có mặc quần áo, liền lại quay trở về, đến khi hần thay xong quần áo đi ra cửa, Thư Nhan đã sớm không bóng dáng ! Hần chán nản ngồi ở cửa phòng, buồn rầu ôm đầu.

Làm sao bây giờ ? Nàng nhất định là vì hại tướng quân mới ở lại trong phủ ! Nàng là hồ ly tinh nha ! Nhưng là nếu đem chuyện nàng là yêu quái nói cho tướng quân, nàng liền gặp nguy hiểm, tướng quân nhất định sẽ sai đạo sĩ thu nàng.

Hần không thể để cho tướng quân gặp nguy hiểm, cũng không hi vọng nàng gặp chuyện không may. Tuy rằng nàng có khi....có chút....Trần Đại Dũng trong đầu nghĩ đến cái gì, hai má đúng lúc hồng toàn bộ.

Làm sao bây giờ ? Làm sao bây giờ ? A, đạo sĩ ! Có....Hần vui mừng ngẩng đầu, “Di ! Hoắc đại ca ! Người khi nào thì chở về ?”

Hoắc Đồng không có lên tiếng, trong mắt toát ra kinh ngạc, khó có thể tin, cùng với nước mắt thông cảm.

Tiểu tử này ! Tiểu tử này ! Thế nhưng thực sự cùng tướng quân phu nhân có quan hệ ! Hấn vừa mới trở về, trùng hợp nhìn thấy phu nhân từ phòng Trần Đại Dũng đi ra ! Thiên lão gia a, đẹp như thể thiên tiên hạ phàm, người như vậy xa không thể leo tới, tiểu tử này, lại có điểm phúc như thế.

Nhưng là cùng tướng quân đoạt nữ nhân, chỉ sợ Trần Đại Dũng mạng nhỏ sắp mất, mà kia hai mươi quân còn —— di, hấn đột nhiên chú ý tới Trần Đại Dũng ngồi ở trên bậc cửa !

“Trần Đại Dũng ! Mông ngươi không đau sao ?”

“A....” Nguy rồi !

4

Một ngày kia, thời tiết nắng ráo, tướng quân công vụ mang theo, không ở trong phủ, Thư Nhan sai người ở phía sau hoa viên trong lương đình bày biện một ít nước trà điểm tâm, lại chuẩn bị bàn cờ, lúc này mới kêu hạ nhân đi mời Lô Phong.

Lô Phong biết được Thư Nhan mời, phi thường vui mừng, vui vẻ tiến đến.

Đến quá trưa, hai người ở trong lương đình chơi cờ phẩm trà, cũng là dương dương tự đắc, hạ nhân đều bị mắng thối lui trăm bước ở ngoài chờ đợi, hai người ở trong đình nói những gì, tất nhiên là không người nào biết.

Nhưng là Thư Nhan liên tục thẹn thùng nhìn Lô Phong, thỉnh thoảng đỏ mặt cúi đầu xuống.

“Phong Nhi là đang giễu cợt ta !”

“Trời đất chứng giám, những lời của Phong Nhi xuất phát từ chân tâm ! Di nương trong lòng Phong Nhi giống như Hằng Nga đêm trăng, xinh đẹp tuyệt trần, không ai có thể sánh bằng !”

Thư Nhan thẹn thùng cúi đầu xuống, đột nhiên thở dài một tiếng, thấp giọng nói : “Đáng tiếc, ta và người hữu duyên vô phận !” Thanh âm nhỏ như muỗi bay, lại hoàn toàn có thể làm Lô Phong nghe được rành mạch.

Lô Phong một hồi kích động, hai đấm nắm chặt, nguyên lai mỹ nhân quả nhiên đối với hấn có tình ! Vốn định tiến lên cầm tay Thư Nhan, nhưng mà đằng xa có không ít hạ nhân, không dám lỗ mãng, di sao đây cũng là phủ đệ của phụ thân.

29. Chương 29

Thư Nhan liếc trộm Lô Phong biểu tình, ánh mắt giảo hoạt vừa chuyển, lại dùng thanh âm mơ màng than vãn nói : “Nếu như lúc trước, Thư Nhan gặp Phong Nhi trước thì tốt biết bao nhiêu ! Ai !”

“Di nương....”

Nghe vậy, Thư Nhan khe khẽ nở nụ cười trong thoáng chốc, quả nhiên là cười khuyh thành, thấy vậy ánh mắt Lô Phong nhìn không ngừng.

Thư Nhan lại tiếp tục nói : “Từ khi theo tướng quân, Thư Nhan liền thề toàn tâm toàn ý hầu hạ tướng quân, chính là....Không nghĩ tới, lại gặp người ! Ta còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp người, ngày ấy, ta xuống kiệu, vừa ngừng đầu liền thấy tướng quân anh tuấn trẻ tuổi nhất, cười trên một con ngựa cao lớn, như vậy mạnh mẽ oai hùng ! Trong nháy mắt, tâm Nhan Nhi....Liền không quên được người !”

“Phong Nhi vì sao không nói lời nào, chẳng lẽ là ghét bỏ Nhan Nhi sao....”

“Không phải ! Không phải !” Lô Phong vội vàng lắc đầu, “Phong Nhi vui mừng còn không kịp, như thế nào có nửa phần ghét bỏ người ! Chính là người dù sao đã là di nương của ta....”

Thư Nhan đứng lúc thở dài, vẻ mặt vô hạn ai oán nói : “Ai ! Hữu duyên vô phận, tạo hóa trêu ngươi a ! Nhan Nhi tuy không phải tam chân cửu liệt nữ tử, nhưng là biết rõ nhất nữ nhi không hầu hạ hai chồng, nếu đã là người của tướng quân....” Đầu nàng quay sang một bên, nhẹ nhàng lau lau khóe mắt lệ, vẻ mặt trong nháy mắt lạnh lùng, nói : “Hôm nay là lỗi của Thư Nhan, không nên nhất thời luống cuống, làm cho Phong Nhi khó xử ! Người coi những gì ta vừa nói là hồ ngôn loạn ngữ là được ! Từ nay về sau, Nhan Nhi tất nhiên sẽ....phải....”

“Di nương....Không, Nhan Nhi, người đừng....” Lô Phong kích động, rốt cuộc bắt chặp những người khác có thấy hay không, lướt qua giữa bàn cờ, một phát bắt được bàn tay trắng nõn như ngọc của Thư Nhan, “Người đừng không vui, ta cũng là lần đầu tiên gặp người, liền đối với người sinh ra tình ý ! Chính là....”

Bỗng dưng hai người thấy bốn phía xôn xao, nhìn đầy tớ phía xa, đối với bọn họ chỉ trở, hai người cùng đi ra lương đình, ngẩng đầu hướng về phía trước xem chừng....

Một con diều thật lớn ! Ở trên không hoa viên lượn vòng thật lâu, bỗng dưng, con diều vẫn ở trên không trung nhưng nổ tung, mảnh vụn đầy trời, hóa thành thiên thiên vạn vạn mảnh vụn, bay xuống dưới, giống như tuyết rơi bình thường, khoảng cách công phu, nguyên bản màu xanh hoa cỏ dịu dàng ở hoa viên, bị một mảnh màu vàng bao trùm.

Một người hầu xoay người nhặt lên mảnh giấy quan sát, “Di ! Đây là cái gì a !” Chỉ thấy màu vàng trên giấy, bức tranh vài đạo loạn thất bát tao gì đó, đoán không ra là cái gì.

30. Chương 30

Lô Phong hai hàng lông mày nhíu chặt, hét lớn một tiếng : “Người tới !” Gọi thị vệ, “Nhanh đi điều tra, con diều này đến tốt cùng là ai phóng !” Sau đó ôn nhu đối với Thư Nhan thân mình hơi có chút phát run nói, “Người đừng sợ ! Không thể đả thương người, chính là giống như bùa chú gì đó, ta sai người dọn dẹp là được ! Chờ ta bắt được chủ nhân của con diều, nhất định phải trị tội gây kinh hách của hần, thay Nhan Nhi hả giận.”

Thư Nhan cúi thấp đầu, thân mình lạnh run, nghe vậy, chính là nhẹ giọng nói : “Không sao ! Có lẽ là một chút tiểu ngoạn ý của hài đồng ! Nói trị tội thực ra nghiêm trọng !”

“Nhan....Di nương !” Có hạ nhân đến gần, lập tức đổi cách xưng hô, “Di nương quả nhiên là tâm địa bồ tát !”

Thư Nhan không nói thêm gì nữa, chỉ nói : “Thời gian không còn sớm, ta về phòng trước, ở đây còn làm phiền Phong Nhi xử lý tốt !” Nói xong xoay người, tỳ nữ dìu về.

Lô Phong khom người đưa tiễn, “Đây là điều Phong Nhi cần làm !”

Sau khi trở lại phòng, Thư Nhan vẫy lui hạ nhân bên cạnh, thay đổi hình ảnh yếu điệu lúc nãy, đem toàn bộ giấy trong lòng hung hăng ném xuống đất, sắc mặt âm trầm như nước, nâng chân lên, dùng sức dẫm đạp lên đồng giấy ! Vẫn thấy chưa hết giận, miệng thấp giọng mắng nói : “Đáng chết ! Chết tiệt ngốc tử ! Nghĩ rằng loại bùa chú bậc thấp này có thể trị ta sao ? Đáng giận, hỏng chuyện tốt của ta....Ta vì người chưa hết giận đâu ! Người này đồ ngốc tử không tốt, thể nhưng làm loạn thất bát tao bùa chú đến phá hư chuyện của ta ! Ngốc tử ! Ngu ngốc....” Mắng đủ ! Lửa trong lòng đều phát ra, lúc này mới ngồi trên ghế, cầm lấy ly trà trên bàn, nhẹ nhàng uống một ngụm....

“Phốc !” Một miệng trà toàn bộ phun ra, lại nhìn kỹ trong chén lá trà, bỗng dưng, “bốp” một tiếng, đem ly trà ném vào vách tường. Bên ngoài hạ nhân chờ đợi, lập tức đẩy cửa tiến vào, lo lắng hô : “Phu nhân....”

Thư Nhan hít sâu một hơi, mới nói : “Không có chuyện gì, đem trong phòng dọn dẹp một chút, mang một ấm trà lên !” Nói xong, nàng xoay người trở lại phòng, cả người ngồi dựa vào đầu giường.

Trong trà thế nhưng bị hạ phù bụi, tuy rằng dù nàng uống, cũng không gây thương tổn nàng, nhưng dù sao nàng là yêu, đối với cái này vẫn là bài xích. Cái kia ngốc tử vì làm cho nàng rời đi tướng quân phủ, cư nhiên dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ ! Chính là trà bị hạ phù bụi từ khi nào ?

Chuyện này, nếu là người khác làm, Thư Nhan cũng không có nghi vấn, chính là ngốc tử kia, thế nhưng dễ dàng ở trong nước trà nàng uống hạ độc ! Hửn....khi nào trở nên thông minh như vậy ! Còn có vừa này phá nát con điều ! Chủ ý này giống như không phải đầu heo kia có thể nghĩ ra được, hay là bên người hửn có người tương trợ ?

31. Chương 31

Nàng thật phải cẩn thận một chút.

Ngày thứ hai, nghe tỳ nữ bên cạnh thưa lại nói, đã nhiều lần xuất hiện con điều trên không trung mặc danh kì diệu bị phá nát, rơi xuống đầu mọi người. Hôm qua hậu hoa viên xuất hiện con điều có lẽ là trùng hợp đi ! Cũng không biết là ai nhảm chán làm, nhiều người bị kinh hách, nhưng cũng không quá đáng ngại. Có người đem bức tranh lợn xộn này về, nhặt về nhà đốt, hoặc dùng làm giấy vệ sinh. Tỳ nữ chê cười nói.

Thư Nhan trong đầu suy nghĩ, biểu tình ngốc tử kia khi thấy lá bùa bị người khác đem thành giấy vụn, nhất định mặt đỏ lên, muốn ngăn lại không thể ngăn được. Nghĩ đi nghĩ lại, liền nhịn không được nở nụ cười, miệng nhẹ nhàng nỉ non một câu : “Ngốc tử !” Bỗng dưng phân phó, “Đi lấy kiện áo khoác, chúng ta ra ngoài đi dạo !”

Tỳ nữ nhận lệnh, mở nắp rương, lại đột nhiên a nhẹ một tiếng.

Thư Nhan quay đầu một cái, “Làm sao vậy ?”

Tỳ nữ trả lời : “Phu nhân, trong rương thưa ra một thanh kiếm gỗ đào, hôm qua ta thu dọn quần áo còn chưa có !” Nàng cầm kiếm mang ra, “Chế tạo còn rất tinh xảo !”

Thư Nhan sau khi nhìn đến, bỗng dưng mở to hai mắt, kia ngốc tử thế nhưng cả kiếm gỗ đào cũng dùng tới ! Hít sâu một hơi, có chút bất đắc dĩ mặt nhăn nhu, “Người nếu thích liền thuộc về người, không thích liền mang vào trong bếp thiêu đốt !”

Tỳ nữ vội vàng nói : “Đương nhiên là thích, tạ phu nhân ban cho !”

Thư Nhan mặc áo khoác vào, đi ra ngoài, lại đuổi thủ vệ trước cửa đi, nàng thật muốn nhìn lần này trở về, ngốc tử kia sẽ lại ở trong phòng nàng đặt cái vật gì !

Trong đạo quán không xa vùng ngoại thành, Trần Đại Dũng đầu đầy mồ hôi vây quanh một đạo sĩ, nói : “Đạo trưởng, lá bùa của người không phải là giả đi !”

Đạo sĩ râu mép cong lên, “Nói hươu nói vượn ! Lá bùa bản đạo tự tay viết như thế nào là giả !”

Trần Đại Dũng là người thành thật, bị đạo sĩ khiển trách, mặt đỏ lên, có chút ngượng ngùng nói : “Đạo trưởng bỏ qua, ta....Ta chỉ là nóng vội mới nói như vậy ! Nhưng là dùng nhiều như vậy, vì sao một ít tác dụng cũng không thấy ?”

“Người trái lại oán giận ta mới đến !” Nói lớn tròng mắt, “Người khiến bản đạo viết một vụn cái phù tự, khiến lưng bản đạo đau nhức mỗi nử ! Kết quả a, bản đạo vừa vào thành thấy mới biết, không ngờ lá bùa bản đạo tận tâm huyết viết như thế lại thành giấy bỏ !” Hửn lần trước vào thành, ở bên đường mua một cái bánh rán, cắn một cái mới phát hiện, bao bánh rán cư nhiên là lá bùa chính hửn tự tay viết ! Lúc ấy, suýt nữa khiến hửn tức giận đến hộc máu ! “Bản đạo còn không có trách người ! Là bản đạo khoan hồng độ lượng, người lại đã tìm tới cửa !”

32. Chương 32

“Nhưng ban đầu chúng ta không phải nói chuyện tốt lắm sao ? Ta cho người bạc, người viết một vụn cái phù giấy cho ta ! Lúc này sao lại có thể trách ta a !”

“Hừ !” Đạo trưởng hừ lạnh một tiếng, không đếm xỉa đến hắn.

Trần Đại Dũng nhìn nhìn phát trần trong tay đạo trưởng, dò xét nói : “Đạo trưởng, phát trần của người có thể hay không....”

“Không bán !” Đạo trưởng lập tức như đinh đóng cột nói.

Trần Đại Dũng ngây ngô nắm nắm tóc, khẩn cầu : “Đạo trưởng, người liền đem nó bán cho ta đi !”

“Phải không, kính chiếu yêu, kiếm gỗ đào, lá bùa,...Đồ của ta đều bị người lấy hết ! Người nếu thực sự muốn mua, liền đem lúc số bạc lúc trước mua kính chiếu yêu, kiếm gỗ đào cho bốn thượng !”

Trần Đại Dũng mặt đỏ lên, cà lăm nói : “Trước nợ được không ? Ta đã đem toàn bộ bạc cho người !”

Đạo trưởng lắc đầu, vung lên phát trần, “Không nên không nên ! Người mau mau rời khỏi đạo quán của ta !”

Trần Đại Dũng vẻ mặt uể oải, cúi thấp đầu, đi đến cửa đạo quán thì đặt mông ngồi xuống thềm cửa, ôm đầu, nhìn dãy núi phía xa xa gần người.

“Kỳ thật không phải là bản đạo không muốn giúp người ! Dù sao khảm yêu trừ ma, là việc thuộc bốn phận của ta !”

“Đạo trưởng !” Trần Đại Dũng nghe thanh âm, ngẩng đầu lên, lão đạo sĩ không biết từ khi nào thì đứng bên cạnh Trần Đại Dũng.

Trần Đại Dũng lập tức đứng lên, trong lòng vui vẻ, cười ngây ngô nói : “Đạo trưởng, người đáp ứng đem phát trần bán cho ta !”

Đạo trưởng vẫn là lắc lắc đầu, nói : “Người chỉ cần nói cho bản đạo biết ngọn nguồn sự tình, yêu nghiệt ẩn thân nơi nào, bản đạo tự mình đến thu nài, hơn nữa không lấy một xu ! Ngân lượng người thiếu lúc trước cũng xóa bỏ, người xem có được không ?”

“Thu....Thu nài !” Trần Đại Dũng trong lòng bỗng dưng cả kinh, “Kia làm sao có thể ! Nài là ta....”

“Nài là cái gì của người ?” Đạo trưởng lông mi khẽ chớp, truy vấn.

“Ta, ta....Ta không mua phát trần của người ! Ta tìm đạo trưởng khác !” Nói xong, giống như sợ đằng sau có người đuổi theo liền chạy.

Rời đi đạo quán, Trần Đại Dũng cũng không hồi phủ tướng quân, một mực ở trong dừng đi dạo. Theo cây bên trái đi đến cây bên phải, lại theo cây bên phải trở về cây bên trái, minh tư khổ tưởng, cũng nghĩ không ra biện pháp như thế nào đuổi đi Thư Nhan mà lại không làm hại tới nài.

Ôm đầu đi tới đi lui, bỗng dưng, “Ai ui !” Vươn ngang một chân, suýt nữa làm hắn vấp ngã. Thân hình lão đạo vài bước đứng vững, xoay người lại thấy, “A ! Bà, bà nương....Phu nhân....Tiểu nhân tham kiến phu nhân !” Hai tay hợp lại, vâng lời chấp tay nói.

33. Chương 33

Thư Nhan vốn đang cười, vừa thấy biểu hiện của hắn, tay hung hăng véo lỗ tai hắn, “Ngốc tử ! Ít ra người còn biết ta là tướng quân phu nhân a ! Nhìn hảo sự mấy ngày nay người làm xem !”

“Ai ui !” Trần Đại Dũng đau đến nhe răng trợn mắt, “Nhẹ chút a ! Buông tay ! Nam nữ thụ thụ bất thân....
.....Ai nha, phu nhân ! Buông tay !”

“Phu nhân cái gì ! Ta vừa mới rồi còn nghe người kêu ta bà nương a !” Thư Nhan cố ý tay lại thêm khí lực,
“Không được kêu ta phu nhân ! Có nghe rõ không !”

“Ta không biết tên của người, đương nhiên phải kêu phu nhân !” Trần Đại Dũng bị nhéo lỗ tai, cổ nghiêng
lệch, không phục kêu lên.

“Ta không phải nói qua cho người tên của ta sao ?”

“Ta đã quên !” Hấn nghểnh cổ, đúng tình hợp lí nói.

“Ngốc tử !” Thư Nhan rút cục thả lỗ tai của hấn ra, lại vẫn cảm giác chưa hết giận đá hấn một cái.

“Ai ui ! Người....” Trần Đại Dũng vỗ về cái mông bị đá, tức giận nắm chặt nắm tay, đột nhiên nghĩ đến
thân phận Thư Nhan, vô luận là tướng quân phu nhân, vẫn là yêu quái, đều là hấn không thể trêu vào, cuối
cùng chỉ có thể nể núp đứng một bên. Nhu nhu lỗ tai sưng đỏ, có chút lo lắng nghĩ, cứ tiếp tục thế này, có
thể hay không hấn bị lỗ tai to lỗ tai bé a !

Cứ như vậy ! A a, hấn mới không cần lại cùng yêu quái này gặp nhau đâu !

Thư Nhan không để ý Trần Đại Dũng, nhàn nhã ngồi trên ghế.

Đứng hời trong rừng làm sao lại có ghế ngồi, trên thực tế Trần Đại Dũng cũng rất tò mò, khi Thư Nhan
ngồi xuống, ghế kia tự động xuất hiện.

“Người....Người như thế nào đến đây ?” Trần Đại Dũng nhìn bốn phía, hoang sơn dã lĩnh, cách Tín
thành ba dặm đường bộ !

“Làm sao, chỉ có ngốc tử người có thể đến, ta không thể !”

“Ta có tên có họ, mới không gọi....” Ngốc tử đâu !

“Làm sao, gọi người ngốc tử ủy khuất người ! Xem hảo sự người làm nhiều ngày nay ! Nghĩ đến phá bùa,
có thể ngự ta là sai ! Cho rằng ta là yêu quái cấp thấp sao ? Nói cho người biết, tránh thoát một kiếp, lão
nương....” Không được, xưng hô thế này quá già rồi ! “Cô nãi nãi ta....” Vẫn là không được, “Bổn
cô nương ta là có thể tu luyện thành tiên !”

“Thần tiên mới sẽ không như người !” Hấn nhỏ giọng lẩm bẩm. Không có sai, lỗ tai của hấn bị nàng nhéo
mạnh.

“Người đang nói cái gì ? Thư Nhan trừng mắt hạnh.

“Không....không có....” Trần Đại Dũng thực không khí phách lắc đầu, người há có thể đấu lại với yêu !
Hấn chỉ là thức thời mà thôi.

34. Chương 34

“Hừ !” Thư Nhan hừ lạnh một tiếng, “Ta hỏi người, chuyện phá nát con điều trên không trung là như thế
nào, là người nghĩ ra ?!”

Trần Đại Dũng thành thật gật gật đầu, “Đúng, ta nghĩ suốt một ngày đêm mới ra biện pháp tốt !” Chính
là cuối cùng vẫn thất bại, mới khiến cho Tín thành phố lớn ngõ nhỏ đều đầy lá bùa ! Mà thực sự thành
công cũng không có một lần, đối với nàng một chút tác dụng cũng không có !

“Phù bụi trong trà ta người thả vào khi nào ?”

“Ở phòng bếp, Phúc Nhi đun nước ấm thì ta vụng trộm bỏ vào trong ấm trà !”

“Phúc Nhi như thế nào đem ẩm trà giao cho người, người cũng không phải người trong phòng bếp !”

“Ta biết Phúc Nhi ! Nàng....” Mặt không biết thế nào có chút thoáng đỏ, “Dù sao chúng ta quen biết, thường xuyên nói chuyện phiếm !”

Thư Nhan là hỏa hồ tu luyện thành hình người, đối với chuyện phong hoa tuyết nguyệt tự nhiên biết quá tường tận, xem biểu tình của Trần Đại Dũng, liền đoán ra bảy tám phần ! Thầm nghĩ, ngốc tử này khờ khạo, thế nhưng lại có nữ tử thích !

“Kia kính chiếu yêu, kiếm gỗ đào cũng là người bảo Phúc Nhi vụng trộm bỏ vào phòng ta ?”

“Không phải, ta thừa dịp trong phòng không có ai, tự mình bỏ vào !” Trần Đại Dũng tự sắp xếp, hắn cũng không muốn những người khác biết nàng là yêu quái.

“Không có những người khác giúp người ?”

“Không có !”

Thư Nhan nhìn biểu tình của hắn, biết hắn không phải là một người biết nói dối, xem ra thật sự là chính hắn làm, không khỏi cười nói : “Ngốc tử ! Có đôi khi người cũng không phải ngu dần !” Ít nhất cho tới bây giờ, Lô Phong cũng không có bắt được kẻ phóng con diều.

Trần Đại Dũng biểu tình nghi hoặc nhìn nàng, đây là đang khen hắn sao ? Nếu như là trong lời nói, hình như là lần đầu tiên nha !

Thư Nhan đứng lên, “Ngốc tử ! Đừng đứng ở đó ngăn người ! Đi thôi ! Chúng ta hồi phủ tướng quân !”

“Người còn muốn trở về a ?”

“Ta là tướng quân phu nhân, không trở về phủ tướng quân thì đi đâu ?” Thư Nhan tức giận nói.

“Nhưng là....”

Không đợi Trần Đại Dũng nói xong, Thư Nhan biểu tình nháy mắt liền thay đổi, nguyên bản đối với hắn giận dữ lập tức cười tươi như hoa, hai tròng mắt yêu mị mông lung như nhỏ ra nước, khóe miệng hơi hơi dương lên, nghiêng người nhìn phía cây bên phải, thanh âm mềm mại đáng yêu đến tận xương nói : “Ai đứng ở nơi đó, đi ra được không ?”

Không nghĩ đến Trần Đại Dũng bên cạnh nàng theo bản năng rung mình một cái, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Thư Nhan, sao, sao thay đổi bất thường a ! Theo mâu quang của nàng nhìn, thoáng chốc kinh hô ra tiếng, “Đạo trưởng....Sao lại là người ?”

35. Chương 35

Lão đạo sĩ từ phía sau cây đi ra, đối Trần Đại Dũng nói: “Bản đạo đúng là đi theo người mà đến!”

“Theo ta!” Trần Đại Dũng giật mình một cái.

Thư Nhan hếch mày, mềm mại đáng yêu nói: “Là theo vết chân đi!”

Lão đạo sĩ nhìn Thư Nhan một cái, hừ lạnh nói: “Quả nhiên là yêu quái!”

Thư Nhan không giận ngược lại cười, “Đáng ghét! Ta có điểm nào giống yêu quái! Đại Dũng....” Nàng đột nhiên chuyển hướng Trần Đại Dũng, hờn dỗi dậm chân, “Đều tại người, tìm lão đạo đến bắt nạt ta!”

Trần Đại Dũng thực ủy khuất phản bác nói: “Như thế nào đổ hết lên đầu ta!” Hắn đâu có biết đạo trưởng theo phía sau hắn.

Thư Nhan mâu quang nhu hòa nhìn hắn, bĩu môi cười, “Ngốc tử!” Nhưng thật ra một chút cũng không đem lão đạo kia để vào mắt.

Trái lại đạo trưởng lộ ra biểu tình kinh ngạc, Trần Đại Dũng mâu quang trong suốt, nhưng lại không có chút vẻ si mê, làm sao có thể? Phải biết rằng, hần tu đạo nhiều năm, mới miễn cưỡng không chế yêu tà my công của Thư Nhan, thường nhân bình thường đã sớm thần trí mê man.

Chỉ với dung nhan xinh đẹp độc nhất vô nhị, nam tử bình thường không thể chống đỡ, chẳng lẽ trên người Trần Đại Dũng có vật trấn tà? !

Đạo trưởng nói: “Trần Đại Dũng! Nếu bản đạo không nhìn lầm, nữ tử trước mặt ngươi chính là hỏa hồ biến thành!”

“Thật sự là hồ ly tinh a!” Trần Đại Dũng ngây ngô gãi đầu, “Nàng không có gạt ta nha!”

“Trần Đại Dũng, mau đứng ở phía sau ta, đợi ta bắt yêu nghiệt này, cũng đáp ứng nguyện vọng của ngươi!” Đạo sĩ nhẹ vung phát trần nói.

“Bắt? !” Trần Đại Dũng cả kinh, “Đạo trưởng, ngươi hiểu lầm! Ta không để cho ngươi bắt nàng!”

Thư Nhan bên cạnh đột nhiên cười ha ha, phong tình vạn chủng đưa tay xoắn xoắn tóc, “Ngốc tử, đi, đứng xa một chút! Bản thân ta muốn nhìn lão đạo tạp nham này như thế nào bắt ta!” Nói xong, lòng bàn tay giương lên, từ lòng bàn tay dấy lên một ngọn lửa.

Trần Đại Dũng ngạc nhiên trừng to mắt.

Lão đạo thấy động tác của Thư Nhan, biến sắc, keng một tiếng, rút ra trường kiếm phía sau, miệng lầm bầm.

Thư Nhan không chút hoang mang, mỉm cười, hỏa cầu trong lòng bàn tay đột nhiên ném hướng đạo trưởng.

“A, râu của ta!” Lão đạo đột nhiên hô to một tiếng, liều mạng lấy tay dập tắt ngọn lửa, lại vừa thấy, trước ngực cháy đen, râu chỉ còn lại có nửa tấc!”

Trần Đại Dũng trừng to mắt quát Thư Nhan: “Ngươi làm sao có thể đả thương người!” Nguy rồi, lão đạo toàn thân có mỗi râu là coi được, bị nàng đốt hết!

36. Chương 36

Lão đạo thấy râu bảo bối bị cháy sạch thực tức giận, nhón nhác, bỗng dưng, ngoan độc cắn ngón tay, huyết nhỏ vào trên mũi kiếm, trong miệng niệm chú, vung lên trời, kiếm chỉ Thư Nhan.

“Ai ui!” Thư Nhan che ngực kêu đau một tiếng.

Trần Đại Dũng bên cạnh tâm run lên, gấp đến độ mắng to: “Không cho đả thương nàng!”

Hắn đứng một bên, gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, ai bị thương cũng đều lo lắng, ở thế khó xử, hắn đứng ở giữa hai người, vì sao bọn họ phải làm hại lẫn nhau.

Hắn hướng lão đạo, thỉnh cầu nói: “Đạo trưởng, ngươi đừng niệm chú nữa! Ta cũng không còn muốn ngươi bắt nàng a! Nàng là ta, ta.... ..”

“A!” Đột nhiên Thư Nhan phía sau kêu thảm một tiếng, Trần Đại Dũng tâm căng thẳng, kinh hãi quay đầu, lại thấy, bóng dáng Thư Nhan biến mất, tại chỗ chỉ còn một hố to cháy đen, lập tức liền choáng váng, “Bà nương!”

Lão đạo đẩy ra Trần Đại Dũng đang ngây ngốc tiến lên, ở trước hố nhìn nhìn, cuối cùng cắn giận dậm chân một cái, “Đáng giận, nàng chạy mất!”

Chạy? Thì ra không chết! Đầu óc bỗng nhiên lạnh lợi, cũng nhắm phía trước hố, nhìn kỹ xem, di, đây là cái gì? Xoay người nhặt lên, lông tơ.....cháy?

Lão đạo nhìn thấy, mừng rỡ, “Hừ! Nàng bị thương, không chạy xa được, đợi ta....A, người làm cái gì? Buông ta xuống....”

“Ai cho người đả thương nàng!” Trần Đại Dũng nhất thời kích động, một phen tóm cổ đạo sĩ, xách hắn lên, hắn vốn là thân hình cao lớn, nâng lên lão đạo như không có gì.

Lão đạo tuyệt đối không thoải mái, mũi chân cách mặt đất, ngọt ngào đến mức mặt đỏ bừng, “Buông....Buông tay! Buông ra....” Hắn sắp không thở được! Bỗng dưng mũi kiếm hướng về phía trước, hướng cánh tay Trần Đại Dũng quẹt một cái.

“A!” Hắn bị đau, rút cục buông lỏng tay ra.

Lão đạo ho khan vài tiếng, cuối cùng tức giận, chỉ vào mũi Trần Đại Dũng mắng: “Bần đạo khảm yêu trừ ma, làm sai chỗ nào! Người lại hướng ta mua bùa, lại mua kiếm gỗ đào, chẳng lẽ không phải vì trừ yêu!”

Trần Đại Dũng kích động, mặt liền sung huyết đỏ bừng, “Ta, ta chỉ muốn đuổi nàng đi, lại không muốn làm hại nàng!”

“Vậy người muốn một vụn lá bùa, chẳng lẽ không hiểu được, lá bùa gần thân thể nàng, cũng sẽ làm nàng bị thương?”

“Chúng ta ở lá bùa cho thêm vào máu chó, tự nhiên không đả thương nàng!” Hai người đỏ mặt tía tai nói.

“Cái gì! Khoa trương lại giả tạo!” Lão đạo tức giận đến mức nhảy dựng lên, “Người thế nhưng thêm vào máu chó....Người còn nói xấu lá bùa của ta là giả! Rõ ràng chính người....”

37. Chương 37

“Ta chỉ là sợ đả thương nàng, mới thêm vào một chút. Là pháp lực lá bùa của người quá yếu mới đúng!”

“A! Tức chết ta!” Lão đạo ngửa mặt lên trời rống dài, “Người biết rõ nàng là yêu nghiệt, vì sao còn muốn mọi nơi bảo vệ nàng!”

“Nàng là ta bà nương, ta tự nhiên muốn che chở nàng!” Đã từng.

Cái gì! Lão đạo giật mình một cái, hắn vừa rồi rõ ràng nghe được nàng là tướng quân phu nhân! “Nguyên lai người trúng yêu thuật của hồ ly tinh kia, bị nàng mê hoặc!”

“Ta mới không có! Người này....Lão đạo lỗ mũi trâu, tép riu lão đạo, ta không cùng người nói! Nếu ta bà nương thực sự có gì không hay xảy ra, ta tuyệt đối không bỏ qua cho người! Ta....Ta một phen thiêu cháy đạo quán của người!” Ai nói người thành thật sẽ không uy hiếp người. Nói xong, hướng phía chân núi chạy xuống, miệng không ngừng hô: “Bà nương! Bà nương!”

“A! Người người....” Lão đạo chỉ vào bóng lưng Trần Đại Dũng, tức giận đến mức cả người run run. Bỗng dưng, phốc! Phun ra một ngụm máu.

Nguy rồi, hắn bị nội thương! Giảo hoạt hồ ly tinh kia! Hắn bị lừa!

Phốc! Lại phun ra một ngụm.

A a! Máu trên người hắn sắp bị phun hết!

Phốc! Lại phun ra một ngụm.

A a! Cứu mạng a!

Phốc! Lại phun ra một ngụm.

.....

“Bà nương! Bà nương!” Trần Đại Dũng lao xuống núi, vừa chạy vừa kêu.

“Ngốc tử! Ta ở chỗ này! Uy! Ta ở chỗ này.... ..” Thư Nhan trừng mắt nhìn Trần Đại Dũng chạy tới bên cạnh nàng, chớp hai mắt, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi dậm chân, ngốc tử này! Mắt mù phải không, nàng người sống sờ sờ đứng ở đây, hấn thể nhưng không phát hiện.

“Bà nương.... ..Di! Con đường này.... ..” Nhìn cảnh vật bốn phía, hấn đường như vừa tới chỗ này chạy a! Gãi gãi đầu, chẳng lẽ lại lạc đường, không thể nào! Lắc đầu, mặc kệ, dọc theo đường núi, tiếp tục hướng phía trước chạy, “Bà nương.... ..bà.... ..”

Thư Nhan đoan đoan chính chính ngồi ở giữa đường chờ hấn a! Ngốc tử! Lúc này người thử dám lại không nhìn thấy ta xem.

“Người.... ..” Trần Đại Dũng từ trên xuống dưới, từ trái qua phải nhìn xem.

“Ta làm sao! Hừ! Giờ mới thấy ta!” Nàng còn tưởng rằng chính mình thi triển thuật ẩn thân!

“Người.... ..Lão đạo kia nói người bị thương, bị thương ở nơi nào? Để cho ta nhìn xem!” Lo lắng chạy tới bên cạnh nàng, vừa định vươn tay, bỗng dừng cảm thấy không ổn, lại đem bàn tay to thu hồi.

38. Chương 38

“Còn không phải đều do người!” Thư Nhan nổi nóng, trong giây lát đứng lên, “Theo ta đi!” Lại nghe Trần Đại Dũng phía sau kinh hô một tiếng.

“Làm sao vậy?” Nàng xoay người lại nhìn, tức giận trừng hấn một cái.

Trần Đại Dũng há to mồm, chỉ về phía nàng.... ..

Thư Nhan theo con mắt kinh ngạc của hấn hướng trên người mình nhìn! Làm sao vậy? Bỗng dưng, biến sắc, nguy rồi! Cái đuôi của nàng lộ ra, lão đạo chết tiệt!

Nàng ánh mắt lạnh lùng, trừng Trần Đại Dũng nói: “Như thế nào, sợ? Sợ ta ăn người?”

“Người, cái kia.... ..” Hấn lại cà lăm.

“Muốn nói cái gì!” Nàng trừng mắt, hung ác nói.

“Cái kia.... ..Thật đẹp!” Đồ a! Mao nhưng! Theo ánh mắt thợ săn của hấn, là da lông tốt nhất, nếu có thể bắt được một hồ ly như vậy, cả năm đều không cần đi săn thú.

“Buông tay a!” Thư Nhan thở hổn hển hét lớn.

“A.... ..” Không biết lúc nào Trần Đại Dũng đã nắm cái đuôi mao nhưng đồ thắm của nàng, cao thấp sờ sờ, hai mắt lộ ra quang mang thèm muốn.

“Buông tay! Đây là của ta!” Thư Nhan từ trong tay hấn đoạt lại đuôi của mình!

“Nga.... ..” Trần Đại Dũng lưu luyến ngấm ngấm.

Thư Nhan rất tức a! Không ngờ mặt nàng đẹp như thế này, hấn chẳng thèm ngó tới, nhưng lại đối với cái đuôi của nàng thèm muốn! “Trần Đại Dũng! Người lại nhìn, ta đem người nấu ăn!”

“... ..” Ta đây vụng trộm xem là được!

5

“Đây là địa phương nào? Chúng ta không trở về phủ tướng quân sao?” Trần Đại Dũng nhìn xung quanh hang động, thực sạch sẽ, chứng minh không hề có động vật tới.

“Đêm nay người ở nơi này, ngày mai vào thành!”

“Tướng quân kia biết người mất tích, có thể hay không.... ..”

“Không có việc gì! Ta dùng thuật biến thể thân ở trong phủ! Người phàm trần không phân biệt được thật giả....” Chưa nói xong, đột nhiên hếch mày, tức giận nói: “Hừ! Còn không phải đều tại ngươi! Tìm cái lão đạo lỗ mũi trâu đến, đem ta đánh trọng thương!”

“Trọng thương! Thương....Thương tổn thể nào? Để cho ta nhìn xem!” Trần Đại Dũng lo lắng đến gần, nhìn kỹ.

Thư Nhan đang muốn mắng hấn, thấy hấn biểu tình chân thành, mâu quang trong suốt, biết hấn là thật sự lo cho nàng, không phải giống nam tử bình thường bị sắc đẹp của nàng mê muội, liền kiên quyết thu lại trách móc trong lời nói, giọng điệu chậm dần nói: “Không có việc gì, nghỉ ngơi một đêm sẽ tốt, trời sắp tối rồi, đi ra bên ngoài kiếm chút củi gỗ về nhóm lửa!”

39. Chương 39

Khi Trần Đại Dũng ôm một bó củi gỗ trở về, đã thấy cách Thư Nhan không xa là một đồng lửa đang cháy. Bỗng dưng, phục hồi lại tinh thần, hung hăng đem củi gỗ ném tới, “Ngươi gạt ta!” Rõ ràng có củi gỗ còn bảo hấn đi kiếm.

Thư Nhan đang nhắm mắt ngồi thiền chậm rãi mở mắt ra, đột nhiên mười ngón tay bắn ra, ngọn lửa thoáng chốc tắt, “Nhóm lửa!” Tiếp theo lại nhắm mắt lại, không để ý đến hấn.

“Hừ!” Trần Đại Dũng thở phì phì cầm lấy củi gỗ, đi tới đồng lửa tắt kia, ngồi xổm xuống, di, đột nhiên phát hiện, củi củi lạnh ngắt! Đột nhiên hiểu được cái gì, nhếch miệng cười, nguyên lai đồng lửa vừa rồi là ảo giác a!

Động tác nhanh chóng nhóm lửa, đang muốn đi qua cửa động, đem món ăn vừa đi săn được tiến vào, lại nghe Thư Nhan đột nhiên mở miệng nói: “Ngươi đem đồng lửa này để xa như vậy, muốn đông chết ta a!”

Trần Đại Dũng nhú mày, cố tình gây sự! Không để ý tới Thư Nhan, buồn không lên tiếng đi ra ngoài động, đem món ăn làm sạch sẽ, dùng cành cây xuyên qua, cầm tiến vào.

Thư Nhan lần này không ngồi như trước, chính là ôm đầu gối ở chỗ cũ, thấy Trần Đại Dũng tiến vào, biểu tình tương đối ai oán trừng hấn một cái, “Ngươi đem lửa đốt trước mặt ta!”

Trần Đại Dũng không có lòng thương hoa tiếc ngọc chút nào, vẫn là không để ý tới nàng! Kiên nhẫn cắn thận nướng thức ăn.

“Này, ngốc tử! Ngươi có nghe thấy không! Cẩn thận ta đem nướng ngươi ăn!”

“Ngươi....” Rốt cuộc đã mở miệng, “Ngươi đừng cố tình gây sự, ngươi biết rõ ta là vì ngươi suy nghĩ, chẳng lẽ ngươi không sợ lửa a!”

“Sợ lửa!” Thư Nhan giật mình một cái, lập tức cả giận nói: “Ngốc tử! Ngươi nghĩ rằng ta là động vật không tu luyện sao? Nói cho ngươi biết, lão nương....Không đúng! Bỏ cô nương tám trăm năm trước liền tu thành hình người!”

Trần Đại Dũng hơi nghiêng đầu, xem cái đuôi phía sau nàng, không cho là đúng bừa bãi một cái, “Vậy sao lại thế này!”

“Tốt! Ngốc tử! Thế nhưng chê cười ta, ta hôm nay không thể đem ngươi nướng ăn!” Lời còn chưa dứt, hỏa cầu không biết từ khi nào xuất hiện hướng trước mặt Trần Đại Dũng bay đến!

“A....” Trần Đại Dũng kinh hãi, theo bản năng dùng cánh tay ngăn cản, “Ai nha! Đốt!” Ta vung! Khi hấn luống cuống tay chân đem ngọn lửa ở tay áo dập tắt, lại nhìn thấy cổ tay sưng đỏ, nhẹ nhàng chạm vào, a, đau quá!

Thư Nhan cười hì hì hừ lạnh một tiếng, “Ngốc tử! Lúc này mới biết ta lợi hại! Nói cho người biết ta tu luyện là lửa, như thế nào lại sợ lửa! Nhanh chút, đem đồng lửa chuyển đến trước mặt ta!”

40. Chương 40

Trần Đại Dũng nhớ tới ngọn lửa kì quái khi nãy, giận mà không dám nói gì! Cuối cùng rốt cuộc ngột ngạt nói: “Người nếu không sợ lửa, tới đây ngồi không được sao?”

“Không được, ta phải ngồi ở chỗ này! Nhanh lên một chút! Đem nó dịch chuyển tới đây! Ngốc tử! Có nghe thấy không!” Thư Nhan ngồi ở đó, vênh vác tự đắc.

Mở miệng ra là ngốc tử, Trần Đại Dũng cũng bắt đầu bực tức, ngang ngạnh nói “Ta không dịch chuyển!”

“Không sợ ta ăn người!”

“Ăn ta, ta cũng không dịch chuyển!” Trần Đại Dũng lớn tiếng nói.

Thư Nhan nhìn hẩn hồi lâu, đột nhiên nhin không được cười một tiếng, đứng lên, đi tới trước đồng lửa, chỉ vào trên giá nướng thịt nói: “Đây là cái gì a?” Biết rõ còn hỏi.

Trần Đại Dũng vẫn chưa lên tiếng, quay đầu sang một bên. Thư Nhan liền chống cằm, rất có kiên nhẫn chờ hẩn trả lời. Hồi lâu, hẩn rốt cuộc mở miệng: “Là gà rừng! Người cũng thích ăn nhất!”

Ai nói nàng thích ăn gà rừng a? Sao nàng như thế nào không biết, “Nga! Cảm ơn người! Ân, còn rất mập đây! Lúc nào thì chín a?”

“Lát nữa!” Hẩn quay lại, lật tới lật lui, mặc dù khuôn mặt nghiêm túc, nhưng vui vẻ không che dấu được lộ ra ngoài khóe miệng! Ha ha, hẩn thắng! Nói ăn hẩn, căn bản là hù dọa hẩn! Hẩn cũng không phải là tiểu hài tử! Mới không sợ đây! Ha ha@

Đem thịt nướng chín lấy xuống, đưa cho Thư Nhan!

Thư Nhan không khách khí cắn một cái, nhai a nhai, nuốt xuống bụng, “Thật ra thì.”

“Cái gì?”

“Ta cảm thấy thịt tươi ăn ngon hơn!”

Hẩn trờnàng!

“Tỷ như trên cánh tay người thịt cũng rất nhiều.”

Hẩn lui về phía sau từng bước, đem cánh tay đặt đằng sau lưng.

“Ân! Ta nhớ thịt trên ngực người.”

Hẩn lui về phía sau ba bước, sau lại thấy không đúng, ưỡn ngực, gắt gao nhìn nàng chằm chằm!

“Ha ha.” Thư Nhan không nhin được cười khanh khách, “Chớ trờn, nhìn xem, thịt sắp nướng cháy! Mau mau lấy xuống!”

Trần Đại Dũng thở phì phò ngồi xuống, “Người, người sau này không thể như vậy! Nếu không ta.Ta liền.”

“Nướng một con gà núi là được rồi!” Thư Nhan cười nói.

“A.” Nàng uy hiếp chính là muốn ăn hẩn; uy hiếp của hẩn sao lại biến thành nướng gà núi! Không làm!

“Ta để cho người ăn thịt, người lắ đầu cái gì!”

“Ta không làm!”

“Không làm gì! Mau đem bụng người lấp đầy! Ta còn có chuyện trọng yếu muốn người làm đây!” Thư Nhan thúc giục.

41. Chương 41

“Chuyện trọng yếu gì? Phải về phủ tướng quân sao? Người có cái kia thể thân có phải hay không sẽ không bị phát hiện!”

Thư Nhan chợt thở dài, “Người không phải là vẫn hi vọng ta rời khỏi phủ tướng quân sao! Còn sử dụng nhiều thủ đoạn như vậy! Sao khi ta rời đi, người trái lại lại lo lắng?”

Hắn suy nghĩ một chút, “Đúng nha! Ta không cần lo lắng!” Bỗng nhiên lại thấy không đúng, “Người không phải là còn phải trở về sao. . . .Không đi về có được hay không?”

“Đây là chuyện của ta, không mượn người xen vào! Người đến tốt cùng ăn xong chưa a! Nói nhảm nhiều như vậy.Quên đi, người đừng ăn, ta đợi không được!” Nói xong, một tay tóm hắn đến trước người.

Ăn được một nửa thì thịt gà rơi trên mặt đất, hắn mặt đỏ lên, lại cà lăm: “Gi, chuyện gì?”

Thư Nhan hì hì cười một tiếng, “Chuyện tốt!” Đột nhiên nâng cằm hắn lên, trong miệng phun ra một hồi khói tím! Sau đó gắt gao nhìn chăm chăm hắn, trong miệng lẩm nhẩm. Ngất a! Ngất a! Người ngất a!

Lần này hồng từ đỉnh đầu đến gót chân, “Người.Người rốt cuộc muốn làm gì? Trừng ta.”

Thư Nhan lại tiếp tục phun ra một lớp khói hồng! Gắt gao theo dõi phản ứng của hắn! Lẩm nhẩm, ngất! Ngất! Ngất! Khốn khiếp! Còn chưa ngất!

Trần Đại Dũng đỏ mặt, cuối cùng hít mũi một cái, đằng hoàng nói: “Trong miệng người là mùi gà núi! Ta cùng người giống nhau.”

“Ngậm miệng! Ngốc tử!” Thư Nhan giận đến rống to, trong lúc bất chợt đem hắn hất ra, “Người không ngất! Ta để cho người không ngất!” Nàng đứng lên, nhìn qua lại bốn phía trong động một chút, bỗng dừng khước miệng âm trầm, đi tới chỗ một nham thạch lồi trên vách đá, một tay đưa ra, chỉ nghe “bang” một tiếng, khối đá cứng rắn bị nàng phá vỡ cùng với nham thạch rơi xuống.

Sau đó, mỉm cười đi tới phía Trần Đại Dũng.

“Người, người, người.Làm gì?” Hắn dù ngốc nghếch, cũng biết chuyện không bình thường!

“Đại Dũng! Người tới đây!” Nàng kiều mị cười một tiếng, xinh đẹp dị thường, thanh âm tê dại đến tận xương!

Trần Đại Dũng giật mình lạnh run, tóc gáy sau lưng đều dựng lên!

“Ta.Ta mới không qua! Ta.” Xoay người, liền hướng cửa động chạy đi! “A.” Kêu thảm một tiếng, Trần Đại Dũng chỉ cảm thấy gáy rất đau, trước mắt tối sầm, tiếp theo liền cái gì cũng không biết!

Thư Nhan ném tảng đá trong tay một cái, dùng chân đá đá Trần Đại Dũng đang nằm bất động, “Hừ! Lần này người bất tỉnh đi!”

Vù! Gió thổi qua, ngồi xổm xuống, đem thân thể hắn lật qua, xé vạt áo, lộ ra khối bớt màu đỏ trước ngực! Thư Nhan trầm tư một hồi, sau đó, khoanh chân ngồi xuống, một tay kết ấn trước ngực, một tay đưa ra, dừng ở phía trên khối bớt đỏ kia. Khép lại hai mắt, trong miệng đọc thầm, một cổ khí màu tím chậm rãi bao phủ quanh thân nàng, đêm khuya, trăng tròn nhô cao, ánh trăng trong trẻo chiếu rọi ở cửa động, đột nhiên, bớt đỏ trước ngực Trần Đại Dũng phóng ra ánh sáng màu đỏ, lại bị toàn bộ lòng bàn tay của Thư Nhan bao trùm, cũng chậm rãi hút vào trong cơ thể nàng! Mà bớt đỏ cũng từ từ nhạt dần và nhỏ đi, cho đến khi.

42. Chương 42

Trời đã sáng! Mau dậy đi!” Thư Nhan không khách khí đá đá Trần Đại Dũng đang ngủ như heo chết.

“A. Ân. Người nào?”

Bỗng bừng thức tỉnh, trong nháy mắt liền lật người ngồi dậy. Điều này khiến cho Thư Nhan sợ hết hồn, trừng hấn một cái, nói: “Người rút cuộc tỉnh! Đứng lên đi! Chúng ta phải hồi phủ tướng quân!”

“Người.” Trong lúc bất chợt nhớ tới chuyện tối hôm qua, “Người đem ta đánh ngất xỉu!” Hấn lại cúi đầu nhìn, “Người còn đem y phục của ta xé rách! Người.”

“Người cái gì mà người! Đã không còn sớm, đi nhanh đi!”

Thư Nhan đi ra sơn động, sau lưng Trần Đại Dũng vẫn còn kiểm tra mình sau khi hôn mê còn bị những tổn thương nào khác không! Đàng sau đầu chỉ có hơi đau chút, những nơi khác không có gãy tay đứt chân! Thở phào vỗ ngực một cái, thật may! Thật may! Không có bị ăn mất! Nhìn sơn động đã không còn ai, lúc này mới hoảng hốt đuổi theo.

Ở ngoài cửa động, lại thấy Thư Nhan chân mày nhíu chặt, trầm tư không nói.

“Xảy ra chuyện gì? Sao lại không đi?”

Rất lâu sau, Thư Nhan rút cuộc từ từ quay đầu, nghiêng nghiêng nhìn hấn một cái, “Lão đạo mũi trâu kia đến phủ tướng quân! Người làm hư chuyện tốt của ta biết không. Ai!” Nhẹ nhàng thở dài, đột nhiên lại cười, “Ngốc tử! Còn trở mặt ra! Nghe ta khuyên một câu, đừng trở về phủ tướng quân nữa! Về nhà, đàng hoàng làm một thợ săn! Có lẽ người cũng có thể sống lâu trăm tuổi đây. Duyên phận của ta và người đến hôm nay đã hết, tự mình bảo trọng đi!” Nói xong, thản nhiên cười, nhẹ đặt tay ở gáy hấn, bóng dáng lập tức hóa thành làn khói, tiêu thất vô tung.

“Này.” Nhìn rừng núi bốn phía không có một bóng người, Trần Đại Dũng vẻ mặt mất mát gác gác đầu, nói đi liền đi a! Bỗng dừng, ngẩng đầu nhìn trời, nguy rồi! Mặt trời đã lên cao như vậy, hấn phải hồi phủ tướng quân! Hôm nay đến phiên hấn trực, Hoắc ca nhất định đang chờ đến sốt ruột!

Không nghĩ những thứ khác, chạy như điên xuống chân núi.

Mới vừa từ cửa sau chui vào phủ tướng quân, liền bị Hoắc Đồng kéo đến góc tường!

“Trần Đại Dũng! Người rút cuộc trở lại! Huynh đệ người còn tưởng rằng sẽ không gặp lại người đây! Thế nào đi liền ba ngày a! Xảy ra chuyện lớn!”

“Ba ngày? !” Trợn to mắt, hấn rõ ràng chỉ ngủ trong động một tối, không đúng, là ngất một buổi tối.

“Xuyết! Nhỏ giọng một chút!” Hoắc Đồng che miệng Trần Đại Dũng, bốn phía nhìn một chút, thấy không ai phát hiện, lúc này mới an tâm! “Trong phủ xảy ra chuyện lớn!” Hấn thấp giọng nói, “Biết không? Vị phu nhân tướng quân mới cưới, thật ra là hồ ly tinh biến thành!”

43. Chương 43

“A!” Cũng biết.

“Chớ kêu! Chớ kêu! Để cho người khác nghe thấy liền nguy!” Hoắc Đồng lần nữa giống như kẻ trộm nhìn đông nhìn tây một lần, “Ta biết người kinh ngạc, nhưng sự thật là như thế! Mới đầu tướng quân cũng không tin, nhưng lão đạo kia đem người sống biến thành một cái đuôi hồ ly! Người nói chuyện này có thể tin hay không? Hơn nữa Lô Phong thiếu gia một mực tìm người, hạ lệnh nếu người xuất hiện lập tức bắt người lại.

Thật may là, người gặp được ta! Mau mau đi thôi! Rồi khỏi phủ tướng quân. . . . Ta cũng biết rõ, người bị hồ ly tinh làm thần chí mê muội, chuyện này không trách được người! Có thể muốn dùng người chịu tội thay, ai cũng không phản kháng được a! Ai bảo tay chúng ta không quá bấp dùi đây!”

Trần Đại Dũng chỉ nghe được câu biến thành cái đuôi hồ ly kia, nhưng câu tiếp theo coi thường, hai tay giống như sắt kiềm chế ngự bả vai Hoắc Đồng, “Phát sinh chuyện gì? Lão đạo kia rốt cuộc làm gì nàng? Mau nói cho ta biết! Nói mau!”

“Trần huynh đệ! Người làm cái gì vậy. . . . Ai a! Người nhẹ chút! Ta nói. . . . Chính là chuyện buổi trưa hôm qua! Phu nhân bước vào trong vườn, liền bị lão đạo dán một lá bùa đằng sau gáy, trong khoảnh khắc một người sống liền biến thành cái đuôi hồ ly! Tướng quân một trận bực tức.”

Ngày hôm qua! Ngày hôm qua nàng rõ ràng cùng hấn ở chung một chỗ! Đó là. . . . Thế thân! Đúng rồi, vị tướng quân phu nhân ngày hôm qua nhất định là thế thân của nàng! Hoàn hảo, hoàn hảo! Bỗng dưng, hấn bất chợt thét một tiếng, mắng: “Chết tiệt lão đạo! Chẳng những đã thương nàng, ngay cả thế thân cũng không bỏ qua.”

“Nhỏ giọng một chút! Nhỏ giọng một chút!” Hoắc Đồng bị hấn la lớn làm sợ hết hồn, luống cuống tay chân muốn che miệng hấn, dù gì Trần Đại Dũng thân hình to lớn, mà hấn lại vô cùng thấp, nếu muốn chế ngự cơn thịnh nộ của Trần Đại Dũng là có chút khó khăn, “Không muốn sống nữa hay sao! Ai nha! Người muốn làm gì chứ!”

“Ngô.” Miệng rốt cuộc bị hay tay Hoắc Đồng bịt chặt! Trên thực tế, Hoắc Đồng nhảy lên lưng Trần Đại Dũng, hai chân kẹp hông của hấn. Khó khăn duy trì tư thế này hồi lâu, rốt cuộc Trần Đại Dũng an tĩnh lại, không hề giương nanh múa vuốt nữa.

Hoắc Đồng thử dò xét, từ từ buông lỏng tay ra, cẩn thận nhìn chăm chú phản ứng của hấn, nếu hấn còn gào to nữa, liền tấn công.

Trần Đại Dũng nghiêng đầu, nhìn hấn, “Người đây là làm gì? Xuống!”

Hoắc Đồng từ trên người hấn nhảy xuống, sau đó kéo Trần Đại Dũng, một tay đẩy hấn ra ngoài cửa nhỏ, “Thừa lúc không có ai, người nhanh đi đi! Người bị hồ ly tinh mê hoặc thần hồn điên đảo, không muốn sống nữa, nhưng ta còn muốn sống! Đi mau đi mau! Không tiễn!” phang một tiếng, đóng cửa nhỏ lại. Trong nháy mắt, lại mở ra, “Nếu người không đi bị bắt lại phủ tướng quân, ngàn vạn lần đừng nói đã gặp ta! Cho người.” Tám lạng bạc ném tới Trần Đại Dũng, “Huynh đệ ta chỉ có nhiều dây thôi! Bảo trọng!” phang, cửa nhỏ lại đóng, lần này không mở ra nữa.

44. Chương 44

Tại sao lại bảo trọng!

Hẻm nhỏ ở cửa sau phủ tướng quân, đúng là không có người nào!

Đi ra khỏi hẻm nhỏ, đi hơn một canh giờ quanh phố lớn ngõ nhỏ ở Tín thành. Cảm thấy có chút đói bụng, mới phát hiện đã qua giờ Ngọ. Tìm nơi ngồi xuống, mua một bát chè, há miệng to ăn sạch.

Cũng coi như là Trần Đại Dũng số tốt, đi trong thành lâu như vậy, nhưng không có người nào nhận ra bắt hấn về phủ tướng quân, đây coi như là người ngốc có ngốc phúc đây!

Sau khi ăn xong, hấn nghe lời khuyên của Hoắc Đồng, nhanh chóng ra khỏi Tín thành một chút, cũng không biết nên đi đâu! Ở ven đường một chỗ râm mát ngồi xuống, ngăn cả người. Đi đường nào, hấn cũng không biết.

P phủ tướng quân hấn không thể trở về. Thư Nhan bây giờ đang ở đâu? Hấn không thể nào biết được! Lão đạo kia đã thương chẳng qua là thế thân, hấn cũng yên tâm! Có lẽ, nàng đã trở về núi! Vô luận như thế

nào, cuộc sống tòng quân ngăn ngừi của hần coi như là kết thúc! Còn ngăn hơn phụ thân của hần, mấy tháng qua, những ngày u mê kia, không biết gọi là gì.

Chuyện này thì trách ai đây? Dĩ nhiên là do kẻ kia xen vào! Hần bỗng đứng đứng lên, quyết định, phải đi đạo quán!

Chẳng qua là hần từ cửa nam ra khỏi thành, mà đạo quán lại ở phía bắc, nếu đi tới đạo quán, phải đi qua Tín thành! Trong lòng suy nghĩ, chọn đường vòng đi đi!

Đến lúc hần đi tới đạo quán thì sắc trời đã tối! Không khách khí đẩy cửa lớn ra, đi vào!

Trong đạo quán thế nhưng không có người nào, nhưng lại có nến cháy! Hần cũng không vòng qua phía sau xem xét, trực tiếp đi tới trước bàn đặt cống phẩm, cầm lên một khối bánh bao rồi ăn.

“Sao lại là người!” Đạo trưởng đẩy cửa ra, vừa thấy hần, ngược lại ngăn ra, “Bần đạo còn tưởng rằng người bị hồ ly tinh kia hại chết!”

“Hừ!” Trần Đại Dững hừ lạnh một tiếng, không để ý đến đạo trưởng, từ đĩa lấy ra một quả táo, há miệng gặm một cái, nửa quả táo vào bụng.

“Người sao lại ăn cái này! Đây là cống phẩm, hiện tại không thể ăn!” Lão đạo thối râu trợn mắt nói.

“Ta đói bụng!” Nói xong cắn một miếng to, cả quả táo nuốt vào trong bụng, không đứng, nhổ hột ra! Hần lại duỗi tay lấy thêm một quả táo.

Lão đạo vốn định tiến lên ngăn, nhưng thấy mắt Trần Đại Dững lộ ra hung ác, hàm răng trắng hếu nhai táo, trên mặt cũng là bộ một không ăn được hần, đành phải từ bỏ.

“Người sao lại đến đạo quán của bần đạo?”

45. Chương 45

“Còn không phải bởi vì người!” Trần Đại Dững đem hột táo còn lại ném trên mặt đất, “Đi phủ tướng quân bắt yêu quái! Làm hại ta không thể ở lại phủ tướng quân!”

“Nga! Chuyện này bần đạo biết, tướng quân chẳng qua là nghĩ người cùng yêu quái kia cấu kết.”

“Ta không có!”

“Ta biết, ta biết! Người giống như tướng quân, đều là người bị hại, bị yêu quái mê hoặc! Đợi bần đạo đi nói rõ ràng cho hần, trả lại trong sạch cho người!”

“Ta không đi! Ta chính là muốn ở lại đây!” Người đơn giản nhận định sự tình, bình thường không dễ dàng thay đổi chủ ý.

Lão đạo nghĩ cũng phải, coi như giải thích rõ, chỉ sợ tướng quân vẫn muốn bắt hần, mạng nhỏ khó bảo toàn! Bây giờ, ai, mạng người như cỏ rác a! Lòng từ bi nổi lên, liền không cưỡng cầu nữa! “Vậy người liền ở chỗ này ngủ lại một đêm! Đợi ngày mai bần đạo đưa người chút chi phí rồi hồi hương!”

“Ta nói, ta ở lại nơi này, ta không đi!” Trần Đại Dững bướng bỉnh, ngay tại chỗ ngồi xuống, suy nghĩ một chút thấy không đúng, đưa tay lấy đệm cói đặt xuống đệm mông, hai cánh tay khoanh trước ngực, nhìn chằm chằm lão đạo, người như thế nào làm khó được ta.

Lão đạo tức giận thối râu, phút chốc đuối lý, cuối cùng thở dài, “Thôi! Thôi! Tâm chí người sớm bị yêu nghiệt kia mê hoặc, bần đạo cũng không so đo cùng người! Đợi bần đạo thu yêu quái kia, người tự nhiên liền khôi phục bình thường!”

Ngoài dự liệu, Trần Đại Dững không có phản bác, chỉ lẳng lặng ngồi trên đệm cói.

Thấy hần không lên tiếng, lão đạo thở dài, “Người còn chưa ăn cơm tối đi! Đừng ăn trái cây cứng, theo bản đạo ra phía sau ăn cơm đi!”

“Hảo!” Hần lập tức đứng lên!

Ăn cơm tối, Trần Đại Dũng nhìn đạo quan vắng vẻ một chút, rồi mới lên tiếng: “Sao chỉ có một mình người, những đạo trưởng khác đâu?”

“Nga! Bị bản đạo đuổi đi! Hồ ly tinh từ trước đến nay giả hoạt, có thù tất báo! Lần này cùng nàng giao thủ mới phát hiện, yêu quái kia đạo hạnh cao thâm! Ta nếu dả thương nàng, theo bản chất hồ ly sẽ trả thù ta! Bản đạo không muốn liên quan tới người vô tội, chỉ có thể để bọn họ đi nơi khác tạm lánh, chờ. . . .”

“Những đạo trưởng khác chẳng lẽ không bắt yêu sao?” Trần Đại Dũng đột nhiên hỏi.

“Thu một tiểu yêu thì được! Nhưng đối phó với hung hãn cứu vĩ hỏa hồ, ngoài bản đạo ra, cũng không có người thứ hai!”

Trần Đại Dũng suy nghĩ hồi lâu buồn bực lên tiếng, nói với lão đạo: “Vậy ta ở đạo quán làm linh tinh là được! Đun nước chế củi nấu cơm cũng không làm khó ta!”

46. Chương 46

“Này.”

“Coi như làm không công cho người, hoàn lại bạc thiếu của người là được! Ta sẽ không nợ tiền không trả!”

“Kia. Được rồi!” Lão đạo gật đầu một cái, đúng là trong đạo quán có nhiều việc cần làm, hần ở cùng yêu nghiệt mấy ngày, nhưng lại không tổn hao một cọng lông! Có lẽ trên người hần chứa kỳ vật, để cho hần ở lại đạo quán, cũng không sợ hồ ly tinh kia dả thương đến tính mạng hần!

Thấy đạo trưởng gật đầu đáp ứng, Trần Đại Dũng trong lòng vui mừng, lập tức đứng lên nói: “Đạo trưởng, vậy bây giờ ta liền đi rửa bát!” Sau đó cầm bát không trên bàn ăn, vui vẻ đi ra ngoài.

Lão đạo cười than thở: “Ai! Thật là một hài tử ngốc!” Lại không biết ý định trong lòng Trần Đại Dũng: nếu như nàng tìm đến lão đạo trả thù, chẳng phải là có thể tìm thấy nàng! Trong lòng cao hứng.

Dù sao mục đích chân chính hần tới đạo quán, chính là lo lắng, nếu đạo trưởng không buông tha vẫn đuổi giết nàng thì làm sao bây giờ? Hần muốn lưu lại đến lúc xác nhận nàng an toàn rồi đi mới thôi!

Trong giấc mộng, bất chợt cảm thấy có người đánh đầu của hần, thật là đau! Trong lòng giận dữ, bỗng dưng mở mắt.

“Bà nương.”

“Xuyt!” Thư Nhan ý bảo hần chớ lên tiếng, cười dịu dàng đứng ở đầu giường.

Trần Đại Dũng ngồi dậy, cũng quên nghi ngờ, một phát bắt được tay Thư Nhan, kích động nói: “Thật sự là người! Thật tốt quá! Ta nghe nói thể thân của người bị đạo trưởng biến thành cái đuôi! Đang lo lắng cho người đây! Người không sao chứ?”

Thư Nhan chớp mắt một cái, liền nói: “Như thế nào không sao đây! Tuy là thể thân, nhưng cũng là tâm huyết của ta biến hóa thành! Hai ngày này tim ta luôn luôn đau đớn!”

“Đau! Vậy làm sao bây giờ? Mau tìm thầy lang xem một chút a!”

“Đàn! Ta không phải là người phạm! Thầy lang làm sao có thể chuẩn đoán được?” Nàng quở mắng.

“Vậy làm sao bây giờ? Còn đau không?” Lo lắng nhìn vị trí tim nàng, theo bản năng muốn giúp nàng xoa xoa, lại thấy không ổn, mới không cam lòng từ bỏ ý định.

“Thật ra thì.Có một biện pháp có thể trị!” Thư Nhan giả bộ lơ đãng nói.

“Biện pháp gì?” Hắc vội hỏi.

“Chỉ cần tìm về cái đuôi kia là được!”

“Cái đuôi! Ở nơi nào? Ta giúp người tìm về!” Bị kích thích, hắc muốn lao ra khỏi phòng, thật may bị Thư Nhan ngăn cản!

“Ồ trong phòng lão đạo!”

“Ta đây liền đi!”

“Chờ một chút!” Sao lại nóng vội như vậy, “Lão đạo đặt nó ở trong hộp gỗ màu đen, ở bên trong chặn giấy, người kéo xuống là được.Còn có, phải lén lút, chớ để hắc phát hiện!”

47. Chương 47

“Hảo!” Hắc gật đầu, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, “Ta giúp người, người cũng phải đáp ứng ta một chuyện!”

Thư Nhan ánh mắt chợt lóe lên, hỏi: “Chuyện gì?”

Trần Đại Dũng nuốt nước miếng, do dự một chút, lúc này lắp bắp nói: “Người.Đừng tìm đạo trưởng báo thù! Cái gọi là.Oan gia địch giải bất địch kết! [1] Chờ sau khi ta cầm cái đuôi về.Người cùng đạo trưởng ân oán liền xóa bỏ có được hay không?”

[1] Có ân oán thì hãy hóa giải, nếu cứ oan oan tương báo, hại người người hại, vĩnh viễn không kết thúc.

Thư Nhan vẻ mặt kỳ quái nhìn hắc một lát, bỗng nhiên chợt cười một tiếng, “Hảo! Nghe lời người! Tướng công!”

Một tiếng tướng công, trong nháy mắt liền khiến Trần Đại Dũng mặt đỏ bừng, không được tự nhiên nói: “Ta không phải tướng công của người!”

“Vậy sao người cứ bà nương, bà nương gọi ta!”

“Ta.”

“Ta tên là Thư Nhan! Sau này liền gọi ta là Nhan Nhi là được!”

Trần Đại Dũng vẻ mặt tối sầm, “Thư.Cô nương!”

Thư Nhan cười nói: “Sao lại lập tức trở nên lạnh nhạt như vậy! Gọi ta Nhan Nhi!”

Chẳng biết tại sao, Trần Đại Dũng sắc mặt trầm xuống, nghiêng đầu đi, vẫn là quật cường thấp giọng nói một câu: “Thư cô nương!” Tướng quân kêu tên, hắc sẽ không gọi.

Thư Nhan trừng mắt nhìn, ngốc tử này là làm sao? “Hảo hảo! Người muốn gọi gì liền gọi đi! Thời gian cũng không còn sớm! Ở đạo quán pháp khí quá nhiều, ở thời gian dài, thật đúng là cả người không thoải mái.Ta đi trước, người sau khi lấy được, đến sơn động đêm đó chúng ta tá túc tìm ta!”

“Hảo!” Hắc gật đầu đáp ứng, lưu luyến nhìn bóng dáng nàng biến mất trước mắt.

Thư Nhan vô cùng nhàm chán ngồi ở tảng đá gần cửa động, hai tay chống cằm, cười híp mắt nhìn tà dương phía chân trời, mắt thấy hỏa cầu sắp khuất sau chân núi.

Ai, đã suốt một ngày, ngốc tử kia sao còn chưa tới? Chẳng lẽ là bị lão đạo phát hiện?

Chợt nhớ tới, tình cảnh đêm qua cùng hắn gặp nhau, không nhịn được ha ha cười! Vốn định thi triển mị thuật với hắn, nhưng không nghĩ đến ngốc tử kia biết rõ nàng là yêu quái, nhưng cũng cam tam tình nguyện vì nàng làm việc, thật lòng thành ý như thế, mà không phải vì chiếm tiện nghi thân thể nàng, chất phác hiếm thấy a!

“Tỷ tỷ cười đến vui vẻ như thế, chẳng lẽ đã tìm được phương pháp tránh khỏi thiên kiếp?”

Thư Nhiên quay đầu nhìn, hơi ngạc nhiên, ngay sau đó cười nói: “Muội muội cũng thật hăng hái, sao lại rời đi Tuyết Sơn đến chỗ ta?”

Nữ tử bạch y như tuyết, nước da như phấn trắng, đồng dạng khuôn mặt đẹp dễ không giống người trần, chẳng qua là quá mức trong trẻo lạnh lùng so với Thư Nhan. Nữ tử chậm rãi mở miệng nói: “Ai, tìm người mà thôi! Hắn đi, ta xuống núi tìm hắn, tỷ tỷ đã tránh được thiên kiếp, liền tới xem một chút! Tỷ tỷ nếu tránh thoát khó khăn này, tu thêm trăm năm nữa, là được đứng vào hàng tiên!”

48. Chương 48

Thư Nhan bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vung lên, cảnh trí bốn phía nháy mắt liền thay đổi, đình đài lầu các, tiểu cầu nước chảy, bàn tay trắng nõn lại vung lên, bàn vuông trong đình bày nước trà điểm tâm, hương trà nhàn nhạt xông vào mũi.

“Muội muội mời ngồi!” Thư Nhan kéo bạch y nữ tử ngồi xuống, rót một ly trà đưa tới, rồi mới lên tiếng: “Làm phiền muội muội lo lắng! Cũng không đối gặt muội muội, vốn là tỷ tỷ đã tìm được một người đại phú đại quý, khí phách trên người đủ giúp ta ngăn được thiên kiếp, không nghĩ thế sự khó liệu, lại bị một ngốc tử cùng một lão đạo quấy rối!”

Bạch y nữ tử nhàn nhạt nói: “Tỷ tỷ chớ tức, ta đi giết hai người kia là được!”

Thư Nhan cười nói: “Không sao, ta sẽ xử lý, chẳng qua là có chuyện nói ra người có lẽ sẽ không tin! Ngốc tử quấy rối chuyện tốt của ta lại là cây đu đủ nhỏ được một trong mười phần hồn phách của ta, không nghĩ tới hắn đầu thai chuyển thế thành người lại ngây ngô đáng yêu như vậy!”

“Vậy nếu hắn có chuyện gì bất trắc, tỷ tỷ chẳng phải cũng bị dính lú!”

“Không sao! Đêm trăng tròn ta đã đem hồn phách của hắn thu hồi! Hiện tại hắn sống hay chết, ta đều không bị ảnh hưởng!”

Bạch y nữ tử gật đầu một cái, “Vậy thì tốt! Kia. . . .Tỷ tỷ đã nghĩ đến phương pháp khác để tránh kiếp này chưa?”

Thư Nhan trầm ngâm một chút, “Trong lòng ta đã có tính toán, chẳng qua là có thành công hay không, vẫn còn chưa biết!” Bỗng thờ ơ cười nói, “Bây giờ tránh không khỏi, đi tu luyện tốt lắm! Không đối gặt muội muội, ta đã thu gom được mấy viên nội đan! Thật đúng là tránh không khỏi kiếp này, ta liền phục tòng, gia tăng mấy trăm năm tu vi cũng không thành vấn đề!”

“Sao có thể? ! Nếu là tu vi không đủ, hơi có sai lầm sẽ bị nội đan cản trở! Vẫn là muội muội đem nội đan của mình tặng tỷ tỷ đi! Ta và người cùng là hồ loại, cũng sẽ không bài xích phát ra nguy hiểm!”

“Muội muội! Sao ta lại muốn nội đan của người, người làm sao? Xảy ra chuyện gì?” Thư Nhan khẽ nhíu mày, hỏi.

Bạch y nữ tử vẻ mặt trầm xuống, thở dài nói: “Ta muốn nội đan có lợi gì? Hắn đã đi rồi! Tu luyện hay không cũng không còn ý nghĩa, sớm bỏ cái xác này đi đầu thai cũng tốt!”

“Người sao có thể nghĩ như vậy!” Thư Nhan mặt trầm xuống, tức giận nói: “Vì một phạm nhân, có đáng không? Nam nhân không có cũng được! Người nếu lại vì hắn, ta liền lập tức lấy tính mạng hắn, hoàn toàn chặt đứt niệm tưởng của người!”

“Tỷ tỷ. . . .” Nữ tử cầu khẩn kêu.

Thư Nhan lòng mềm nhũn, “Tốt lắm! Ta nói chính là do nổi giận thôi, nếu đã thương nữa cọng lông của hần, người không phải là sẽ cùng ta liều mạng!”

49. Chương 49

Nữ tử nghe vậy vẻ mặt thông thả, chỉ nghe Thư Nhan vội vàng nói: “Hồ tộc chúng ta tu hành, tối kỵ động chân tình, người lại hết lần này tới lần khác phạm vào đại kỵ! Ba trăm năm trước liền vì chữ tình, suýt nữa hồn phi phách tán! Hiện tại vẫn một mực khẳng khẳng. Quên đi! Không nói nữa, nói người cũng sẽ không nghe!”

“Tỷ tỷ! Giống như có người tới!” Nữ tử chợt nói.

Thư Nhan tập trung nghe, quả nhiên! Là gốc tử kia, tay ngọc vung lên, tất cả cảnh đẹp đều biến mất! Bạch y nữ tử sau khi Thư Nhan khẽ vuốt cằm, tiêu thất vô tung!

“Bà. . . .Thư cô nương!” Trần Đại Dũng một mạch chạy vào trong động, cũng không lau mồ hôi, nhìn thấy Thư Nhan liền ngây ngô nở nụ cười, “Ta mang tới!” Giống như lấy lòng chạy đến trước mặt Thư Nhan, từ trong ngực lấy ra cái đuôi nhung nhung! Có chút không đành lòng sờ sờ, lúc này mới đưa cho Thư Nhan!

Thư Nhan nhận lấy, cười nói: “Nhìn người chạy đầu đầy mồ hôi! Khát nước chứ?” Nàng xoay người liền cầm một chén nước, đưa cho Trần Đại Dũng.

Hần cười ngây ngô nhận lấy, ngửa cổ ừng ực uống hết một hơi! Tho ketch lấy ống tay áo chùi miệng.

Thư Nhan hỏi: “Lão đạo kia phát hiện không?”

“Không có phát hiện, ta rất cẩn thận, chờ hần đi khỏi đạo quán ta mới lấy ra khỏi phòng hần. . . .Cái kia, bây giờ ngực người có còn đau hay không?”

“A!” Thư Nhan chớp mắt, “Không đau! Làm phiền người!”

Trần Đại Dũng ngây ngô cười một tiếng, ánh mắt lộ ra vui mừng, “Không đau là tốt rồi! Không đau là tốt rồi!”

Thư Nhan lại đột nhiên thở dài một cái, trầm tĩnh lại, thấy Trần Đại Dũng chú ý, mới tiếp tục lại nói: “Tim không đau thì sao đây! Đại kiếp giáng xuống, chỉ sợ tính mạng ta khó bảo toàn a!”

Trần Đại Dũng tâm cả kinh, “Đại kiếp! Đại kiếp gì? Người mau nói với ta chuyện gì xảy ra?” Tâm mới vừa buông xuống lại dấy lên.

Thư Nhan tìm băng đá ngồi xuống, trầm mặc không nói, khi Trần Đại Dũng gấp đến độ toát ra một gáy mồ hôi mới chậm rãi mở miệng nói: “Hồ tộc chúng ta tu hành, ba trăm năm liền có một lần thiên kiếp, bởi vì trời cao khảo nghiệm! Chẳng qua là mỗi lần thiên kiếp người chân chính tránh thoát ngày càng ít! Nhẹ thì bị đánh trở lại nguyên hình, phải tu hành lại, nặng thì hồn phi phách tán.

Trần Đại Dũng lập tức mặt trắng không còn giọt máu, hồn phi phách tán! Làm sao có thể! “Vây.Tránh không khỏi sao?”

“Vốn ta chỉ cần ở cạnh một người đại phúc, mạng cứng, đại phú quý, thời điểm thiên kiếp, hần tự nhiên có thể giúp ta ngăn lại! Chẳng qua là. . . .” Than nhẹ một tiếng, “Tướng quân đã biết ta không phải người! Biện pháp này tự nhiên cũng không dùng được!”

50. Chương 50

Trần Đại Dũng đứng bên cạnh khiếp sợ nhìn nàng, đột nhiên hô hấp dồn dập, hai quả đấm nắm chặt, bỗng dừng, dùng sức nện vào bắp đùi, tự trách nói: “Đều tại ta! Đều tại ta! Ta vẫn nghĩ là người muốn hại tướng quân, dùng mọi phương pháp đuổi người đi! Đều là ta không tốt! Là ta hại người!”

Thư Nhan chớp chớp mắt, ngốc tử! Lần này hối hận chứ! Hừ, hư chuyện tốt của ta! Nhìn Trần Đại Dũng tự trách hận không thể tự sát tạ tội, Thư Nhan cuối cùng bỏ qua cho hắn, lại mở miệng nói: “Người đừng vội! Thật ra thì còn có một biện pháp khác giúp ta tránh thiên kiếp!”

“Biện pháp gì? Tìm thêm một người đại phú đại quý sao? Ta hiện tại sẽ tìm giúp người!”

“Đã muộn!” Thư Nhan nói, “Cách đại kiếp của ta chỉ còn mười ngày, người trong thiên hạ đại phú quý tuy nhiều, nhưng tìm được cùng mạng hợp duyên lại rất ít! Hiện nay chỉ có thể mượn một món pháp khí!”

“Pháp khí gì?”

Thư Nhan khẽ mỉm cười, “Kính bát quái!”

“Kính bát quái. . . .Ta đã thấy! Trên hành lang phủ tướng quân có treo, trên đường có bán! Ta đây liền vào thành mua cho người, người muốn bao nhiêu?”

Thư Nhan bắt đắc dĩ thở dài, lại muốn chớp mắt, ngốc tử này, thật muốn hung hăng đập hắn! Bất quá bây giờ muốn cầu cạnh hắn, nhịn một chút, nàng nhịn một chút là được! Nhịn cơn tức, hướng dẫn hắn! “Kính bát quái như vậy làm sao dùng được! Nếu đơn giản như vậy ta cũng không cần mày chau mặt ử!”

“Vậy thì muốn kính bát quái loại nào?” Trần Đại Dũng hỏi lớn, kính bát quái không phải đều có tám góc sao!

Thư Nhan yêu mị cười một tiếng, nói: “Cái trước ngực lão đạo đeo, cái ở đạo quán! Chỉ có nó mới có thể giúp ta tránh qua kiếp này!”

Sau khi Trần Đại Dũng rời đi, bạch y nữ tử ẩn thân trong bóng tối nghe được hết thấy ngọn nguồn đi ra, mày nhíu lại, “Tỷ tỷ! Phương pháp này mặc dù hay! Nguy hiểm lại cực lớn! Người cầm trong tay kính bát quái nhất định phải cam tâm tình nguyện, liều chết vì người! Chỉ cần chút xíu khiếp đảm linh hồn người liền mất!”

Thư Nhan khẽ mỉm cười, “Người cũng thấy đấy, người nọ mặc dù có chút ngây ngô, cũng đã bị ta mê hoặc, có lẽ không có việc gì! Thành công tránh qua kiếp này, nếu hắn đã chết, ta liền giúp hắn, kiếp sau đầu thai, ta giúp hắn sinh ở nhà tốt, cả đời đại phúc đại quý! Nếu là còn sống, ta liền xóa đi trí nhớ trong đầu hắn đối với ta, cũng để cho hắn giàu sang cả đời!”

“Nhưng là. . . .” Bạch y nữ tử do dự một chút, cuối cùng không mở miệng.

51. Chương 51

Mất thấy kỳ hạn mười ngày đã sắp đến, Trần Đại Dũng lại vẫn chưa lấy được kính bát quái. Làm sao bây giờ? Hắn gấp đến độ bẻ đầu sứt trán! Đạo trưởng không biết tại sao lại phát hiện chuyện hắn trộm đuôi hồ ly, đuổi hắn khỏi đạo quán.

Trần Đại Dũng tính tình đơn giản, đã muốn là làm, ôm cây cột, sống chết cũng không rời đi! Lão đạo giỏi đối phó với yêu quái, nhưng đối với người, nhất là với một kẻ cơ bắp như Trần Đại Dũng thì không có cách nào! Người này thân thể cường tráng, đánh không lại, mắng cũng không đi!

Đạo trưởng ngẩng mặt lên trời thở dài, mắng to hồ yêu, hủy hoại lòng người, bất đắc dĩ đành phải để hắn tiếp tục ở lại.

Sau đó Trần Đại Dũng làm việc gì, cũng nhìn chăm chăm vào ngực đạo trưởng, mắt lóe ánh xanh, nhìn chăm chăm khiến đạo trưởng lạnh cả người.

Rồi lại thử dò xét, Trần Đại Dũng thật thà, tất nhiên đâu không lại đạo trưởng, thử một lần, đạo trưởng biết rõ ngọn nguồn giận đến căn răng, liều chết bảo vệ kính bát quái trước ngực, vì vậy mấy ngày qua, Trần Đại Dũng không có cơ hội.

Trần Đại Dũng vốn định phát huy tinh thần bám giết không tha, kiên trì đến cuối, thế nhưng thời gian không nhiều, mắt thấy ngày mai chính là ngày đại kiếp của Thư Nhan, hẩn nóng lòng, giậm chân một cái, liều mạng vậy!

“Trần Đại Dũng! Người thật to gan, buông bàn đạo ra, buông bàn đạo ra!” Chỉ thấy lão đạo toàn thân bị trời chặt như kén.

Trần Đại Dũng lần đầu tiên trối người, chột dạ ngấp ngừng nói: “Đạo trưởng, người đừng tức giận, ta cũng là bất đắc dĩ! Chờ chuyện xong xuôi, ta sẽ tự bồi tội với người! Đến lúc đó ta để người đánh!” Gỡ kính bát quái trước ngực đạo trưởng xuống, giống như sợ đụng hư bỏ vào trong ngực.

“Trần Đại Dũng! Người làm vậy không tuân theo thiên ý, ắt bị trời phạt!” Đạo trưởng giận đến gào thét.

“Đạo trưởng, ta chỉ không muốn Thư. . . .cô nương bị thương tổn! Ngày mai ta sẽ trở lại, cời trối cho đạo trưởng, chịu tội với người!” Nói xong, liền đi ra ngoài.

“Trần Đại Dũng! Chỉ sợ ngày mai người không về được!” Đạo trưởng quát một tiếng chói tai.

Trần Đại Dũng dừng cước bộ, xoay đầu lại, cười nói: “Đạo trưởng, người yên tâm, ta trối không chặt, chờ ngày mai ta trở lại liền giúp người.”

Đạo trưởng giãy giụa, một chút khe hở không có, mạch máu không thông, vậy mà còn nói trối không chặt!

Không có biện pháp, Trần Đại Dũng lần đầu tiên trối người, lực đạo nặng nhẹ không khỏi đắn đo, ai bảo trước kia hẩn chỉ trối động vật.

“Đại Dũng, người bị hồ yêu mê hoặc tâm trí, ta không trách người! Có một chuyện, người nhất định phải biết!” Đạo trưởng vội vã nói, “Người lần này đi lành ít dữ nhiều! Hồ yêu kia muốn dùng kính bát quái ngăn trở sét đánh, nhưng cần một người không sợ chết cầm kính bát quái trong tay mới được! Kính này tuy là bảo vật, nhưng lửa thiên lôi uy lực cỡ nào, đến lúc đó chỉ sợ linh hồn người cũng tiêu tan!”

52. Chương 52

Trần Đại Dũng trợn to mắt, “Đạo trưởng, người gạt ta! Thư cô nương đã nói rõ ràng chỉ cần đem kính bát quái đến cho nàng là được! Ta không gặp nguy hiểm gì!”

“Người. . . . Người còn khăng khăng một mực như thế! Hồ ly tinh kia vì muốn tránh thiên kiếp, làm sao sẽ quan tâm sinh mệnh của người! Người. . . .”

Trần Đại Dũng gãi đầu, đột nhiên cười nói: “Đạo trưởng đừng tức giận, ta nhất định đi nhanh về nhanh!”

Bày xong trận thức, Thư Nhan đặt kính bát quái ở trung gian, cẩn thận kiểm tra, suy nghĩ kỹ lưỡng, thấy không còn sót điều gì, lúc này mới thở phào.

“Như vậy là được sao?” Trần Đại Dũng đứng ngoài trận hỏi.

Thư Nhan không trả lời, nhảy ra khỏi trận, đi đến trước mặt Trần Đại Dũng, “Đại Dũng! Người thật sự hi vọng ta tránh khỏi thiên kiếp này phải không?”

“Đương nhiên.”

“Kỳ thật, còn một việc nữa cần người giúp!”

“Cứ nói, ta nhất định giúp!” Hần cười sáng khoái đáp ứng.

Thư Nhan cười tà mị, “Rất đơn giản! Người chỉ cần cầm kính bát quái đứng ở giữa trận là được!”

Trần Đại Dũng vẻ mặt ngớ ra một chút, lập tức liền nói: “Hảo! Ta đáp ứng! Nhưng. . . .” Hần ngừng lại một chút, cúi đầu xuống, hồi lâu mới thấp giọng nói: “Ta đáp ứng với đạo trưởng sẽ đi nhanh về nhanh!”

Thư Nhan cười, “Việc này ta hiểu! Người giúp ta tránh xong kiếp nạn này thì trở về!” Tránh xong thì người cũng biến mất a!

Trần Đại Dũng nghĩ một chút rồi vào trong trận, cầm lấy kính bát quái, đột nhiên lại nói với Thư Nhan: “Người hứa với ta, xóa bỏ ân oán với đạo trưởng!”

“Được, ta nhớ!”

Trần Đại Dũng an tâm, hướng về phía Thư Nhan ngây ngô cười, lập tức khoanh chân ngồi ở giữa, cầm lấy kính bát quái.

“Đại Dũng! Tí nữa nếu có sét đánh, không cần sợ hãi, chỉ cần giơ kính bát quái lên trước mặt! Hiểu chưa?”

Trần Đại Dũng gật gật đầu.

Mâu quang Thư Nhan lóe lên một cái, nhìn về phía Trần Đại Dũng, lẩm nhẩm niệm chú ngữ.

Một lát sau, Thư Nhan thấy Trần Đại Dũng bộ dáng bày thế trận chờ quân địch, cảm thấy buồn cười, “Không cần khẩn trương, đến lúc đó chỉ cần làm theo ta nói, giơ kính bát quái lên bảo vệ chính mình không nghe không xem không nghĩ là được!”

“Ân, ta nhất định làm được, giúp người tránh khỏi kiếp nạn này!” Ngồi nghiêm chỉnh, không dám thả lỏng một chút, hạ quyết tâm, nhất định phải giúp Thư Nhan.

Thư Nhan cười cười, đang muốn nói, đột nhiên bầu trời xa xa truyền đến một tiếng sấm, cả người Thư Nhan cứng đờ, quả thực sắp tới rồi! Ngẩng đầu nhìn, mây nhúu chặt, vẻ mặt ngưng trọng, bỗng dưng khoanh chân ngồi xuống đất, một tay kết ấn, bắt đầu đọc chú ngữ!

53. Chương 53

Bầu trời trong xanh bị mây đen bao trùm, trời bắt đầu tối sầm!

Ở trong mắt Trần Đại Dũng, đây cùng lắm chỉ là một hồi sấm chớp xen lẫn bão táp mà thôi. Nhưng tia chớp càng ngày càng tới tấp, tiếng sấm càng ngày càng vang, lông mày thô thô của Trần Đại Dũng cũng nhúu lại, đây là lần đầu tiên trong đời hắn thấy thời tiết xấu như vậy! Sắc trời u ám dọa người, giống như cái miệng khổng lồ muốn cắn nuốt người, quả thực có chút run sợ trong lòng!

Hay đây chính là thiên kiếp theo lời Thư Nhan! Hần quay đầu muốn hỏi nàng, lại thấy nàng vẻ mặt chăm chú đọc nhẩm gì đó! Từ khi quen biết tới nay, chưa bao giờ thấy bộ dáng nghiêm túc như vậy của nàng, trán còn đổ mồ hôi. . . .

Theo một tiếng sấm vang rung trời, Thư Nhan sắc mặt xám trắng, cả người có chút run rẩy.

Trần Đại Dũng bỗng hiểu rõ, nàng đang sợ hãi! Trong lòng đau xót, liền đứng lên, muốn chạy qua trấn an nàng! A, sao đi không ra! Phía trước giống như một bức tường, nhìn không thấy, cũng sờ không tới! Chỉ cần nhắc chân, cả người liền bị bắn trở về.

Trần Đại Dũng cuống lên, đang muốn la lên, bỗng nhưng nhớ tới điều gì, lấy tay bịt miệng, Thư Nhan đã nói, hắn phải đợi ở trong trận, không được di chuyển, hắn sao lại quên mất! Đáng chết đáng chết! Ổn định lại tinh thần, hắn không định lao ra nữa, chỉ đứng tại chỗ, lo lắng nhìn Thư Nhan!

“Oanh! Oanh!” Tiếng sấm rung trời vang lên! Chỉ nghe “đùng” một tiếng, một gốc cây đại thụ cao vút cách đó ba thước bị tia chớp đánh trúng!

“A. . . .” Thư Nhan không nhận được sợ hãi kêu, mở to mắt, ngây ngốc nhìn cây to bị sấm sét đánh trúng đang bốc lửa. Hai tay gắt gao ôm lấy thân mình run run, bỗng đứng ngẩn đầu nhìn hấn.

Trần Đại Dũng hướng nàng cười nhẹ, nói: “Không có việc gì! Đừng sợ!”

Ngay sau đó tiếng sấm lại vang, bỗng nhiên phía chân trời có một tia chớp màu lam phá không, sấm vang chớp giật, bỗng nghiêng về phía Đại Dũng. . . .

Trần Đại Dũng theo bản năng giơ kính bát quái lên, chỉ nghe “oanh” một tiếng, cách một thước bên cạnh Trần Đại Dũng tạo thành một hố sâu cháy đen.

Thịch! Thịch! Tim Trần Đại Dũng nhảy dựng, nuốt nước bọt, thật sự dọa người a!

Lúc này Thư Nhan không phát run nữa, nhìn chăm chăm về phía Trần Đại Dũng, sắc mặt trắng bệch.

Gặp ánh mắt của Thư Nhan, nỗi sợ của Trần Đại Dũng tự nhiên tiêu tan, lắc lắc đầu, lại cười hắc hắc, “Ta không sao!”

54. Chương 54: Lầy Hồ Ly Tinh

Editor : Nhạc Lam

Beta : Lamnguyetminh

Sau đó, Trần Đại Dũng liên tiếp bị sét đánh bốn phía.

Thấy tình cảnh này, ngược lại Thư Nhan ở ngoài trận lộ ra vẻ mừng rỡ!

Trần Đại Dũng vốn cũng muốn cao hứng một chút, bởi vì dù tiếng sấm vang dội, dù tia chớp mạnh mẽ, cũng không trúng hấn! Nhưng sau đó, hấn từ từ phát hiện, phạm vi sấm sét đánh xuống càng thu nhỏ lại! Khoảng cách càng ngày càng gần hấn! Mỗi một lần sấm sét đánh một cái, cảm giác đau như lửa thiêu cháy làn da càng thêm mãnh liệt! Dù hấn nâng kính bát quái cao tới đâu cũng đều vô dụng!

Thêm một tia chớp đánh xuống, bên tai Trần Đại Dũng lại vang lên tiếng gào thét: “Trần Đại Dũng! Mau mau đi ra! Nếu không ngươi sẽ bị sét đánh chết !”

Hấn giương mắt nhìn lên, “Đạo. . . . Đạo trưởng!” Sao hấn lại đến đây? Không phải hấn bị trói rất chặt sao?

“Đi ra! Đi ra!” Đạo trưởng ở ngoài trận càng không ngừng nhìn hấn vẫy tay với hấn.

Sau khi Thư Nhan nhìn thấy đạo trưởng đối nghịch khắp nơi với nàng xuất hiện thì cực kỳ sợ hãi! Vốn định niệm chú đánh chết hấn nhưng lại phát hiện vào giờ phút này pháp lực của mình hoàn toàn biến mất.

Thư Nhan vừa vội vừa tức, quát đạo trưởng: “Đạo sĩ thôi! Thức thời thì hãy mau rời khỏi nơi này! Cẩn thận bị sấm sét đánh trúng, mấy trăm năm đạo hạnh của ngươi sẽ bị hủy!”

Đạo sĩ không để ý tới Thư Nhan mắng, chỉ lo lắng kêu Trần Đại Dũng: “Mau ra đây! Mau ra đây! Thật sự sẽ bị sấm sét đánh trúng !”

Thư Nhan cười lạnh một tiếng, “Đạo sĩ thôi, ngươi đừng uống phí tâm cơ!”

Đạo trưởng chỉ vào Thư Nhan mắng: “Yêu hồ! Đê tiện! Nghĩ đưa Trần Đại Dũng vây ở trong trận, có thể bình yên vô sự sao? Hừ, đợi ta niệm chú cởi bỏ vòng vây của ngươi!” Dứt lời, cắn nát ngón giữa, lẩm bầm trong miệng, cuối cùng hét lớn một tiếng, “Lập tức tuân lệnh. . . .” Một giọt máu tươi vung vào trong trận.

Trần Đại Dũng chỉ cảm thấy một luồng khí chảy cuộn cuộn xung quanh, thân hình nghiêng ngã, ngẩng đầu vừa thấy, đạo sĩ nhìn hấn hô to: “Trần Đại Dũng, bây giờ ngươi có thể đi ra! Nhanh chóng đi ra! Pháp lực của kính bát quái dần biến mất rồi, duy trì không được bao lâu nữa! Mau lên.”

“Đại Dũng, không nên cử động! Đứng yên tại chỗ!” Thư Nhan cũng vội vã hô to.

Trần Đại Dũng quay đầu nhìn về phía Thư Nhan, “Ta.”

Đạo sĩ lại kêu: “Trần Đại Dũng! Mau ra đây!”

Trần Đại Dũng quay đầu sang bên kia.

“Đại Dũng! Đứng yên tại chỗ!”

Trần Đại Dũng quay đầu lại.

Cứ quay sang đây lại quay sang chỗ kia.

“Ta.” Đang muốn nói chuyện.

Đột nhiên đạo trưởng hét lớn một tiếng, miệng phun máu tươi, “Cứu ta.”

55. Chương 55: Lầy Hồ Ly Tinh

Editor : Nhạc Lam

“Đạo trưởng.” Trần Đại Dũng cuống lên, liền bước ra khỏi trận.

Thư Nhan hoảng sợ: “Đại Dũng! Đừng nhúc nhích! Quay lại!”

“A!” Nghe Thư Nhan nói, Trần Đại Dũng lập tức phản ứng, hoảng hốt xoay người, đang muốn nhấc chân quay về chỗ cũ.

Nháy mắt một tia chớp ác liệt đánh xuống! Trần Đại Dũng chỉ cảm thấy trước mắt một luồng ánh sáng chói mắt hiện lên, tiếp theo chỗ mũi chân truyền đến một trận đau đớn.

Ánh mắt tối tăm, chậm rãi hiểu ra! Bỗng dưng, đôi mắt tròng to, lộ ra vẻ kinh hãi! Nếu như từ đầu đến cuối hấn đứng ở chỗ cũ, đứng ở chỗ cũ! Như vậy. Mũi chân đau đớn khiến hấn hiểu được! Về mặt có chút ngơ ngác, có chút khó mà tin, từ từ quay đầu sang phía Thư Nhan.

Đôi mắt Thư Nhan thu lại dao động hỗn tạp, lại không nói một câu.

Lúc này, một bên đạo trưởng chợt nói: “Trần Đại Dũng! Lúc này ngươi hiểu chưa! Vừa rồi nếu không nhờ lão phu dùng kế, chỉ sợ ngươi đã mất mạng như thế!”

Về mặt Trần Đại Dũng lộ ra một tia mờ mịt, nhìn Thư Nhan không chớp mắt, miệng giật giật, “Ta.”

Bỗng dưng, tiếng sấm lại vang, sấm sét vang dội!

“A.” Đột nhiên Thư Nhan bị thăm kêu một tiếng, một tia sấm sét xuất hiện đánh trên người của nàng! Thoáng chốc, một trận tử quang hiện lên, lại nhìn chỗ cũ, không còn bóng dáng của Thư Nhan, chỉ có một con hồ ly lông đỏ, run bần bật ở đây! Đôi mắt sợ hãi nhìn bốn phía, một cử động cũng không dám!

Trần Đại Dũng ra khỏi trận, trận địa vừa biến mất, trên người Thư Nhan tiếp nhận toàn bộ sấm sét.

“Thư cô nương!” Trần Đại Dũng lo lắng đi lên trước một bước.

Lão đạo kia lại nhẹ nhàng sang đây, “Mau rời khỏi đây, nếu không ngươi cũng sẽ bị liên lụy!”

Nháy mắt lại có một tia chớp xẹt qua.

“Chi chi! Chi chi!” Hồ ly cuộn tròn thân thể lại, tia chớp xẹt qua người nàng, “Chi chi! Chi ô. . . .” Âm thanh phát ra giống như tiếng khóc, ánh mắt vừa sợ hãi lại bất lực nhìn bốn phía.

Trần Đại Dũng vội la lên: “Người nhanh chóng trốn đi!”

“Người thật đúng là ngu ngốc! Rõ ràng nàng ta muốn hại người, người còn quan sự sống chết của nàng ta! Một con súc vật mà thôi! Nào phải người lương thiện! Nghe lời ta nhanh chóng rời khỏi nơi này!”

“Nhưng mà, ta. . . .” Tia chớp lại đánh xuống lần nữa, truyền đến tiếng kêu thảm thiết của hồ ly.

Trần Đại Dũng khẽ cắn môi, đột nhiên hét lớn một tiếng: “Người đừng sợ! Ta giúp người!” Nói xong, cả người liều lĩnh bổ nhào về phía Thư Nhan, một tay kéo nàng ôm vào trong lòng, ôm chặt, “Không sợ! Không sợ! Tia chớp đánh, cứ cho nó đánh ta được rồi! Ta không sợ! Ta chống đỡ thay người. . . .” Trong lòng lẩm nhẩm: Ông trời! Đừng làm hại Thư cô nương! Muốn dả thương cứ dả thương ta được rồi! Van xin ông! Bỏ qua cho nàng! Bỏ qua cho nàng! Ông trời! Bỏ qua cho nàng!

56. Chương 56: Lấy Hồ Ly Tinh

Editor : Nhạc Lam

Hai móng vuốt nhỏ của hồ ly gắt gao bám chặt vào trong thịt trước ngực Trần Đại Dũng! Cái đầu nhỏ vùi vào trong lòng ngực nở nang của hắn!

Kỳ quái là tuy đạo trưởng ở một bên tức giận mắng Trần Đại Dũng là một tên đại ngốc, nhưng cũng không tiến lên ngăn cản, chỉ còn lại chòm râu ngắn ngùn vểnh lên lại vểnh lên!

Có lẽ là Trần Đại Dũng ngốc nghếch không sợ chết cảm động trời cao, dù sao mỗi một lúc tiếng sấm càng yếu đi, tia chớp biến mất, đám mây âm u đen sẫm, chậm rãi khuếch tán sang hai bên! Trời quang !

Cuối cùng cả người hồ ly cũng không run rẩy nữa, nhưng vẫn cuộn tròn ở trong lòng Trần Đại Dũng không muốn rời đi.

Bóng dáng lão đạo ở giữa trời quang, dần dần trở nên mờ nhạt, cuối cùng, hắn bắt đầu rời đi nhìn Trần Đại Dũng thờ ơ, hình bóng liền biến mất.

Trần Đại Dũng cẩn thận nhìn bốn phía, sau đó thở phào một hơi, lau trán đầy mồ hôi, nhìn hỏa hồ chín đuôi trong ngực cười hì hì nói : “Được rồi! Không có chuyện gì rồi !”

Hỏa hồ chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh, trong sáng bức người, lại thâm sâu khó hiểu! Bỗng dưng, hai chân trước nhanh chóng đáp trên vai Trần Đại Dũng, vươn đầu lưỡi trắng nõn nà, liếm liếm mặt của hắn!

Dường như Trần Đại Dũng sợ ngứa nên trốn tránh, cười hì hì, có chút lưu luyến sờ sờ bộ lông bóng loáng mềm mại của hỏa hồ, cuối cùng đặt nàng trên mặt đất, đứng lên, “Ta phải đi!” Bước chân có chút khập khiễng, xoay người đang muốn rời đi ——

Đã thấy hỏa hồ “Vù” một cái, nhảy lên phía sau lưng của hắn, lè lưỡi liếm liếm cổ của hắn.

Trần Đại Dũng sợ ngứa cười cười, “Ta thật sự phải đi rồi. Ai da!” Cổ xuất hiện một dấu răng hồ ly nhọn nhọn, “Vì sao người cắn ta. Ai da. Lại cắn. Ta thật sự phải đi. Ai da! Lại cắn.” Cuối cùng Trần Đại Dũng phát hiện, hắn chỉ cần vừa nói muốn đi, hồ ly liền không chút khách khí đưa hàm răng ra cắn hắn.

Trần Đại Dũng ngây ngô cười, “Ta đồng ý với đạo trưởng rồi! Phải đi nhanh về nhanh!” Trong nháy mắt phảng phất loại thông suốt, tiếp tục nói: “Đạo trưởng vì cứu ta, nên đã xuất hồn đến! Nhưng cơ thể của ông ta còn bị ta trói! Ta phải trở về nhận lỗi với ông ấy!”

Trong nháy mắt hỏa hồ im lặng, sau đó nhảy khỏi người Trần Đại Dũng, hơi nghiêng đầu, ngẩng đầu, ánh mắt sâu sắc dừng ở Trần Đại Dũng.

Trần Đại Dũng cười cười, gãi gãi đầu, cuối cùng nhìn nàng thật sâu một cái, “Hi hi! Ta phải đi rồi! Người. Bảo trọng!”

Cho đến khi hình ảnh bóng lưng nhỏ xíu của hắn biến mất, hỏa hồ mới khẽ cụp đầu xuống.

57. Chương 57: Lấy Hồ Ly Tinh

“Chúc mừng tỷ tỷ! Chúc mừng tỷ tỷ!” Bạch y nữ tử không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở trước mặt hỏa hồ, ý cười hiem thấy xuất hiện trên gương mặt tuyết sắc lạnh lùng, “Cuối cùng tỷ tỷ đã tránh được thiên kiếp! Không đến trăm năm, chắc chắn tỷ tỷ sẽ tu luyện thành tiên!”

Hỏa hồ lặng im trong chốc lát, đột nhiên nói: “Muội muội! Vì sao hắn biết rõ chân tướng, đến cuối cùng lại vẫn liều mình che chở cho ta chứ?”

Bạch y nữ tử cười nhẹ, “Tỷ tỷ! Đó là bởi vì tên ngốc lực lưỡng kia yêu tỷ ! Quả thật sức quyến rũ của tỷ tỷ rất lợi hại!”

“Làm sao có thể?” Trong nháy mắt hỏa hồ hóa thân hình người, nhíu nhíu mày, “Tên ngốc kia! Cho dù đổi thành bất cứ người nào khác hắn cũng sẽ cứu!”

“Mặc dù đạo hạnh của tỷ tỷ cao hơn ta, nhưng đối với chuyện cảm tình lại như đứa trẻ không biết ! Lấy tướng mạo của tỷ tỷ, hắn yêu tỷ tỷ cũng là điều đương nhiên, nhưng đã biết thân phận thật sự của tỷ tỷ, còn khẳng khái một mực phải xác thực! Muốn ta nói, hắn đúng là một kẻ si tình, si ngốc.”

Thư Nhan suy nghĩ trong chốc lát, nhớ tới lúc Trần Đại Dũng gần đi, cuối cùng còn liếc nhìn nàng một cái, chính là rất bình thường, rất bình thường, mang theo ý cười si ngốc, vì sao nàng lại cảm thấy đau lòng chứ! Rõ ràng là ánh mắt đó rất giống đôi mắt trước kia!

Nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi ho khan đứng lên.

“Tỷ tỷ không có việc gì chứ! Trời. Ta thật sợ ý, sắc mặt tỷ tỷ tái nhợt như vậy! Tỷ tỷ có bị thương hay không?”

Thư Nhan lắc đầu, “Bị sét đánh một chút, may mắn, ta biến thành nguyên hình, nên không bị trọng thương gì. Có thể tránh được tai họa này, quả thật phải cảm tạ tên ngốc kia!” Sở dĩ đau lòng, có lẽ bởi vì hắn cứu nàng !

“Đó là tự nhiên! Chúng ta là hồ tộc, nhưng mà ân oán phải rõ ràng !” Bạch y nữ tử cười.

Thư Nhan đột nhiên nói : “Muội muội! Người nói, ta tìm cho hắn một thê tử xinh đẹp như hoa như ngọc thì như thế nào? Bộ dạng ngốc nghếch của hắn chỉ sợ nữ tử bình thường không muốn gả cho hắn đâu! Ừ. Quyết định ! Ta chẳng những muốn kiếp này hắn đại phú đại quý, còn muốn hắn thê thiếp thành đàn, so với lão hoàng đế trên đời này còn hạnh phúc hơn, còn muốn náo nhiệt hơn!”

“Tỷ tỷ.” Gương mặt bạch y nữ tử ngẩn ra, nhưng trong lòng dâng lên một tia bất an! Nàng luôn luôn có một loại ảo giác, thiên kiếp thật sự của tỷ tỷ không phải là lôi kiếp, mà là tình kiếp! Chính là nam tử tên Trần Đại Dũng kia, suy nghĩ lại, không phải tỷ tỷ vẫn có hảo cảm khi đối diện với bạch diện thư sinh* sao? Hắn là sẽ không thích người thật thà như vậy chứ!

(*bạch diện thư sinh : chỉ thư sinh trắng nõn, trẻ tuổi)

7

“Đạo trưởng, ta đã chẻ củi xong rồi. Còn việc gì muốn ta làm không?” Trần Đại Dũng dùng ống tay áo lau trán đầy mồ hôi, ngây ngô cười.

58. Chương 58: Lấy Hồ Ly Tinh

Đạo trưởng lại bị hấn cười đến cả người sợ hãi, vội vàng lắc đầu, “Không có! Không có!”

Trần Đại Dũng lại cười, “À, đúng rồi, tối hôm qua trời mưa, nghe nói nóc điện thờ bị dột, nên giúp đỡ việc sửa!” Dứt lời, vén tay áo lên, tìm ra cây thang, đi về điện thờ.

“Này ! Không dột! Không dột!”

Đạo trưởng trái lương tâm nói dối. Lúc này vừa vặn có hai lão đạo trở về, đạo trưởng nháy mắt, hai người lập tức ngăn Trần Đại Dũng lại, còn kèm theo khuôn mặt tươi cười, “Không dột! Không dột! Nóc nhà thật sự không dột!”

Một tay Trần Đại Dũng vịn cây thang, vẻ mặt kinh ngạc, “Ta chỉ muốn giúp!”

Hai gã lão đạo cùng nhau gật đầu, “Biết! Biết!” Chẳng qua bọn họ được hấn giúp đỡ mà sợ hãi.

Sau khi trở về từ ngày ấy, Trần Đại Dũng thành thật xin lỗi đạo trưởng, cũng chủ động yêu cầu ở lại, giành làm việc! Sau đó những đạo sĩ khác trở về cũng dần phát hiện, tất cả việc của bọn họ đều bị Trần Đại Dũng giành làm xong. Mỗi ngày trừ ăn ra cùng ngủ ra, giống như không có việc gì làm, mọi người lười biếng thôi, lão đạo tự nhiên cũng không ngoại lệ, nếu cứ tiếp tục thế này thì cũng không có gì không tốt!

Nhưng mà Trần Đại Dũng thành thật làm việc không phá hư thì cũng phá hủy ! Chẳng hạn như, chẻ củi đi! Trong vòng 1 đêm hấn có thể chẻ tràn đầy sân! Đúng là chuyện tốt như thế, nhưng mà chẻ nhiều quá không phải chuyện tốt ! Nhất là chất đồng bên cạnh lư hương thiếu chút nữa đã bị đốt thành trận hỏa hoạn!

Còn có, nấu nước, đổ đầy tất cả 8 chậu nước to! Chẳng qua Trần Đại Dũng vẫn không thỏa mãn! Trong đạo quán này phàm là thứ có thể chứa nước đều được đổ đầy, kể cả cái bô của lão đạo trưởng cũng không buông tha! Kết quả là đêm đó, nghe được tiếng đạo trưởng nổi giận kêu thảm thiết.

Trần Đại Dũng cũng xưng phong nhận việc làm đầu bếp! Nhưng mà Đại Dũng làm việc quá mức, bánh bao làm được nhiều lắm, vì không muốn lãng phí lương thực, mỗi người đều phải ăn tám cái bánh bao! Ngay cả Trần Đại Dũng thân thể khỏe mạnh như vậy có thể ăn năm bánh bao thật to cũng đã rất no rồi, huống chi những người khác phải ăn đủ tám cái!

Từ đó trở đi cứ mỗi lần các đạo trưởng, nghe thấy “bánh bao đây” liền biến sắc, nghe thấy “bánh bao đây” liền buồn nôn mẫn liệt.

Nếu như đạo trưởng trách phạt, thái độ Trần Đại Dũng chân thành, vẻ mặt vô tội, tươi cười thật thà, cam đoan nhất định sửa lại.

Đánh cũng đánh không được, nói thật, cũng đánh không lại.

Đạo trưởng cũng hiểu được, chẳng qua Trần Đại Dũng mang áy náy trong lòng, muốn hết sức bồi thường một chút mà thôi! Điều đạo trưởng vui mừng nhất là, từ sau ngày ấy Trần Đại Dũng không còn có đề cập đến hỏa hồ kia, giống như đã quên lãng rồi.

59. Chương 59: Lấy Hồ Ly Tinh

Thấy hấn không hề bị yêu hồ kia mê hoặc, đạo trưởng cũng yên lòng.

Trong đạo quán yên bình, cuối cùng đạo trưởng quyết định dù thế nào cũng muốn tiến bước Trần Đại Dũng! Trước mặt một lần lại một lần cam đoan hấn thiếu nợ đã trả xong, thiếu tình nghĩa cũng đã trả, tâm nguyện

lớn nhất trước mắt của đạo trưởng đó là hy vọng hần rời đi thì rốt cuộc Trần Đại Dũng cũng nghiêm túc gạt đầu đồng ý.

Nhưng mà, trước khi đi, hần vẫn muốn đến điện thờ kia, sửa lại chỗ đột, rồi mới yên tâm mà rời đi.

Ánh mắt chúng đạo sĩ lộ ra vẻ phấn khởi cộng với rưng rưng đưa tiễn.

Trần Đại Dũng đã xúc động, mắt cũng rưng rưng! Nếu không phải vì bận tâm nam nhi không dễ rơi lệ, thì đã gào khóc to lên, luyến tiếc phải rời khỏi!

Trần Đại Dũng thấy mọi người nhiệt tình như thế, đang muốn nói ra trong lòng —— ở lại thêm một thời gian nữa ——

Ánh mắt lão đạo trưởng nhảy bén, lập tức quyết định đóng cửa lại thật nhanh, cắt đứt lời Trần Đại Dũng chưa kịp nói.

Trần Đại Dũng rời đi khá trễ, lại nổi lên mưa to.

Lão đạo trưởng đang muốn thổi tắt ánh nến, ngủ trên giường, lại nghe một hồi nổ “Ầm” vang lên ở thiên điện. Sợ tới mức suýt nữa ngã xuống giường rồi! Còn không quan tâm mang giày, bắt chấp mưa chạy đến thiên điện.

Đạo sĩ khác cũng không chỉnh tề bao nhiêu so với hần, còn ở trần chạy đến! Chúng đạo sĩ bị mưa rơi ướt đầm, ánh mắt ngẩn ngơ đứng ở cửa đại điện, chỉ thấy nóc thiên điện, lộ ra một lỗ thủng thật to!

Mọi người khóc không ra nước mắt! Vốn thiên điện rất tốt, chỉ đột một chút mà thôi! Kết quả Trần Đại Dũng đòi sửa, quả nhiên, nóc nhà sụp đổ một khối! Ô ô, cái kẻ Trần Đại Dũng hại người kia, trước khi đi cũng không cho bọn họ sống yên ổn, tối nay lại không cần ngủ.

Trần Đại Dũng rời khỏi đạo quan, không có chỗ đi, vốn định về nhà, nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt mong mỏi của cha mẹ từ nhỏ đến lớn, hần chẳng những không thể tạo dựng lập nghiệp, ngược lại còn trốn thoát, cảm thấy không có mặt mũi nào gặp cha mẹ.

Nghe Hoắc đại ca từng nói Giang Nam là một nơi tốt, quang cảnh mênh mông, mưa bụi mông lung, giống như chốn bồng lai tiên cảnh, liền hạ quyết tâm một đường đi về hướng Nam.

Trước khi đi, mười hai bạc mà đạo trưởng nhét vào trong lòng sớm đã bị hần tiêu hết! Thật sự không còn cách gì, có thể vào trong núi, săn một ít thú để trong thành bán, gom chút bạc, nếu không đi, có khi chạy đến bến sông, làm chút việc tốn sức, cứ như vậy, đi một chút lại ngừng.

Hôm nay, Trần Đại Dũng đã đến trấn nhỏ vùng sông nước, sờ sờ bạc trên người, chỉ còn lại có vài đồng. Nhìn chỗ đồng ruộng có nông nhân cấy mạ, nghĩ nghĩ, lúc này có thể tìm chút việc nhà nông làm. Sửa sang lại xiêm y cũ nát trên người, buộc lại dây bên hông, vuốt lại tóc bị gió thổi loạn ra sau tai, cảm thấy bộ dạng mình nhả nhặn hơn một chút, lúc này mới đi đến chỗ đồng ruộng.

60. Chương 60: Lấy Hồ Ly Tinh

“Thiếu gia! Thiếu gia! Cuối cùng người đã trở lại! Thiếu gia. . . .” Đột nhiên một gã sai vặt còn trẻ vừa chạy vừa gọi đến trước mặt.

Trần Đại Dũng giật mình, gọi ai vậy? Nhìn phía sau thấy, a! Chỉ có một ông lão chừng năm mươi tuổi! Hần là thiếu gia, lão gia kia cũng phải mấy chục tuổi rồi? Không hiểu sao chút buồn cười.

Mãi suy nghĩ, không ngờ người thiếu niên kia lại ngừng ở trước mặt hần, ngẩng cổ, thở hồng học gọi: “Thiếu gia! Thiếu gia!”

Thiếu gia! Trần Đại Dũng trừng to mắt, chỉ vào mũi mình, “Ta là thiếu gia!” Cười thật thà, “Tiểu huynh đệ, người nhận sai người rồi! Ta không phải thiếu gia của người!”

“Thiếu gia! Người không nhận ra tiểu nhân A Phú sao? Thiếu gia người đùa giỡn với tiểu nhân phải không?”

Ánh mắt người thiếu niên chân thành tha thiết như thế, trong nháy mắt, Trần Đại Dũng cũng nghĩ mình đã trở thành thiếu gia!

“Quả thật ta không biết người, ta cũng không nói đùa!” Chẳng lẽ là thanh niên này bị điên, Trần Đại Dũng bắt đầu hoài nghi.

“Thiếu gia! Có phải đánh giấc bị thương không, ngay cả A Phú cũng không nhớ Thiếu gia! Người có thể không nhận ra tiểu nhân, nhưng người không thể không nhận ra lão gia và phu nhân! Từ lúc người đi, lão gia phu nhân ngày ngóng đêm mong, mong người trở về đó!” Nói xong, không phân bua nữa, kéo Trần Đại Dũng đang dờ dẫm bước đi.

Trần Đại Dũng đang dờ dẫm bị kéo đến trước cổng lớn, mới bừng tỉnh lại! Nhưng mà, nhìn thấy người gác cổng, hộ vệ, nha hoàn, ma ma, đều há mồm gọi hắn thiếu gia, không nhận được lại gương mặt mà nhìn, đi vào trong phủ bị những người này vây quanh.

Trần Đại Dũng ngẩn ngơ gỡ tóc, chẳng lẽ bọn họ đều nhận sai người, đều bị điên? A a! Hay người bị điên là mình?

“Con trai.” Vừa bị dẫn vào phía trước, tiếng thét chói tai vang lên một hồi, ngay sau đó một phụ nhân chạy tới gắt gao ôm lấy hắn, “Con trai! Mẫu thân nhớ con muốn chết!”

“Mẫu thân.” Người cũng không phải mẹ ta! Trần Đại Dũng cấp bách dụi mắt, không sai, bà tuyệt đối không phải mẹ hắn!

“Khụ khụ! Còn ra thể thống gì! Còn không mau qua đỡ phu nhân!” Lão gia ngồi ở chính giữa ra lệnh cho tỷ nữ, tiếp theo thành khẩn nói với Trần Đại Dũng: “Con trai! Trở về là tốt rồi! Trở về là tốt rồi! Nhìn bộ dạng con kìa, ở bên ngoài nhất định rất khổ!”

“Ô ô! Con trai của ta số khổ mà!” Phu nhân được dìu ngồi xuống một bên bắt đầu khóc nức nở.

Bỗng nhiên Trần Đại Dũng thấy hai người âm ỉ, la lên: “Lầm rồi! Lầm rồi! Ta không phải con trai của các người! Ta không biết các người!”

61. Chương 61: Lấy Hồ Ly Tinh

“Oa!” Phu nhân bắt đầu gào khóc, “Con không nhận ta ! Con không nhận ta ! Ta còn sống làm gì chứ!”

A a! Trán Trần Đại Dũng bắt đầu đổ mồ hôi như mưa.

“Hồ đồ! Đại Dũng! Ngay cả cha mẹ con cũng không nhận sao?” Lão gia trừng mắt giận dữ hét.

“Làm sao người biết ta tên là Đại Dũng?”

“Đây là Trần phủ, con là Trần Đại Dũng, chẳng lẽ ta đây làm cha còn có thể nhận lầm con!”

Thật sự nhận lầm ! Trần Đại Dũng nói trong lòng. Một người tức giận với hắn, một người gào khóc với hắn! Lại nhìn phía sau, người hầu tỳ tập lại đông đủ gần cửa, còn có khuôn mặt tươi cười thân thiết. Trần Đại Dũng càng nhìn càng cảm thấy quỷ dị, tầm mắt đảo qua, tốt lắm, trước cửa sổ không có người nào.

Trốn đi! Cẩn rằng bỏ nhào về phía cửa.

Bên tai chỉ nghe thấy, “Con trai.”

“Thiếu gia.”

Trần Đại Dũng vốn tưởng rằng ngoài cửa là đất trống, cũng không ngờ một màu xanh thẫm đập vào mắt, “Bùm” một tiếng, hắn ngã xuống nước, ô ô, cứu mạng! Hắn sẽ chết đuối! Tên hỗn đản nào lại đặt hồ nước ở bên cạnh phòng khách chứ! Cứu mạng.

Trần Đại Dũng thành công lâm vào bất tỉnh.

“Thiếu gia! Thiếu gia! Thiếu gia tỉnh!”

Trần Đại Dũng mở to mắt, thấy trước mặt vẫn là người tên A Phú nhận lầm hấn thành thiếu gia, lúc này lại nhắm hai mắt lại! Nằm mơ, nằm mơ, hấn chưa có tỉnh.

“Thiếu gia đã tỉnh đâu! A phú người gạt ta! May mắn! Ta không đi gọi lão gia phu nhân!”

Đúng đúng! Ta không tỉnh! Ta đang nằm mơ! A Phú lừa người!

“Ồ! Kỳ quái! Vừa rồi rõ ràng ta thấy thiếu gia mở to mắt!”

“Con trai. . . .” Lại một tiếng thét chói tai sắc bén.

Trần Đại Dũng nhắm mắt nằm ở trên giường lại run run một trận, phu nhân thích khóc kia lại tới nữa.

“Con ta như thế nào? Vẫn chưa tỉnh?”

“Bẩm phu nhân! Thiếu gia đã không sao! Đại phu nói, tạm thời nửa khắc nữa sẽ tỉnh lại!”

“A! Vậy ta yên tâm! Con ta chịu khổ không ít! Người xem này trên chân đều là bọt nước. . . .”

Trần Đại Dũng hít hít mũi, Trần Đại Dũng nhú mày lại, ngứa, rất ngứa! Gan bàn chân hấn rất ngứa! A! Không nhịn được.

Phịch! Hấn ngồi dậy, tròng to mắt, cảm tức cái người đầu sở khiến gan bàn chân hấn ngứa.

“Con trai! Con tỉnh rồi! Mẫu thân biết mà! Mẫu thân đến xem con, con nhất định sẽ tỉnh lại! Đã đói bụng rồi phải không! Ta cho phòng bếp nấu cháo tổ yến cho con! Thư Nhan đâu! Nhanh lên! Bưng tới cho thiếu gia!”

62. Chương 62: Lấy Hồ Ly Tinh

“Dạ! Phu nhân!”

Bỗng dưng Trần Đại Dũng ngẩng đầu, Thư Nhan! Ô! Đước lắm! Không phải! Tâm hạ xuống đồng thời lại có chút mất mát.

Chỉ một lúc sau, tỳ nữ Thư Nhan bưng một chén cháo tổ yến nóng hổi trở lại.

Quả thật Trần Đại Dũng cũng đói bụng, bưng lại hộp vài ngụm vào bụng, lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên trong đời hấn uống một chén cháo quý như vậy! Chẳng qua nếu hỏi hấn cháo tổ yến có hương vị gì, hấn không trả lời được! Uống xong một chén, miệng gào to, không đủ!

Phu nhân lại chưa cho hấn cơ hội nói chuyện, tiếp nhận bát không, “Con trai! Uống xong cháo, con lại ngủ thêm một chút! Mẫu thân ở đây với con! Đừng sợ!” Nói xong, mạnh mẽ đẩy Trần Đại Dũng nằm xuống, vì hấn mà đắp chăn, “Ngủ đi! Ngoan! Nhắm mắt lại!”

Trần Đại Dũng sợ tới mức lập tức nhắm mắt lại, hấn còn chưa ăn no! Làm sao ngủ được, sốt ruột đầu ướt đầm mồ hôi.

“Dũng nhi toát mồ hôi! Mau lấy khăn mặt đến, lau cho hấn! Ai da, con trai số khổ của ta! Nhìn đây, này là phải chịu khổ rất nhiều!” Phu nhân lại xúc động rơi lệ.

“Phu nhân! Nếu không người về trước nghỉ ngơi đi! Đừng khiến bản thân mệt nhọc! Thiếu gia có chúng ta chiếu cố là được rồi. . . . Nếu người kiệt sức, nhất định thiếu gia sẽ đau lòng!”

“Ừ! Cũng được! Chốc lát ta lại đến thăm hấn! Các người hầu hạ cẩn thận!”

“Dạ!”

Trần Đại Dũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng người gọi là mẫu thân kia đi rồi. Lại chớp mắt một chút, nghe trong phòng không có tiếng động gì khác, hẩn liền chậm rãi mở to mắt.

“Thiếu gia tỉnh!”

Trần Đại Dũng vừa thấy, trong phòng chỉ còn lại cô nương tên Thư Nhan kia.

“Ta không phải thiếu gia nhà ngươi!” Trần Đại Dũng vẫn cố chấp muốn làm sáng tỏ sự thật.

“Ta biết!”

“A. . . .” Trần Đại Dũng giống như gặp được tri kỷ, vui sướng trừng to mắt, “Thật tốt quá! Ta không điên! Ta chỉ biết ta không điên! Là những người đó điên rồi! Mới nhận ta thành thiếu gia của bọn họ!”

“Ngươi nhất định chưa ăn no đúng không? À! Đây, có hai cái bánh bao, ngươi ăn trước đi!”

“Cám ơn!” Trần Đại Dũng vui vẻ nhận hai cái, “Đây người trong phủ thật là quái dị! Dám bắt ta làm thiếu gia! Ta chỉ nghe nói có bắt làm cu li, làm đầy tớ! Nhưng mà, không phải ta nói ngươi!”

Thư Nhan mỉm cười, “Làm thiếu gia có gì không tốt! Ngươi còn muốn trốn sợ không kịp! Thật là một đứa ngốc!”

Đáng nhẽ Trần Đại Dũng cười hì hì, bỗng dưng nghe được hai chữ “đứa ngốc” từ trong miệng Thư Nhan thì vẻ mặt thay đổi, gương mặt nhìn thẳng về phía Thư Nhan, “Ngươi. . . .” Bề ngoài không giống, tuổi tác cũng không giống!

63. Chương 63: Lầy Hồ Ly Tinh

“Sao thế?”

“Ta cảm thấy ngươi giống một người. . . . Không đúng, một hồ ly! Cũng không đúng! Là người!”

Thư Nhan bật cười ha ha, “Rốt cuộc giống ai hả?”

“Ta, ta. Lúc ngươi cười rất giống.”

“Rốt cuộc ngươi nói ta giống ai? Nàng xinh đẹp không?”

“Nàng là bằng hữu. của ta! Các ngươi.” Mặt đỏ lên, cười nói, “Đều rất xinh đẹp!”

Thư Nhan không ngừng nhếch môi, đồ ngốc! Lúc này còn không phân biệt rõ đẹp xấu, bây giờ vẫn là một người mù mờ.

“Ngươi cứ ở đây đợi đi! Có đầy đủ thức ăn nước uống có người hầu hạ, rất tốt! Chút nữa ta trở lại thăm ngươi! Đừng nên đi lung tung. Quên đi! Dù sao ngươi cũng không đi được! Bốn phía đều là nước!”

Nước! Trần Đại Dũng nhảy xuống, đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài thấy, a a a! Quả nhiên là nước! Lại quay đầu lại, đã không còn thấy bóng dáng Thư Nhan trong phòng! Hẩn không từ bỏ chạy đến bên cửa sổ khác, trời ơi, vẫn là nước, hẩn đang đứng trong lầu các phía trên mặt nước.

Tuy nói Giang Nam là vùng có nhiều sông nước, nhưng không cần thiết khắp nơi đều là nước chứ!

Về mặt Trần Đại Dũng buồn rười rượi, nhìn bóng dáng trong hồ nước, mãi cho đến khi có cảm giác choáng voáng, mới rụt đầu vào.

Kết cục sao lại thế này! Trước khi hẩn đến đây rất tốt! Sao đột nhiên lại rơi vào tình cảnh này? Trần Đại Dũng nghĩ mãi mà không rõ chuyện gì đang xảy ra, bực mình không được! Không tự chủ được ngửa đầu gào lên, trút hết tất cả sự khó chịu tích tụ trong lòng.

“Thiếu gia! Thiếu gia! Xảy ra chuyện gì?”

Đột nhiên Trần Đại Dũng quay đầu, nhìn thấy A Phú xuất hiện trong căn phòng trống rỗng, biến sắc, “Người đi tới từ nơi nào ?”

“Thiếu gia! A Phú luôn luôn ở dưới lầu!”

Dưới lầu! Trần Đại Dũng lấy lại bình tĩnh, mắt nhìn bình phong phía sau A Phú, đi qua vừa thấy, quả nhiên, phía sau bình phong chính là cầu thang! Trần Đại Dũng thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng ban ngày ban mặt gặp quỷ chứ!

“A Phú! Ta nói ta không phải thiếu gia gì đó! Còn nữa, vì sao nhốt ta ở nơi mà bốn phía đều là nước!”

“Thiếu gia.” Bỗng nhiên trong mắt A Phú rưng rưng, lộ ra vẻ thương xót thông cảm, “Thiếu gia không nhận A Phú không sao! Nhưng mà thiếu gia, sao người có thể xem hoa viên thành hồ nước chứ!”

“Hoa viên! Hoa viên gì chứ! Rõ ràng là hồ nước! Không tin người lại đây nhìn xem!” Một tay Trần Đại Dũng túm lấy A Phú kéo đến bên cửa sổ.

“Thiếu gia, là hoa viên, bốn phía không hề có nước!”

64. Chương 64: Lấy Hồ Ly Tinh

Sắc mặt Trần Đại Dũng càng ngày càng tệ, đôi mắt trũng to, hung hăng nói: “Người lại đây nhìn kỹ chút!”

“Thiếu gia! Không làm được, là hoa viên! A Phú sống trong phủ đã sáu năm ! Sẽ không nhìn lầm!”

Đột nhiên Trần Đại Dũng buông A Phú ra, đôi mắt kinh ngạc trũng lớn! Sao lại thế này? Cuối cùng chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ ta luôn luôn nằm mơ sao? Bằng không vì sao bên cạnh hắn sẽ phát sinh chuyện hoang đường như vậy! Rõ ràng hắn không phải thiếu gia! Nhà của hắn rõ ràng không ở nơi này! Hắn nhìn thấy rõ ràng là nước! Vì sao? Vì sao? Chẳng lẽ hắn gặp quỷ sao!

Ta lại không làm chuyện trái với lương tâm, vì sao quỷ sẽ đến tìm ta chứ? Cuộc đời hắn cùng lắm chỉ gặp một yêu hồ! Yêu hồ! Hắn vỗ mạnh đầu, chẳng lẽ, hay là ——

Sau đó, Trần Đại Dũng suy nghĩ cả đêm, rốt cuộc đã nghĩ thông suốt !

Ảo giác! Tất cả đều là ảo giác! Là Thư Nhan dùng quỷ kế! Tỳ nữ tên Thư Nhan kia thật ra chính là yêu hồ! Không phải yêu quái có thể tùy ý thay đổi dung mạo sao? Đúng! Chính là nàng!

Hắn thật sự là người ngu dốt! Đôi mắt các nàng đều giống nhau, đen như mực, sáng lấp lánh, giống như có thể nhìn thấu tất cả mọi người.

Trần Đại Dũng suy nghĩ việc này xong, tinh thần phấn chấn lên, đẩy cửa sổ ra, trời còn chưa sáng, sao mai xa xa đọng ở chân trời, ngấm nhìn hồ nước dưới lầu, vẫn choáng váng.

Nhắm mắt lại, lẩm bẩm trong miệng: “Không phải nước! Không phải nước! Không phải nước.” Một tay chống đỡ, nhảy từ cửa sổ xuống cái vèo.

“Bùm.” Ùng ục! Ùng ục!” Trần Đại Dũng uống mấy ngụm nước, ảo giác! Đây là ảo giác!” Ùng ục! Ùng ục.” Lại uống tiếp vài ngụm, ô ô, chẳng lẽ thật sự là nước? Thảm, cứu mạng! Trần Đại Dũng lại ngất lịm nữa!

Mở to mắt, ngồi thẳng dậy, đồng cỏ, không phải nước! Bướm bình nhìn bốn phía, đây là đâu? Núi giả xa xa, hành lang dài, thêm đá, lương đình, chưa từng tới, hay lại là ảo giác! Sờ sờ quần áo! Khô rồi! Nhưng vừa mới chìm vào nước! Thật đáng sợ! Không nhận được mà rét lạnh.

“Tĩnh!”

“A!” Trần Đại Dũng kinh hãi quay đầu, “Người. Rốt cuộc người là người nào, Thư. Thư cô nương?”

Thư Nhan mỉm cười, “Nhận ra ta rồi chứ! Đầu óc cũng không còn ngu ngốc nữa sao?” Dứt lời, cả người xoay tròn, Trần Đại Dũng chỉ cảm thấy trước mắt một hồi ánh sáng chói mắt hiện lên, trợn mắt nhìn lại.

“A. Thư. Cô nương!” Trần Đại Dũng cứng họng.

Thư Nhan một thân y phục đỏ thắm đẹp đẽ, tóc dài tới eo màu đen nhánh, đôi mắt to sáng, cái miệng nhỏ nhắn khê mím môi, nét mặt tuyệt sắc biểu lộ nụ cười yêu my, “Vẫn là hình dạng này thoải mái! Nếu đã bị người nhận ra, ta cũng không ngại trang nữa!”

65. Chương 65: Lầy Hồ Ly Tinh

“Ta. vừa rồi chỉ là nghi ngờ thôi!” Là tự người vội vã biến hóa! Đương nhiên nửa câu nói sau, Trần Đại Dũng trời sinh tính thật thà cũng chỉ dám nói trong lòng! Nhưng mà Trần Đại Dũng đã quên! Trên mặt hắn không giấu được bất cứ tâm sự gì!

Kết quả là, Thư Nhan bực mình một hồi, “.”

“Vì sao người gạt ta?” Trần Đại Dũng đang im lặng đột nhiên hỏi.

“Lừa người! Ta cho người làm thiếu gia nhà có tiền, chẳng lẽ không được sao?”

“Hừ! Cái gì mà thiếu gia nhà có tiền chứ, tất cả đều là ảo giác!”

“Đồ ngốc! Đây cũng không phải là ảo giác nho nhỏ có thể thực hiện được! Tại trấn nhỏ ở vùng sông nước này, đó đường đường là Trần phủ đấy! Phu nhân lão gia, nô bộc, hộ viện đều là thật!” Thư Nhan trừng mắt nói.

“Vậy thì sao? Ta. Ta không hiềm lạ!”

“Đồ ngốc! Không biết suy xét! Ta tốn rất nhiều sức lực mới thay đổi được trí nhớ của mọi người! Đừng tưởng rằng một câu không hiềm lạ của người là có thể chấm dứt! Trần lão gia và phu nhân nhiều nhất cũng chỉ còn một năm dương thọ, chờ sau khi bọn họ quy thiên, tất cả tài sản trong phủ từ trên xuống dưới đều là của người! Hơn nữa tài sản của Trần lão gia không chỉ có vậy, đợi trước khi ông ấy qua đời, sẽ nói tất cả cho người! Trần lão gia lúc còn trẻ, tình cờ chiếm được một kho báu lớn. . .”

“Ta nói rồi! Ta không hiềm lạ! Bọn họ có bao nhiêu bạc ta cũng không muốn! Bọn họ không phải cha mẹ ta! Có đạo lý nào vì vinh hoa phú quý liền nhận người khác làm cha mẹ!” Trần Đại Dũng đỏ mặt, khàn giọng quát.

“Đồ ngốc! Người dám hung hăng với ta !” Thư Nhan tức giận đến dậm chân, hung hăng đánh hắn một cái, “Người nghĩ rằng ta không nghĩ tới cha mẹ người sao? Chỉ là bọn họ phúc mỏng, không có số hưởng! Nếu tự tiện thay đổi vận mệnh, chỉ sợ dương thọ sẽ ngắn lại!”

Mắt Trần Đại Dũng đỏ hoe, “Ta. Ta nói chẳng lại người! Hồ ly tinh đều rất xảo quyệt! Ta biết ta ngốc! Ngay từ đầu người đã coi ta là kẻ ngốc để trêu đùa! Đến bây giờ người còn khi dễ ta!”

“Người.” Thư Nhan chưa bao giờ nghĩ đến cũng có lúc nàng cứng họng, “Nếu không có người giúp ta ngăn cản thiên kiếp, người nghĩ rằng ta muốn quản sự sống chết của người sao, hiện tại ta cho người cuộc sống đại phú đại quý thì sai sao?”

“Ta giúp người ngăn cản thiên kiếp! Là tự nguyện, không cần người báo ân! Ta muốn về nhà!”

“Nếu người thật sự muốn về nhà như đã nói, vậy thì không cần đi hướng Nam! Nhà của người ở hướng Bắc!”

Bị một câu vạch trần tâm tư, mặt Trần Đại Dũng càng đỏ hơn, quát: “Vậy ta đây cũng không cần ở lại Trần phủ!”

Thư Nhan bị Trần Đại Dững chọc tức, ánh mắt lộ ra sát khí, nàng dù sao cũng là hồ ly tu thành, trời sinh tính tàn nhẫn, vốn là thành tâm thành ý giúp hắn, không ngờ hắn lại không biết tốt xấu như vậy! Nàng lạnh lùng cười nói: “Người không muốn cũng phải như vậy! Từ giờ trở đi, Trần phủ chính là nhà của người! Người ngoan ngoãn làm thiếu gia Trần phủ đi!”

66. Chương 66: Lấy Hồ Ly Tinh

“Nếu người không nghe lời, thôi được! Ta sẽ bắt cha mẹ của người! Nướng bọn họ ăn ở trước mặt người!”

“Người, người.” Thư Nhan xoay người bỏ đi.

Trần Đại Dững đột nhiên nói: “Ta không nên giúp người!”

Thư Nhan bỗng quay người lại, vẻ mặt càng lạnh càng nghiêm túc hơn! Trong mắt như ẩn hiện một mối lửa sắp bùng nổ, “Người hối hận sao! Hối hận giúp ta ngăn cản thiên kiếp! Hối hận giúp ta!”

“Ta. Ta.” Trần Đại Dững bị khí thế của nàng làm cho lui từng bước về phía sau, “Ta chỉ là có một chút! Ngay từ đầu người đã trêu đùa ta, bức ta thú người! Chờ ta đáp ứng người là thê tử của ta, người lại trở thành tướng nhân phu nhân! Người vì tránh né thiên kiếp, lẽ ra ta không nên trách người! Nhưng người không nên dỗi gạt ta, gạt ta. Không có nguy hiểm! Thật ra, người nói thật ta cũng sẽ giúp người! Người vẫn xem ta là đứa ngốc! Tuy rằng ta có hơi vụng về, nhưng ta không ngốc. Ta đã giúp người rồi, thế nhưng người lại đùa giỡn ta...”

“Đừng nói nữa!” Thư Nhan lạnh lùng, cắt lời của hắn, bình tĩnh lại, hồi lâu mới nói, “Dù thế nào, người vẫn phải ở lại Trần phủ.” Nhẹ nhàng thở dài, “Nghe nói trong trấn này có rất nhiều mỹ nữ, không quá lâu, Trần phu nhân sẽ giúp người cầu thân! Đến lúc đó thú được kiều thê, coi như người cũng đã hoàn thành đại sự của đời người! Đợi sau khi hai lão nhân Trần gia qua đời thì người quay về phương bắc, đưa cha mẹ người đến đây hưởng phúc, ta cũng sẽ không can thiệp!”

Nói xong, miệng đọc chú ngữ, cả người biến mất trước mặt Trần Đại Dững.

Nhìn Trần Đại Dững lẻ loi đứng ở tại chỗ, chung quanh mờ mịt, vẻ mặt nôn nóng lại chán nản, nàng không khỏi khẽ thở dài.

Hóa ra, hóa ra tất cả nam tử đều giống nhau! Tất cả nào có cam tâm tình nguyện vì nàng mà trả giá tất cả chứ! Người trước mặt đây không phải đã nhanh chóng hối hận sao? Nàng còn tưởng rằng hắn khác biệt với những nam nhân vừa thấy nàng đều không chớp mắt chứ! Thì ra đều giống nhau! Chỉ là sao lòng của nàng lại lập tức trống rỗng vậy!

Đã từng nói qua, muốn cho hắn đại phú đại quý, nàng liền cho hắn đại phú đại quý, từ nay về sau cả hai không còn ân oán!

Trần Đại Dững ngoan ngoãn ngồi xuống đất, nhưng lại không thấy Thư Nhan nữa, cái người gọi là tỳ nữ của Thư Nhan cũng không thấy bóng dáng. Hắn hỏi A Phú, lại nói trong phủ chưa bao giờ có người này. Trần Đại Dững nghe vậy nên không hỏi nữa.

Trần Đại Dững làm thiếu gia cũng khá thoải mái, chuyện gì cũng không cần làm, quả nhiên là đưa tay đã có y phục, há mồm thì cơm đưa đến! Mỗi ngày hắn đi đâu đều có một đám người đi theo phía sau, Trần Đại Dững ngại phiền nên một mình đi đến trên núi giả ngầy người ra phơi nắng! Nhìn xem vốn dĩ bàn tay to thô ráp bây giờ đã trở nên trắng nõn.

67. Chương 67: Lấy Hồ Ly Tinh (67)

Hóa ra cuộc sống của thiếu gia chính là trôi qua như vậy! Trần Đại Dũng không cảm thấy nhàn hạ, chỉ cảm thấy sức lực cơ thể không chỗ sử dụng, chẳng những thân thể thấy ngứa mà tâm cũng ngứa, cũng không dám đi ra cửa phủ nửa bước!

Hắn sợ! Sợ Thư Nhan thật sự bắt cha mẹ của hắn ăn, nhưng lại cảm thấy Thư Nhan chỉ hù dọa hắn! Hơn nữa hắn vẫn cảm nhận ra ngày đó vẻ mặt Thư Nhan rời đi rất cô đơn, điều này làm cho hắn rất không thoải mái, rất không yên tâm! Đừng hỏi khi nào mà Trần Đại Dũng trở nên nhạy cảm. Chính là lúc này Trần Đại Dũng nhạy cảm!

Đêm khuya yên tĩnh, bốn phía không người thì Trần Đại Dũng mới dám nói chuyện: “Thư cô nương! Người ở đâu? Đi ra được không? Ngày đó là ta không đúng! Ta nói chuyện luôn có sao nói vậy, người đừng trách ta! Ta sẽ nghe người nói, ở lại Trần phủ! Ta không rời khỏi Trần phủ một bước! Thật sự! Thư cô nương, rốt cuộc người có còn ở đây hay không?”

“Chuyện gì?” Thư Nhan đột nhiên hiện thân đi ra.

“A. . . .” Trần Đại Dũng hoảng sợ, tiếp theo ngây ngô cười hì hì nói, “Người đó! Ta còn tưởng người tức giận, không bao giờ để ý đến ta nữa! Ta không hề lén rời khỏi Trần phủ!”

“Ta biết!” Giọng nói Thư Nhan vẫn rất lạnh lùng.

“A! Người sẽ không ở bên cạnh ta. . . .” Theo dõi chứ!

“Đúng!” Thư Nhan gật đầu.

Đột nhiên hô hấp của Trần Đại Dũng trở nên trầm đục, “Ta tắm rửa. . . .”

“Ta ở đây!” Không nghi ngờ, Thư Nhan lại bị dáng vẻ ngốc nghếch của hắn chọc cười.

Mặt Trần Đại Dũng đỏ lên, “Vậy ta đi ngoài! Người cũng. . . .”

“Câm miệng!” Thư Nhan nghiêng răng nghiêng lợi liếc mắt trừng hắn một cái, vì sao mỗi lần ngốc tử này đều có thể làm cho nàng vừa bực mình vừa buồn cười chứ.

Thư Nhan hít sâu! Hít sâu! “Ngày mai Trần phu nhân sẽ nói chuyện thành thân với người! Nàng ấy là mỹ nữ nổi danh lại dịu dàng hiền thực! Một mãng phu như người thú được thê tử như vậy, đúng là quá lời rồi!”

“Ta không thú thê được không?” Trần Đại Dũng thấp giọng dùng giọng điệu thương lượng nói.

“Đừng không biết suy xét! Nàng ấy vốn muốn tiến cung làm phi tử, ta phải tốn rất nhiều sức lực mới sửa lại vận mạng của nàng! Người đừng không biết quý trọng!”

“Phi tử! Ta cùng hoàng thượng. . . . Như vậy sao được!” Trần Đại Dũng theo bản năng lại muốn lau mồ hôi trán. Cùng hoàng thượng đoạt nữ nhân, hắn không cần!

“Không cần cũng phải muốn! Việc này cứ quyết định như vậy!” Thư Nhan trừng mắt, quyết định nói.

Trần Đại Dũng giống như tiểu tức phụ gục đầu xuống, nhưng ta thật sự không muốn lấy! Hắn đúng là Trần Đại Dũng, nhưng hắn không phải là Trần Đại Dũng – Trần thiếu gia của Trần phủ! Nếu hắn thú thật, đây chẳng phải là không rời bỏ được sao?

68. Chương 68: Lấy Hồ Ly Tinh

Thư Nhan cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ, chờ hắn nếm trải cuộc sống thiếu gia cho thật tốt, chỉ sợ nàng xưa đuổi hắn, hắn cũng sẽ không đi đâu!

“Trần lão gia cho người xem sổ sách vì sao không xem?”

“Ta chỉ biết được vài chữ, xem không hiểu!”

“Xem sổ sách không hiểu về sau làm sao quản lý gia nghiệp lớn như vậy? Ngày mai người bắt đầu theo ta học đọc chữ!”

“Ta.”

“Đừng ta ta nữa! Về sau nói chuyện người không được dùng chữ “ta”!”

“Ta.” Thư Nhan trừng mắt, Trần Đại Dũng lập tức che miệng mình.

Ngày thứ hai, đúng như lời Thư Nhan đã nói, Trần phu nhân đến đây trao đổi với Trần Đại Dũng về việc thành thân. Vốn Trần Đại Dũng thà chết cũng không tuân theo, nhưng sau khi nhìn đến ly trà trước mặt im hơi lặng tiếng biến thành bột phấn bị gió thổi tán ra, sắc mặt hần lập tức trắng bệch, gật đầu liên tục như già tởm giống như đã vui vẻ đáp ứng.

Trần phu nhân cực kỳ cao hứng! Ngày kế lại truyền đến tin vui, Lý gia đã đồng ý rồi! Hai nhà còn trao đổi ngày sinh tháng đẻ từng người, nhờ người tính toán, là tuyệt phối! Nhân duyên trời định! Sính lễ cũng chuẩn bị, ấn định hai tháng sau là ngày lành tháng tốt để thành thân.

Trần Đại Dũng như bất đắc dĩ, mê mê tỉnh tỉnh trở thành cô gia Lý gia như vậy.

Toàn thể Trần phủ đều vui mừng, sốt ruột chuẩn bị tất cả những gì cần thiết cho hôn lễ, có thể nói là rất nhiều tiền của! Đương nhiên cái Trần gia không thiếu nhất là bạc! Chỉ riêng mình Trần Đại Dũng rầu rĩ không vui!

Hơn nữa truyền thống tốt đẹp ‘người nông dân rất yêu lao động’ lại bị hần phát huy hết mức. Giống như ma xui quỷ khiến, bất kỳ chuyện gì đều làm, thấy tôi tớ quét rác bèn đoạt chổi quét, quét hết từ trên xuống dưới Trần phủ mấy lần, ngay cả xà nhà cũng không bỏ qua!

Quét ra 38 con chuột, trong đó có 12 con là chuột con! Gia nô muốn đánh chết chúng nhưng Trần Đại Dũng vung tay, phóng sinh! Lý do là không dám đảm bảo một ngày nào đó chúng nó tu luyện thành chuột tinh, yêu quái chuột chẳng hạn.

Trần Đại Dũng còn đặc biệt yêu thích chui vào phòng bếp! Mỗi ngày đều ôm hết việc nhóm lửa, xào rau! Không biến mình thành mặt xám bụi tro, thề không bỏ qua, tôi tớ không dám nhìn lại không dám nói.

Cuối cùng vẫn là do tiếng thét chói tai thê thảm của Trần phu nhân mới khiến Trần Đại Dũng cần phải buông tha cho việc lao động chân tay có ích cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh của hần.

“Dũng nhi à!” Trần phu nhân tận tình khuyên bảo nói, “Có phải con có tâm sự không?” Trần phu nhân lớn mật đoán, cẩn thận dẫn chứng, “Là bất mãn với hôn sự này sao? Yên tâm đi! Tiểu thư Lý gia tuyệt đối là trăm dặm mới tìm được một người hiếm có như vậy! Chính mẫu thân đã tận mắt thấy qua!”

“Con không phải vì chuyện này!”

“Vậy là chuyện gì? Nói cho mẫu thân nghe!”

69. Chương 69: Lấy Hồ Ly Tinh

“Ta, ta. . . .” Trần Đại Dũng lắp bắp nói ra mấy chữ “ta”, cũng không nói ra được nguyên nhân vì sao.

Vì thế Trần phu nhân tự suy đoán, che miệng cười mập mờ nói: “Sắp tới có hội chùa, nghe nói Lý tiểu thư sẽ đi dâng hương trong miếu, con cũng đến xem một chút đi!”

Trần Đại Dũng vẫn ỉu xiu, “Con không phải vì chuyện này. . . .” Bỗng nghĩ đến, hần đã ngọt ngào ở trong nhà này gần nửa tháng rồi, vẫn nên đi ra ngoài một chút thì tốt hơn. Nhưng mà cũng không phải do hần yêu cầu ra khỏi phủ, là Trần phu nhân cố hết sức yêu cầu hần đi ra ngoài! Hần cẩn thận liếc mắt nhìn bốn phía, giống như sợ hãi điều gì đó bỗng nhiên xuất hiện, sau đó dè dặt nói: “Ta. Đi!”

Hội chùa ngày đó rất náo nhiệt, Trần Đại Dũng cùng đi với hai gã hạ nhân, sáng sớm đã ra cửa đến đêm khuya treo đèn mới trở về.

Sau khi về phủ, nói đã ăn cơm chiều rồi, liền cầm đầu chui vào phòng của mình, khóa trái cửa. Sau đó, một mình ngồi ở trong phòng tối đen ngáy ngô cười hề hề.

Trần lão gia và Trần phu nhân bị dọa sợ vô cùng, ở bên ngoài gõ cửa gõ liên tục, mãi cho đến khi hai gã hạ nhân đi theo Trần Đại Dũng suốt một ngày giải thích chuyện xong, hai người cũng giống như Trần Đại Dũng, mập mờ nhìn nhau một chút, lúc này mới yên tâm mà rời đi. Cũng không quên dặn, lát nữa thiếu gia mở cửa thì đừng quên đem thức ăn khuya vào.

“Thế nào! Nhìn thấy dung mạo của nữ nhi Lý gia liền vui đến quên trời quên đất rồi hả?”

Trần Đại Dũng đang hoảng hốt nhanh chóng lấy lại tinh thần, ngẩng đầu lên, “A a! Thưa. Cô nương!”

Thư Nhan mỉm cười, “Ngày hôm qua còn vẻ mặt rầu rĩ không vui, không muốn thành thân, nay trở về lại khác xưa rồi! Xem ra, ngươi rất vừa lòng với thê tử chưa xuất giá kia!”

Mặt Trần Đại Dũng mặt đỏ lên, “Ta. Trừ mẫu thân ra, nàng là người đầu tiên tốt với ta!” Nói xong không khỏi nghĩ đến tình hình lúc sáng, lúc Lý tiểu thư biết được hắn là phu quân tương lai của nàng thì vẻ mặt xấu hổ, ha ha, tim của hắn ấm đến độ muốn thiêu cháy rồi.

Thư Nhan lại đột nhiên cười lạnh một tiếng, “Chẳng qua là đối với ngươi vui vẻ hòa nhã, ngươi liền nghĩ người ta đối tốt với mình à! Thật là ngốc!”

,

Nghe vậy, Trần Đại Dũng bỗng nhiên ào ào phản bác nói: “Ta không phải, ta nhìn ra được ai đối tốt với ta tốt! Ai thật lòng quan tâm ta! Ai đùa giỡn xem ta như đứa ngốc!”

“Ngươi.” Thư Nhan lại bị Trần Đại Dũng miệng lưỡi vụng về làm cho tức giận cứng họng không nói gì, “Giỏi, đồ ngốc người! Không có ta! Ngươi cho là bằng bộ dạng của ngươi có thể lấy được người ta! Thật sự là không biết được ai mới là người tốt!”

70. Chương 70: Lấy Hồ Ly Tinh

Khuôn mặt Trần Đại Dũng đỏ bừng lên, “Nàng không biết thân phận của ta lại còn cười với ta! Nàng.”

Thư Nhan cười nhạt, “Nàng đang cười ngươi ngốc đó! Đồ ngốc!”

“Ngươi. Nói chuyện chú ý một chút! Đừng nghĩ là ta dễ bị bắt nạt!” Trần Đại Dũng hùng hổ nói xong, quay người lại đưa lưng về phía Thư Nhan, tiếp theo nhắm mắt làm ngơ, ta không để ý tới ngươi nữa.

Thư Nhan đột nhiên cười, chuyển qua trước mặt hắn, “Bây giờ ngươi không sợ người ta biết ngươi là Trần thiếu gia giả sao?”

Trần Đại Dũng đột nhiên ngẩng đầu, “Sau này ta sẽ nói cho nàng biết thân phận thật sự của ta!”

“Sau này!” Sắc mặt Thư Nhan đột nhiên thay đổi, “Nói như vậy là ngươi muốn thành thân hả?”

Mặt Trần Đại Dũng đỏ lên, “Ta. Ta còn.”

“Hừ!” Thư Nhan chột vung ống tay áo, “Đúng là đồ bại hoại!” Nàng cũng không biết sao lại thế này, vừa thấy Trần Đại Dũng ngượng ngùng lúng túng, liền cảm thấy buồn bực khó hiểu trong lòng, hận không thể cho hắn mấy cái tát, đánh rớt vẻ mặt chướng mắt này!

“Ta không phải!”

“Người đúng là như vậy! Nếu nàng là xấu nữ, chỉ sợ bây giờ người đã sớm chạy trốn không thấy tăm hơi rồi!”

“Nếu ta đồng ý với người, ta sẽ lại chạy trốn!”

“Người vẫn còn mạnh mẽ.”

“Ai da. Dừng tay. Người buông ta ra! Ai da.” Lỗ tai Trần Đại Dũng lại trở nên bên to bên nhỏ.

Hai người tranh cãi ầm ĩ không ngớt, nhưng khổ thân cho hạ nhân hầu hạ đứng ở bên ngoài, vểnh tai lên chỉ nghe được thiếu gia bọn họ ở trong phòng lầm bầm một mình, mà lời nói quyết liệt, thậm chí đến cuối cùng lại truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

Bọn hạ nhân, đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt trắng bệch, nguy rồi, thiếu gia trúng tà rồi !

Sau ngày hôm ấy, Trần Đại Dũng không hề giành làm việc của bọn hạ nhân nữa, nhưng lại bắt đầu hoa tay múa chân! Nào là phòng quét dọn không được sạch sẽ; nào là song cửa sổ trạm trổ không thể nhìn; nào là đồ dùng trong phủ bài trí không thuận mắt, chỉ khổ cho hạ nhân làm việc bị lời nói của hần hành hạ đến đổ mồ hôi! Nhưng mà Trần lão gia và Trần phu nhân lại rất vui mừng! Rốt cuộc nhi tử của họ cũng có khí thế làm chủ đương gia rồi!

Trần Đại Dũng đặc biệt thích thú với việc làm y phục tân lang! Thợ may trái sở phải đo trên người hần ước chừng đến buổi trưa, nhưng hần vẫn không hề nảy sinh một chút bức mình. Còn có thái độ khác thường hỏi thăm người ta, đường viên hoa cổ tay áo nên dùng kiểu dáng nào? Hỏi rất tường tận tỉ mỉ! Cuối cùng về mặt thợ may đầy mồ hôi rời khỏi Trần phủ, nghi ngờ Trần thiếu gia của Trần gia là muốn trộm của mình, mừng thầm mình không có buột miệng nói ra kỹ thuật kia.

71. Chương 71: Lấy Hồ Ly Tinh

Trần Đại Dũng bận rộn đến buổi trưa, hài lòng nghỉ ngơi ăn cơm trưa, chuẩn bị trở về phòng ngủ một chút, buổi chiều lại tiếp tục công việc bề bộn.

Vào nhà, phát tay cho hạ nhân lui xuống, gần đây Trần Đại Dũng rất thích thú việc vung tay, chỉ cần giơ tay lên, dù là tay trái hay tay phải, cũng không cần dùng miệng nói, bọn hạ nhân có thể đoán ra ý của hần!

Sống mười chín năm chưa bao giờ Trần Đại Dũng có cảm giác cao cao tại thượng như vậy! Mấy ngày nay lúc nào ngực cũng thẳng tắp, cảm nâng cao cảm! Đi đến đâu cũng ngửa đầu sải bước. Nhưng mà, thầm nghĩ, Trần Đại Dũng cảm thấy ánh mắt của mình không đủ uy nghiêm! Còn nhớ khi đó chỉ một ánh mắt sắc bén của tướng quân có thể làm cho toàn thân của cấp dưới đều phát run.

Trước hết hần quyết định luyện ánh mắt, sau đó ngủ trưa cũng không muộn! Vừa nghĩ tới, liền đứng dậy đi tìm gương đồng, a! Rõ ràng hần giấu nó ở dưới gối! Sao lại không có?

“Cạch (cộp)!” Chỉ nghe một tiếng động vang lên phía sau, Trần Đại Dũng vừa xoay người nhìn, chỉ thấy gương đồng kia lại im lặng hiện ra trên bàn! Hần đi đến cũng không cảm thấy kỳ quái, gương đồng kia đột nhiên xuất hiện như thế nào, chỉ nhìn gương đồng, luyện tập ánh mắt uy nghiêm sắc bén.

Lúc này, một tỳ nữ lại xuất hiện bưng một chén canh thơm ngon phả hơi nóng, đứng ở ngoài cửa nói khẽ: “Thiếu gia! Phu nhân có dặn dò, thiếu gia uống canh xong rồi nghỉ ngơi!”

Trần Đại Dũng vung tay lên, tiến vào! Tiếc là tỳ nữ vẫn cúi đầu, không thấy được động tác tay mà hần tự nhận có vẻ uy hiếp lại xinh đẹp.

“Khụ!” Trần Đại Dũng dành ho nhẹ một tiếng, “Đi vào!”

Trần Đại Dũng không lãng phí một cơ hội nào cả, không chớp mắt trừng chết tỳ nữ! Sợ ta! Sợ ta! Tiểu tỳ nữ vẫn không hề phản ứng, Trần Đại Dũng lại lên tiếng, “Ngẩng đầu lên!”

“A!” Tiểu tỷ nữ bất ngờ ngẩng đầu, giật mình một cái, “Thiếu gia! Người. . . ”

Sợ chưa! Khả khả!

“Thiếu gia! Mắt của người làm sao vậy?” Tiểu tỷ nữ tò mò hỏi một câu, thiếu gia trừng mắt rất to, con ngươi đen chuyển qua bên trái rồi lại chạy qua bên phải, không có đứng yên ở một chỗ!

Trần Đại Dũng nhíu mày nói: “Ta đang luyện ánh mắt, luyện loại ánh mắt giết người vô hình!”

“A!” Bộ dạng tiểu tỷ nữ chờ ra liều mạng chờ Trần Đại Dũng.

“Quên đi, nói người cũng sẽ không hiểu!” Lực chú ý của Trần Đại Dũng lại chuyển tới trên mặt gương đồng! Ta luyện, ta luyện!

“Rắc rắc! Rắc rắc!” Mắt mở trừng trừng chỉ thấy gương đồng trước mặt từ từ nứt rạn! “Rầm!” Như dự đoán đã biến thành những mảnh nhỏ.

72. Chương 72: Lầy Hồ Ly Tinh

Tiểu tỷ nữ trợn mắt há mồm, “Thiếu gia! Ánh mắt của người thật lợi hại!”

“A! Chuyện đó. Hi hi! Nhưng mà, người không cần nói với ai! Không được nói với bất kỳ ai! Nghe không!” Trần Đại Dũng nghiêm túc cảnh cáo tiểu tỷ nữ.

Sắc mặt tiểu tỷ nữ trắng bệch, sợ tới mức nhanh chóng gạt đầu, “Thiếu gia, người đừng nhìn ta! Vào!” Trong nháy mắt đã chạy mất dạng khỏi phòng.

Trần Đại Dũng không bị ánh mắt của mình dọa sợ, cầm chén canh tiểu tỷ nữ vừa bưng vào, cúi đầu đang muốn uống, ơ ơ, không có, không có canh! Thật không coi hấn ra gì, bát canh đầy biến thành nửa bát, nửa bát chỉ còn một ít ở đáy, cuối cùng, một giọt canh cũng không còn.

Biểu tình của Trần Đại Dũng có chút ủy khuất, nhìn bát không trong tay, chép chép miệng, bỏ bát không xuống. Lại cầm ly trà trên bàn lên, vừa thấy, ly đầy ! Hi hi, lập tức đưa đến bên miệng, uống một hớp lớn, “Phốc!” Phun ra!

Đây là trà gì vậy, sao lại đắng như vậy, này. Này chính là thuốc thôi! Giờ phút này biểu tình Trần Đại Dũng không phải có chút ủy khuất, mà rất ủy khuất! Nắn lòng dùng cổ tay áo lau miệng, quay người lại, đi đến bên giường, nằm sấp trên giường! Ngủ! Ngủ!

“Ai da. Bùm. ” Trần Đại Dũng bị ngã xuống giường, lăn một vòng, đứng lên, mắt đỏ hoe, hiển nhiên cực kỳ tức giận, nhìn căn phòng không có bóng người, quát: “Người, người.Vẫn còn bắt nạt ta!”

“Nói bậy bạ gì đó!”

Trần Đại Dũng xoay người lại, nhìn về phía Thư Nhan đang nhàn nhã ngồi trên ghế thưởng thức trà, bỗng đứng, ừ ừ nói: “Vì sao mấy ngày nay người lại trêu đùa ta! Ta cũng không trêu chọc người!”

Thư Nhan cũng rót một ly trà, đưa cho Trần Đại Dũng, “Cho người! Súc miệng cho hết đắng!”

Trần Đại Dũng nghi ngờ nhìn nàng, hiển nhiên nghi ngờ lòng tốt của nàng, rõ ràng vẫn là ly nước vừa rồi!

“Uống!” Thư Nhan trừng mắt.

Trần Đại Dũng lập tức nhận, sau đó cẩn thận lướt qua một ngụm, quả nhiên là trà, trong lòng vui vẻ, ừng ực uống hết ly trà.

Thấy hấn uống xong, Thư Nhan mới nhỏ giọng chậm rãi nói: “Xem ra mấy ngày nay người rất tốt! Sợ là không chờ được nữa rồi?”

Trần Đại Dững thật thà tiếp lời nói: “Chờ không được chuyện gì ?”

“Đồ ngốc! Lại giả vờ ngu ngốc, đương nhiên là thành thân !”

“Ai da!” Trần Đại Dững chật vật cứu lấy lỗ tai sưng đỏ từ Thư Nhan, ôm lỗ tai nói: “Ngày đã định từ lâu rồi, là ngày 10 tháng sau, ta cũng không vội!”

73. Chương 73: Lấy Hồ Ly Tinh

Thư Nhan nhìn tay trống rỗng, hừ! Nàng chưa nhéo đã tay, đồ ngốc này, học cách gian trá rồi! Lại nâng ly trà lên, “Xem ra người thật sự muốn làm tân lang !”

“Đúng thì thế nào!”

Thư Nhan đột nhiên nhúu mày lại, sau đó ánh mắt kỳ quái nhìn ly trà trong tay! Sao trà lại thế này? Đột nhiên lại trở nên vừa đắng vừa chát thế này? Không phải hần uống ly trà đã phù phép mật vàng kia sao! A! Thật sự rất khó uống!

Thư Nhan lập tức trở nên tĩnh lặng, làm cho Trần Đại Dững đứng một bên chuẩn bị ứng đối bất cứ lúc nào cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Qua hồi lâu, Thư Nhan ngẩng đầu, kỳ quái trừng mắt nhìn Trần Đại Dững một cái, “Ngây người làm gì! Đứng ở chỗ này làm gì? Cần làm gì thì làm đi!”

Trần Đại Dững xoay người, lại đến bên giường nằm sấp xuống, ngủ!

Thư Nhan lại ẩn thân hình, nhưng không rời đi, vẫn ngồi ở chỗ kia, nhìn người nằm trên giường giả bộ ngủ, sau đó Trần Đại Dững ngủ thật.

Mày nhúu lại càng ngày càng sâu! Kỳ quái, rõ ràng mọi việc đều tiến triển theo kế hoạch của nàng, ngược lại vì sao trong lòng của nàng lại càng ngày càng nặng nề hơn? Hóa ra Trần Đại Dững chất phác thật thà kia đã thay đổi! Trở nên càng ngày càng giống thiếu gia đại phú, đây chẳng phải là mong đợi của nàng sao? Nhưng mà nếu Trần Đại Dững vẫn là Trần Đại Dững thật thà kia thì sao?

Mà dường như chính nàng cũng đã thay đổi, thay đổi càng ngày càng không giống nàng lúc đầu !

Thấy không khí Trần phủ càng lúc càng vui mừng, Thư Nhan càng nhìn càng thấy đầu choáng váng! Cuối cùng đơn giản nhắm mắt làm ngơ, rời khỏi phủ. Bỗng tỉnh lại thấy mình đứng ngoài cửa sổ khuê phòng của tiểu thư Lý gia! Lặng lặng ngắm người nhìn nữ tử dịu dàng đẹp như tranh vẽ trong phòng!

Da thịt nữ tử trắng như tuyết, đang cúi đầu theo gì đó! Thư Nhan cẩn thận nhìn vào, dĩ nhiên là uyên ương nghịch nước! Có khi nữ tử dừng lại, hình như nhớ tới chuyện gì, thẹn thùng cười, mày Thư Nhan không tự giác nhúu lại! Càng nhìn càng thêm phiền lòng!

Không khỏi oán hận mắng tên ngốc kia chết đi! Ta tìm nữ tử vô song cho người như vậy! Không đến cảm kích ta thì thôi, còn chống đối với ta mọi nơi! Thật sự không biết nhìn lòng tốt của người ta, không đúng, là lòng tốt của hồ ly! Hừ, đột nhiên nàng trừng mắt!

“A” Trong phòng tiếng nữ tử đau đớn.

“Tiểu thư! Bị sao vậy?”

“À, không có gì! Không cẩn thận bị kim đâm vào ngón tay !”

“Ôi trời! Sao lại chảy máu nhiều như vậy!”

“Loảng xoảng!”

“A! Làm sao mà cửa sổ này đóng lại, do giá thổi sao? Làm ta giật cả mình! Tiểu thư! Người đừng làm rộn, nô tỳ băng lại cho người!”

74. Chương 74: Lầy Hồ Ly Tinh

Sau khi Thư Nhan rời khỏi Lý phủ, tâm trạng càng thêm buồn bực. Vốn định trở về động Thiên Hương tĩnh tâm tu hành quên hết! Dù sao việc hôn sự của tên ngốc kia đã định, coi như đã trả hết nợ! Ngắm lại lại thấy không ổn, về phần không ổn thế nào, tạm thời nằng cũng không nghĩ ra! Dậm chân một cái, nằng lại trở về Trần phủ.

“Thiếu gia! Ta ở đây! Ở phía sau người!”

“Thiếu gia! Ở đây. Ở đây.”

Thư Nhan khó có thể tin tất cả những gì nhìn được trong phủ! Mở to hai mắt lại mở to hai mắt nhìn! Tên ngốc kia lại lại dùng vải bố bịt mắt lại, chơi đùa với một đám nha hoàn.

Tốt! Thật sự là càng ngày càng giống một thiếu gia quần áo lụa là*! Nhìn xem thân hình khổng lồ kia, lần mò tìm một đám nha hoàn bên người thật buồn cười! Còn nhếch mép cười ngây ngô, thật sự là. Làm nằng tức chết.

(quần áo lụa là* : chỉ trang phục của con em nhà giàu quyền quý)

“Thiếu gia! Ở bên cạnh! Thiếu gia! Nhầm rồi! Đừng đi hướng bên đó, bên kia là” Mọi người đều không dám nhìn! Chỉ nghe một tiếng “Ai da”, Trần Đại Dũng sải bước, đi về phía núi giả mà đụng phải! Bị bật ngược lại, ngã ngổ trên mặt đất, nhất thời đập vào trán chảy máu! Trần Đại Dũng theo bản năng tháo miếng vải đen bịt mắt ra, biểu tình có chút dờ dẩn!

“Thiếu gia! Thiếu gia! Người không sao chứ!”

“Thiếu gia! Mau mau đi mời thầy lang! Báo cho phu nhân! Thiếu gia, người có đau không!”

Chúng nha hoàn ba chân bốn cẳng đỡ thân thể to lớn dưới đất lên! Trần Đại Dũng lấy tay sờ sờ trán, nhăn mặt đau đớn, về mặt khó hiểu nhìn xung quanh bốn phía, “Ta không sao! Tất cả các người giải tán đi! Không cần thầy lang, vết thương không có gì đáng ngại! Còn nữa, trăm ngàn lần không nên nói cho Trần phu. Mẹ ta!”

“Như vậy sao được?” Chúng nha hoàn không nghe theo, thật sự là hấn bị thương rất nặng, cả nhóm vây quanh đưa hấn trở về phòng.

Chẳng mấy chốc, thầy lang đã đến, cẩn thận băng bó, sau khi Trần phu nhân biết được, lại thét thối tai thật to một hồi, càng giáo huấn đám nha hoàn kia, trong phòng náo loạn âm ỉ.

Trần Đại Dũng không rõ, trán của hấn chỉ bị chảy máu một chút, vì sao cứ phải uống một chén lại một chén thuốc đắng! Trước kia hấn còn bị thương nặng hơn nhiều, cũng không quá kinh ngạc như vậy. Điều này khiến cho hấn hiểu được mình được chiều chuộng sinh hư, dường như gió thổi qua cũng sẽ ngã vậy! Uống thuốc xong, bắt đầu buồn ngủ, sau đó dễ dàng đi vào giấc ngủ.

Đến khi tỉnh lại thì trời đã tối rồi, trong phòng đốt đèn, nha hoàn canh giữ ở bên giường, thấy hấn tỉnh, lập tức mở miệng cười nói : “Thiếu gia! Hắt xì! Người tỉnh rồi! Hắt xì! Đầu có còn đau không?”

75. Chương 75: Lầy Hồ Ly Tinh

Trần Đại Dũng ngồi dậy, nhìn tiểu nha hoàn vừa hắt xì vừa dụi mũi, nghi ngờ hỏi: “Người bị sao vậy?”

“Không có gì! Thiếu gia! Hắt xì! Có thể là nhiễm phong hàn! Hắt xì. Thiếu gia! Hôm nay Trần phủ giống như bị trúng tà! Nô tỳ có vài tỷ muội đều vô duyên vô cớ bị thương! Hắt xì! Tiểu Thúy cũng bị

đập đầu vào cột! Tuy rằng không chảy máu giống thiếu gia, nhưng cũng bị sưng một cục u rất to! Bây giờ còn đang hôn mê bất tỉnh; còn có Ly tỷ tỷ! Đoan Canh thì không cẩn thận bị bong chân! Đi không được, phải nằm ở trên giường; còn có.”

Chỉ thấy Trần Đại Dũng càng nghe mắt càng trừng to, càng nghe miệng càng mở rộng, cuối cùng theo bản năng nắm tóc, nói như vậy. Chuyện kia. Hắn vẫn bị thương nhẹ nhất ! Đột nhiên Trần Đại Dũng nhớ ra, “Vậy còn người! Người bị phong hàn sẽ không phải là.”

“A!” Tiểu nha hoàn bỗng nhiên hiểu ra, “Sao nô tỳ có thể quên được! Nô tỳ không ngờ bị rơi xuống nước, hắt xì! May mắn có người nhìn thấy, gọi người đến cứu nô tỳ! Nếu không, có lẽ nô tỳ cũng không còn gặp được thiếu gia nữa ! Hắt xì!”

“Vậy người còn ở nơi này, còn không mau trở về nghỉ ngơi!”

“Thiếu gia! Hắt xì! Nô tỳ muốn hầu hạ thiếu gia, làm sao có thể trở về nghỉ ngơi chứ! Hắt xì. Thiếu gia có phải sợ nô tỳ lấy phong hàn cho thiếu gia không! Thực xin lỗi thiếu gia, nô tỳ sẽ cẩn thận ! Nô tỳ cũng bắt đầu đi thôi! Trên thực tế trong số tỷ muội chỉ có mình nô tỳ bị thương nhẹ nhất ! Những người khác đều không thể đi lại!”

Suýt nữa chết! Vẫn nhẹ nhất ! Xem ra Trần phủ nên trừ tà ! Hắn vội trộm quét mắt bốn phía trong phòng, trong lòng thầm nghĩ, nàng không đứng ở trong phòng, đang cười lạnh nhìn hắn chứ.

“Thiếu gia, nếu người còn lo lắng, nô tỳ mời thầy lang lại đây xem cho người!”

Lo lắng! Hắn mới không lo lắng! “Ta không lo lắng! Không cần mời thầy lang, quá phiền phức !”

“Không phiền! Không phiền!” Nàng cười nói, “Sau khi thầy lang đến khám và chữa bệnh xong vẫn chưa rời phủ! Hắt xì! Bởi vì quả thật hôm nay người bị thương ở Trần phủ nhiều lắm! Nô tỳ nghĩ lúc này, thầy lang vẫn còn ở trong phòng, hắt xì! Thiếu gia! Người đợi lát nữa, nô tỳ đi rồi sẽ quay về!”

Thư Nhan an vị ở bên cạnh Trần Đại Dũng, nhưng hắn nhìn không nàng! Nàng vừa mới đến núi tuyết, gặp muội muội, mà một câu nói của muội muội lại làm nàng thất hồn lạc phách đến bây giờ.

“Tỷ tỷ, người đã hiểu ra chuyện phiền muộn rồi chứ, là vì tỷ thật sự có chân tình với hắn!”

76. Chương 76: Lấy Hồ Ly Tinh

“Sao có thể chứ! Tên ngọc kia có điểm gì xứng đáng để ta sinh lòng yêu thương!” Ngay lập tức nàng kích động phản bác.

“Chính vì rõ ràng hắn không đáng, tỷ lại động tình mới đáng sợ! Tỷ tỷ! Trong lúc vô tình, lòng của tỷ lại càng vui sâu hơn! Mặc dù chúng ta thuộc hồ tộc, tình cảm nam nữ vốn bình thường, nhưng động chân tình lại càng ít. Mà tỷ tỷ là người trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, càng chậm hiểu được. Tỷ tỷ! Nhân lúc người chưa lún sâu, vẫn nên mau chóng cắt đứt chứ! Nếu không sẽ giống như muội! Muội muội đã từng khổ sở, chính là vết xe đổ của tỷ tỷ!”

Đột nhiên Thư Nhan cười nói: “Nhớ rõ lúc trước ta khuyên muội mau mau đoạn tuyệt tình cảm!”

“Đúng vậy!” Nàng khẽ cười, “Bây giờ ta lại khuyên tỷ! Nhưng mà tỷ tỷ mạnh mẽ hơn ta, lý trí cũng vậy. Thật ra thì chuyện tình cảm, dù ai khuyên cũng không được!”

“Muội muội yên tâm!” Thư Nhan thoải mái cười nói, “Nếu biết rõ suy nghĩ trong lòng, ta sẽ không suy tính hơn thiệt ! Trở về đoạn tuyệt với hắn, ta cũng không muốn bị hủy đi tu hành gần ngàn năm của ta!”

Lời thề kia vẫn còn vang vọng bên tai mỗi ngày, nhưng vừa thấy bộ dáng hắn, hạ một đường quyết tâm, liền biến mất hoàn toàn ! Chẳng qua là kinh ngạc nhìn hắn ngẩn người! Nhìn hắn buồn chán nắm tóc, nhìn hắn hết nhìn đông tới nhìn tây! Hắn là đang tìm nàng!

Tên ngọc này, nếu muốn gặp nàng, sẽ không gọi nàng một tiếng sao? Mỗi lần đều là nàng chủ động hiện thân! Lúc này nàng càng muốn tranh một chút sức lực, nhưng mà không được!

Nàng lại động chân tình với hắn, thật sự đáng chê cười, muối muối sẽ không nói đùa với nàng chứ! Nhưng mà, quen biết mấy trăm năm, muối muối cũng không hay nói đùa, cho nên đúng là thật sự ! Tại sao! Bị một câu nói của muối muối vạch trần, nàng vẫn khó có thể tin.

Trên người hắn cũng không có sở thích đặc biệt để nàng thích! Nhiều lắm thì hắn thật thà chất phác rất đáng để trêu chọc thôi! Nhưng từ lúc hắn trở về Trần phủ sống đến bây giờ, về điểm khờ này cũng dần dần biến mất.

Sao nàng lại thích hắn?

Quen biết tới nay, chính là thích trêu chọc hắn! Có lẽ bởi vì hắn chưa bao giờ mê luyện sắc đẹp của nàng! Đúng, chính là như thế! Nàng chỉ không phục mà thôi! Nàng mượn cớ vì mình!

Trở về động Thiên Hương tu hành, muốn yên tĩnh một thời gian, ở lại vài ngày, trêu chọc tên ngọc đó sao! Chờ hắn thành thân! Sau khi hắn thành thân, nàng lại biến mất hoàn toàn.

9

Hiếm khi trở về nguyên hình, Thư Nhan khoan khoái giãn thân thể ra, nằm trên núi giả phơi nắng. Màu lông đỏ được ánh mặt trời chiếu rọi xuống, tỏa sáng lấp lánh! Bỗng nhiên, bên tai truyền đến tiếng nói chuyện ở dưới núi giả.

77. Chương 77: Lầy Hồ Ly Tinh

“Xem ra thiếu gia rất thích thiếu phu nhân tương lai!” Một người hạ nhân dựa núi giả sau lưng nói.

“Đúng vậy!” Một vị khác phụ họa nói, bọn họ bận rộn suốt tranh thủ thời gian, thật vất vả lén lút chạy đến nơi đây nghỉ ngơi một chút, “Ngay cả món ăn trong yến tiệc cũng muốn can thiệp vào, không phải chuyện này vốn là của Trần quân gia sao?”

“Xem món ăn thì có gì chứ! Ngay cả đồ đựng thức ăn thiếu gia cũng muốn nhìn rõ ràng nó làm bằng gì! Ta nghe San Hồ bố trí tân phòng nói, có một chút thiếu sót cũng muốn làm lại! Một phòng cần phải làm bảy tám lần trở lên, mỗi ngày thiếu gia sẽ đi kiểm tra! Thật là khó hiểu, thiếu gia cao to khỏe mạnh, vậy mà cũng muốn so với cô nương nhỏ bé, ngay cả dưới sàng cũng muốn đích thân chui vào kiểm tra có bụi bặm hay không!”

Tên còn lại đột nhiên pha trò nói: “Cần phải làm ván giường bằng gỗ sơn tra không bền chắc! Đến lúc đó động phòng xài trúc đêm... Khả khả!”

Hai người chợt nở nụ cười mập mờ.

Ồ! Bỗng dưng cảm thấy cả người lạnh như băng! Hai người theo bản năng cùng ngẩng đầu lên.

Hồ ly! Màu đỏ! Ánh mắt hai người càng to hơn, cảm giác đầu tiên là thật xinh đẹp, ngay sau đó chạm đến đến đôi mắt hồ ly đen sẫm sâu thẳm.

Cái gì vậy... Thật đáng sợ.

“A! A!” Hai tiếng kêu thảm thiết, hai người xui xẻo bị hù dọa hôn mê bất tỉnh.

Sau khi được giúp đỡ tỉnh lại, hai người ngượng ngùng hận không thể treo cổ ngay lập tức. Cho dù bị người nào lấy hết y phục, thân thể trần truồng đứng dưới nắng chang chang không có cách nào, vậy mà cũng có người đi qua chỗ này không sinh ra ý nghĩ tự sát trong đầu mới là lạ! Dĩ nhiên nếu không ai nói..., hai người vẫn còn tiếp tục trần truồng dưới ánh nắng! Nha hoàn, ma ma, cũng thận trọng trốn ở nơi xa che miệng cười trộm!

Hai người nhếch nhác nhận lấy y phục người khác đưa mặc vào, bắt đầu giải thích chuyện đã xảy ra, thật ra thì cũng không nhớ kỹ mọi thứ, chỉ nhớ rõ trước khi mất đi tri giác, nhìn thấy một con hồ ly lông đỏ như lửa, mà ánh mắt con hồ ly này còn mang theo một tia tà khí.

Bởi vì gần đây Trần phủ có rất nhiều người cũng không giải thích được vì sao xui xẻo bị thương, mọi người nghe hai người kể rõ nhìn thấy hồ ly, có người nhanh trí nói: Sẽ không phải là hồ ly tinh vào Trần phủ khiến chúng ta gặp họa chứ! Mọi người vừa nghe thấy có lý, cũng bàn luận sôi nổi.

Trần Đại Dũng cũng được biết chuyện này, vội vàng chạy tới, vừa lúc nghe thấy hai người bị lấy hết y phục lo lắng bị hồ ly hút máu, không còn sống được bao lâu, nghẹn ngào nước mắt, chuẩn bị ôm đầu khóc rống một trận.

Hắn rất có tư thái của chủ nhân lạnh lùng ho một tiếng, “Được rồi! Được rồi! Tất cả giải tán đi! Chuyện này, ta sẽ xử lý! Không thể nào là yêu quái, hồ ly mê hoặc người gì chứ! Nhìn lầm thôi!”

78. Chương 78: Lấy Hồ Ly Tinh

Một vị nô bộc lớn tuổi, Trần bá nói: “Thiếu gia! Chuyện này cũng có thể có khả năng, không thể không tin được, hãy tìm đạo trưởng đến xem thử! Ta biết một vị...”

Trần Đại Dũng vung tay lên, “Không cần! Không cần! Ta nói không có! Nếu có! Cũng giải tán ! Giải tán ! Hai người các ngươi đi theo ta!” Hắn chỉ vào hai vị ôm đầu chuẩn bị khóc rống.

Đi đến một góc yên tĩnh, Trần Đại Dũng hỏi: “Các ngươi hãy nói rõ, đừng khóc, nói cho ta biết đến cùng hai người thấy cái gì hả ?”

“Là hồ ly! Thiếu gia! Chúng ta không nhìn lầm! Hơn nữa thân hình lớn hơn hồ ly bình thường, gần giống với chó giữ cửa cạnh viện!”

“Chớ!” Trần Đại Dũng nhíu mày, rồi nói: “Chuyện này các ngươi không nên tiếp tục nhắc lại nữa! Các ngươi đã nói thân hình giống như chó, có lẽ thật sự là chó!”

“Thiếu gia...” Về mặt hai người buồn rười rượi.

“Được rồi! Được rồi! Ta nói không có chuyện gì! Các ngươi sẽ không chết!” Nàng chỉ thích trêu đùa người mà thôi, chỉ có điều, lần này có chút quá đáng! Trần Đại Dũng nhìn bộ dạng hai người chật vật, xiêm y không ngay ngắn, “Ta làm chủ, thưởng mỗi người các ngươi hai mươi lượng bạc! Trước tiên đến hiệu buôn ngoài Trần gia làm công được rồi! Đợi chuyện này lắng xuống, không còn lo lắng nữa rồi trở về phủ làm!”

“Cám ơn thiếu gia! Tạ thiếu gia !”

“Tốt lắm, các ngươi nhanh đi tìm Trần quản gia sắp xếp đi, lời ta đã nói, nhớ kỹ đó! Chuyện này tuyệt đối không thể nhắc lại!”

“Dạ! Dạ dạ!”

Sau khi hai người đi, Trần Đại Dũng nhìn xung quanh, thấy không có người, xoay người trở về phòng, chỉ trong chốc lát, lại lén lén lút lút đi ra, tránh người trong phủ, lại vòng vo, cuối cùng chuồn êm khỏi phủ.

Hai canh giờ sau, hắn lại lén lén trở lại, dùng áo ngoài bọc một kiện đồ vật trong ngực. Vào phòng, khóa lại, mở áo ngoài ra, không ngờ bên trong là một con chó vàng, miệng bị buộc vải, bốn chân cũng bị trói.

Trần Đại Dũng vừa lấy một bình sứ từ trong ngực ra, rót vào trong chậu gỗ rửa mặt, đỏ đỏ, là thuốc nhuộm! Tiếp đó lại tìm tìm bốn phía, nguy rồi! Quên mua bàn chải rồi. Không còn cách nào, hai tay dứt khoát nhúng vào trong chậu gỗ, thấm ướt tay, sau đó lau trên người chó vàng.

Chẳng qua chó vàng đáng thương ra ngoài tản bộ, liền bị bắt vào túi rồi. Mồm không thể sửa, thân không thể cử động! Còn bơi bần trên thân mình xinh đẹp của nó. Ô ô! Nó muốn trả thù, nó nhất định phải trả thù!

Rốt cuộc Trần Đại Dũng đã hoàn thành nhiệm vụ vĩ đại, dám bôi một con chó vàng thành chó đỏ, trên người còn nhỏ mấy giọt nước màu đỏ.

79. Chương 79: Lầy Hồ Ly Tinh

Được rồi! Được rồi! Người đừng di chuyển! Chờ trên người người khô, ta liền thả người ra ngoài! Ngoan nào! Ngoan nào!”

Phù! Cuối cùng Trần Đại Dũng cũng thở phào nhẹ nhõm! Đợi sau khi lông của con chó đã khô, Trần Đại Dũng hài lòng gật đầu, “Được rồi! Ta sẽ cho người ra ngoài! Người ngoan ngoãn đi một vòng trong Trần phủ! Nếu biểu hiện tốt, ta sẽ cho người ăn thịt!”

Trần Đại Dũng cởi trói bốn chân của con chó ra, cuối cùng cũng lột miếng vải buộc mõm của con chó ra, “Gâu gâu!”

“Ai da!” Trần Đại Dũng nhìn chỗ ngón tay bị cắn, lại nhìn con chó kia thấp giọng gào thét, lộ ra răng nhọn, tóc gáy dựng hết trên lưng, hiển nhiên lúc này còn cắn chưa đủ.

Trần Đại Dũng tốt bụng diễn giải cho con chó : “Người đừng tức giận , ta sẽ không làm hại người! Đợi lát nữa người chạy một vòng trong phủ rồi ta sẽ cho người về nhà, còn thưởng thịt cho người ăn!”

“Gâu gâu. Grừ.” Xem ra chó con không muốn thương lượng cùng hắn.

Trần Đại Dũng xúc động thở dài, “Chó con quả nhiên trung thành với người, trước kia nhà ta cũng từng nuôi một con giống người, trừ người trong nhà, dù cho ai muốn dắt cũng không đi A!” Trần Đại Dũng nhanh chóng lui về phía sau, tránh khỏi chó con đang bổ nhào về phía trước.

Chó con không ngừng cố gắng, gầm nhẹ một tiếng: “Gâu gâu” Còn muốn trả thù hắn, trả lông vàng lại cho ta!

Bỗng nhiên đúng lúc này, chó con nức nở một tiếng, hai mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, thân hình lại lui về phía sau.

“Bộ dạng nó khó coi chết đi được, điểm nào giống nguyên thân của ta chứ!”

Trần Đại Dũng xoay người lại, “Thư cô nương!” Lập tức trừng mắt, nói: “Người cũng thật quá đáng, sao có thể trêu đùa người khác như vậy ! Lại cởi.” Mặt đỏ lên, nam tử cũng ngượng ngùng không thể nói tiếp, nữ tử như nằng lăm ra chuyện đó! Không đúng! Nàng là hồ ly tinh, cho nên mới làm được, “Còn không phải vì muốn giúp người!”

Thư Nhan xem thường, cười nhạo nói : “Dùng cách này đúng đấy!”

“Biện pháp này có gì không tốt chứ!” Trần Đại Dũng hùng hồn nói, xoay người lại, a, không còn chó con! Lại ngẩng đầu, cửa sổ bị phá! Chó con chạy trốn!

“Để ta xem tay của người!” Thư Nhan nhìn ngón tay còn đang chảy máu của hắn đột nhiên nói.

“Ta. Đây ! Người làm gì.” Mặt Trần Đại Dũng thật thà lại trở nên đỏ bừng một mảnh, Thư Nhan nắm tay có vết thương bị chó cắn, cúi đầu, liếm hai lần lên vết thương của hắn.

Trần Đại Dũng chỉ cảm thấy một hồi ngứa tê dại, trong nháy mắt miệng vết thương khép lại.

Tuy biết rõ hồ yêu có loại năng lực này, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn kinh ngạc không thôi, nhìn tay mình hoàn toàn không còn vết thương, Trần Đại Dũng cười hì hì nói : “Thật sự là thần kỳ! Người liếm một cái liền không còn chuyện gì, ta nhớ trước kia vết thương bị côn đánh trên mông ta cũng do người.” Bỗng dừng dừng lại, dường như nhớ tới điều gì, thoáng chốc mặt đỏ bừng.

80. Chương 80: Lấy Hồ Ly Tinh

Thư Nhan tự nhiên đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, vốn muốn nổi giận, nhưng thấy ánh mắt trốn tránh, bộ dạng ngượng ngùng không thôi, lại muốn trêu chọc hắn, nở một nụ cười xinh đẹp nói: “Đúng vậy! Ta trị thương cho người như vậy đó!”

Trần Đại Dũng xấu hổ đỏ mặt, “Này, này. Ta làm sao mà biết! Ta. Không nhìn thấy! Không tính!”

“Phốc!” Thư Nhan không thể nhịn cười ha ha.

“Thiếu gia! Bắt lấy hồ ly tinh ! Bắt lấy hồ ly tinh !” A Phú vừa thở hồng hộc vừa chạy vào, cũng chẳng để ý lễ tiết, dù sao Trần Đại Dũng cũng chưa bao giờ so đo những chuyện phiền phức này. Hắn chờ người nhìn cảnh cửa trong chốc lát, hắn nhớ rõ ràng vừa mới khóa cửa lại! Dĩ nhiên có thể không để ý đến yêu hồ, nhưng, vô thức so sánh, đáng người A Phú chỉ cao tới bả vai hắn, sức lực thì rất mạnh! Cánh cửa bị hắn đâm thủng rồi.

“Thiếu gia! Bắt được hồ ly tinh rồi!”

“Ừ!” Trần Đại Dũng gật gù đầu, đột nhiên nghĩ đến Thư Nhan còn ở trong phòng, hồng rồi đã bị A Phú nhìn thấy! Sợ tới mức vừa đi vừa nhìn bên trái, không có! Phù! Buông lỏng người, nàng trốn rồi.

“A Phú, các người. A a a!” Ánh mắt lơ đãng nhìn bên phải, Thư Nhan! Nàng. Nàng đang ngồi vững vàng ở đầu giường!

“Thiếu gia! Người làm sao vậy?” A Phú hoảng sợ, cũng nhìn hướng bên kia!

“A.” Lần này Trần Đại Dũng càng há hốc mồm! Xong rồi!

“Thiếu gia! Người.” A Phú mặc không hiểu nhìn Trần Đại Dũng, lại nhìn đầu giường trống rỗng, chẳng lẽ thiếu gia trúng tà rồi, nhưng mà không phải đã bắt được hồ ly tinh rồi sao?

“Người không nhìn thấy.” Yêu hồ kia đang cười ha ha với hắn, giống như đang cười nhạo hắn.

“Thấy cái gì?”

“A. Không có gì! Người nói đã bắt được hồ ly tinh ! Thật sự bắt được? Mau dẫn ta đi xem!” Trần Đại Dũng hiếm khi nói dối, bởi vì hồ ly tinh thật sự rõ ràng đang ngồi ngay đầu giường của hắn! Cả người cũng không được tự nhiên, “Mau. Đi mau lên!”

A Phú mang theo thiếu gia đi tới phía sau hoa viên, “Thiếu gia! Ở chỗ này!” Hắn hét lên, “Mau tránh ra! Mau tránh ra! Thiếu gia đến! Thiếu gia đến!”

Nơi này đã bị một đám người vây quanh, nghe được tiếng A Phú hét to đều tránh ra, Trần Đại Dũng ngửa mặt bước dài vào.

“Khụ khụ! Hồ ly tinh ở đâu?”

“Ở đây!”

Trần Đại Dũng nhìn kỹ, “A.” Đôi mắt trừng to, kinh hô một tiếng! Không phải là chó con bị hắn nhuộm lông đỏ, mà là một con hồ ly màu đỏ phát sáng! Trong lòng hắn bỗng dưng hết hoảng, là Thư Nhan! Không đúng! Nàng vừa mới nói chuyện với hắn! Vậy thì con hồ ly này từ đâu chạy đến ?

81. Chương 81: Lấy Hồ Ly Tinh

Hồ ly đỏ đang cuộn đuôi lại, ngồi tại chỗ lạnh run vẫn không nhúc nhích, hai mắt sợ sệt quan sát mọi người.

Bộ dạng của nó rất giống với nguyên hình của Thư Nhan! Trần Đại Dũng lập tức động lòng trắc ẩn, hỏi người bên cạnh : “Nó làm sao vậy? Vì sao lại bất động?”

“Thiếu gia! Người nhìn kỹ dưới chân nó, đó là phù chú! Nó đạp lên phù chú nên không nhúc nhích được nữa!”

Trần Đại Dũng cúi đầu thấy, không thể như vậy, “Ở đâu có phù chú này?”

“Thiếu gia! Là Trần bá! Vừa rồi ông ấy đến đạo quán xin một ít phù chú cùng với pháp khí đem về, ai ngờ vừa mới dán phù chú này lên, thì hồ ly tinh này đã đụng vào rồi!”

Trần Đại Dũng ngồi xồm xuống, nếu nó không phải Thư Nhan, nó là hồ ly tinh khác, bằng không cũng sẽ không bị phù chú vậy khốn ! Bỗng dưng, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, hần nhẹ nhàng ôm lấy hỏa hồ, nhỏ giọng nói bên tai hỏa hồ: “Không sợ! Không sợ! Người không phải Thư Nhan, ta cũng sẽ thả người đi !”

“Thiếu gia! Cẩn thận! Hồ ly tinh hại người! Mau buông tay!” A Phú thét lên, hạ nhân khác lập tức “Soạt”, trốn thật xa! Trong nháy mắt bốn phía Trần Đại Dũng trở nên trống trải.

Trần Đại Dũng không hề phát giác, chỉ chậm rãi vuốt lông của hồ ly, bỗng dưng, biến sắc, hỏi: “Trần bá đâu?”

“Trần. Trần bá nói mỗi phòng đều phải dán phù chú, nhất là phòng thiếu gia. A a! Thiếu gia!”

Này. Thư Nhan! Trong lòng Trần Đại Dũng run lên, nhét hỏa hồ vào ngực A Phú đứng gần hần, ra lệnh nói : “Ôm nó, không được làm nó bị thương!”

Để lại A Phú khóc không ra nước mắt, cả người cứng ngắc đứng trong gió lạnh, một cử động cũng không dám! Không xong, là bông hoa rực rỡ trong hoa viên, xa xa bốn phía còn có một đám người như hổ rình mồi theo dõi hồ ly tinh hại người trong lòng ngực hần.

Ô! Thiếu gia! Cứu mạng!

Trần Đại Dũng lo lắng một mạch trở về phòng, “Thư cô nương! Thư Nhan! Người ở đâu?” Bỗng dưng, chú ý tới bên cửa sổ có phù chú chướng mắt, thở hổn hển tiến lên, một tay lấy hết, xé nát, “Thư cô nương! Thư.” Trên giường.

Trong nháy mắt, hần nhào tới, đem hồ ly ôm vào trong lòng, “Người làm sao vậy? Bị thương sao? Sao lại run rẩy thế! Đều tại ta! Đều là ta không tốt! Ta lập tức cho bọn họ vứt hết phù chú trong phủ! Thư cô nương! Người đừng sợ, ta bảo vệ người!”

Thư Nhan đứng ở ngoài cửa sổ, kinh ngạc nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra trong phòng! Chợt đột nhiên cảm thấy hai gò má mát lạnh, vừa đưa tay sờ, ẩm ướt ! Nàng. Vậy mà rơi lệ ! Chẳng trách ánh mắt càng ngày càng mờ hồ!

82. Chương 82: Lấy Hồ Ly Tinh

Trong phòng, khuôn mặt Trần Đại Dũng lo lắng, hai tròng mắt đỏ ngầu, hai cánh tay ôm tiểu hồ ly bộ dạng rất quen thuộc này, ban đầu muốn giúp nàng tránh Thiên kiếp, có phải Trần Đại Dũng cũng dùng thân mình bảo vệ nàng như bộ dạng lúc này? Làm việc nghĩa không được chùn bước, ý nghĩ tình hình cấp thiết! Tên nghiệt này! Sao có thể nghiệt như vậy chứ!

Thứ ôm trong ngực kia cũng không phải là nàng! Đi vào bên trong phủ, đứng ở trước mặt Trần Đại Dũng, “Đại Dũng!” Không để ý nàng!

Nàng lại gọi một tiếng: “Đại Dũng! Ta ở đây!”

“A!” Trần Đại Dũng ngẩng đầu, “Thư...” Lại cúi đầu nhìn hồ ly trong ngực, “A... Người...” Hắn vươn tay ra, sờ sờ ống tay áo Thư Nhan! Không phải là ảo giác, là thật! Lại cúi đầu nhìn kỹ hồ ly trong ngực! A a! Đã nhìn ra! Đây đâu phải là hồ ly! Rõ ràng chính là chó vàng bị hắc nhuộm thành đỏ thôi!

Bỗng dưng, buông lỏng chó con ra, vô cùng lúng túng, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào!

“Cái kia... Ta... Người...” Cuối cùng chán nản cúi đầu, “Người lại muốn chê cười ta!”

Nhưng Thư Nhan lại cười nhẹ một tiếng, nói: “Cười người làm gì?” Liếc nhìn phù chú bị xé nát trên mặt đất, “Đồ ngốc... Những thứ phù chú kia không thể làm ta bị tổn thương!”

“A! Như vậy! Đây... Vậy thì tốt! Ta, ta đi!” Sau đó Trần Đại Dũng bối rối, không phải đây là phòng của hắn sao? Tại sao phải là hắn đi? Suy nghĩ một chút, nhớ ra rồi, nhớ ra rồi, còn có một hồ ly!

“Đáp! Đáp! Đáp!” Chẳng quan tâm đến Thư Nhan, bước nhanh về.

Sau khi điều tra rõ ràng, biết được tiểu hỏa hồ bị thương không phải do chạm phải phù chú, thân thể không thể động đậy, là do chân bị thương! Đây là kết quả chính xác do mười lăm thầy lang trên trấn chẩn đoán.

Trần Đại Dũng ra lệnh rút hết tất cả pháp khí, phù chú và vân vân, có người phản đối, Trần Đại Dũng tự đắc nói: “Ta ở chỗ này có thể tránh ma quỷ!”

Ánh mắt Trần lão gia và phu nhân tràn ngập kinh hãi và sùng bái nhìn về con trai, thì ra không phải không đồng ý, thay vào đó, Trần lão gia gật đầu liên tục, Trần gia có hi vọng! Trần gia có hi vọng rồi! Nhìn xem, rất có tư thái của gia chủ, không hề thua kém như lúc ông còn trẻ.

“Đại Dũng!”

Trần Đại Dũng cẩn thận gấp hỉ phục thành thân lại, cất vào trong tủ, quay người lại nhìn thấy Thư Nhan một thân hồng y, sắc mặt tiêu tụy, ngược lại cặp mắt phượng câu hồn kia lại đặc biệt trong suốt.

83. Chương 83: Lấy Hồ Ly Tinh

“Thư.” Trần Đại Dũng nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, “Đã muộn rồi, ngày mai ta còn...”

“Không cần thành thân nữa!” Thư Nhan khẽ cười tuyên bố, “Hôn sự bị hủy bỏ! Tiểu thư Lý gia sẽ tiến cung!”

“Người. Lại trêu chọc ta!”

“Trêu chọc gì chứ! Đây chính là kết quả ta suy nghĩ ba ngày nay! Từ nay về sau, người và tiểu thư Lý gia sẽ không còn liên quan tới nhau nữa, ta nghĩ ngày mai, Lý gia sẽ trả sính lễ về! Thế lực Trần gia tuy lớn, cũng không sánh bằng Hoàng Thượng được!”

Trần Đại Dũng trừng to hai mắt, vẻ mặt khó tin nhìn nàng, “Người nói thật chứ?”

“Đương nhiên là thật, ta lừa tên ngốc người làm gì!”

Một lát sau, đột nhiên vẻ mặt Trần Đại Dũng không chút thay đổi ngẩng đầu, “Người lại khi dễ ta! Lúc trước bức ta thú thê tử, bây giờ lại không cho ta thành thân!”

Thư Nhan nhú mày lại, “Tiểu thư Lý gia kia có gì tốt! Hừ! Người mới gặp người ta một lần đã bị mất hồn! Người lại gần đây nhìn kỹ lại xem, nàng ta xinh đẹp sao? Thật sự là tên ngốc!”

Trần Đại Dũng cúi thấp đầu, buồn không lên tiếng.

Thư Nhan lại cứng rắn nói: “Lý tiểu thư không gả cho người, tự nhiên sẽ có người muốn người! Nay ta chính là thê tử của người! Ta cũng không cần tam thư lục lễ gì...”

Trần Đại Dũng đột nhiên ngẩng đầu nói: “Ta mới không cần người làm thê tử của ta!”

Thư Nhan trừng mắt phượng, “Thật sự không cần!”

“Không cần!” Trần Đại Dũng thẳng thắn, chắc chắn như đinh đóng cột nói.

“. Vậy bây giờ còn muốn hay không?” Thư Nhan đắc ý nói.

“Người, người.” Trần Đại Dũng đỏ mặt, lúng ta lúng túng, cũng là Thư Nhan lập tức bổ nhào vào trên người của hắn, kiễng mũi chân, hôn một cái lên môi của hắn, “Ta là nam nhân! Người hôn ta. Ưm!”

Thư Nhan cười ha ha, lại hôn thật mạnh lên môi hắn, “Bây giờ ta không phải là thê tử của chàng sao!”

“Không phải.”

“Nếu đã hôn, là được rồi, không cho phép chàng phản đối!”

“Ta không. Người, người tại sao lại thối đèn!”

“Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta!”

“Đêm động phòng hoa chúc, ta lại không thú. Ưm ưm! Người cởi y phục của ta. Người, người là nữ tử! Sao có thể như vậy.”

“Đồ ngốc! Chàng đã quên! Ta là hồ ly tinh!”

.

Thư Nhan ngái ngủ? sáng sớm tỉnh lại, không có bóng dáng Trần Đại Dũng bên cạnh. Chậm rãi ngồi dậy, mới tờ mờ sáng, tên ngốc kia đã chạy đi đâu rồi?

84. Chương 84: Lấy Hồ Ly Tinh

Nàng ngáp một cái thật dài, vốn định ngủ thêm một chút nữa, lại nhìn canh giờ, quên đi! Một lúc sau, hạ nhân Trần phủ sẽ vào dọn phòng, đành phải đứng dậy mặc y phục, quay về chỗ của nàng !

Đến buổi tối, Thư Nhan lại xuất hiện ở Trần phủ lần nữa, nhưng tên ngốc kia vẫn chưa trở về. Buổi sáng, Trần phủ đã nhận được tin Lý gia trả sính lễ, bỗng chốc trở nên tức giận, lại biết được thiếu gia mất tích, lại hỗn loạn vô cùng! Trần lão gia vô cùng tức giận, vốn định đến Lý phủ tranh luận, nhưng lý do của Lý gia lại hợp tình hợp lý, Lý tiểu thư được hoàng thượng nhìn trúng, Trần lão gia có gan lớn cách mấy cũng không dám cướp tân nương với hoàng thượng!

Nhìn mọi thứ hỗn loạn, Thư Nhan cũng nóng nảy! Tên ngốc kia thật sự sẽ không nghĩ quần chứ! Lý tiểu thư có gì tốt, đáng giá để hắn coi trọng như vậy! Ai, thật đúng là tự gây nghiệt mà! Lúc trước không nên tự tiện sửa số mệnh của Lý tiểu thư, dám tác hợp bọn họ ở chung một chỗ, nếu như nàng đã sớm hiểu được lòng của mình...

Bỗng nàng hơi cắn răng, nàng không quản được nhiều như vậy, nếu nàng đã thích rồi sẽ không thể cho kẻ khác!

Hạ nhân Trần phủ không tìm được Trần Đại Dũng, không có nghĩa nàng không tìm thấy.

Nhưng mà, cuối cùng nàng tìm thấy hắn trong một quán rượu rách nát, lúc này hắn đã uống say bí tỉ ! Cả khuôn mặt đỏ bừng, ngã nghiêng trên ghế, không biết miệng lẩm bẩm cái gì, không thấy góc bàn, không nhìn được màu sắc trên đó, vì trên bàn đã đặt hơn mười bầu rượu rỗng.

Trong nháy mắt nhìn thấy hấn, Thư Nhan cũng không tức giận như ngày thường, ngược lại cảm thấy trong lòng chua xót, đau khổ trong ngực, kinh ngạc đứng ở một bên ngăn người nhìn hấn, hấn thích Lý tiểu thư như vậy sao? Nên buồn bực trốn ở đây uống rượu, nàng thật sự đau lòng!

Nếu là ngày trước, nếu có bất kỳ người nào trên đời này, nàng cũng không quan tâm, tùy theo tâm tình của mình, chỉ cần chính mình vui vẻ là đủ. Chẳng qua là hấn...

Nàng đau lòng vì hấn! Nhưng nàng đã thích rồi, nàng thích nam nhân thật thà hiền lành này! Nàng không buông tay, tuyệt đối không buông tay! Chỉ là Trần Đại Dũng quá đau lòng, chờ thêm một thời gian tự nhiên sẽ quên đi Lý tiểu thư kia! Nếu không được, vậy thì giết Lý tiểu thư kia, không cho hấn nhớ nhung! Hoặc, sử dụng niệm chú quên, khiến cho hấn quên đi Lý tiểu thư! Hoặc là.

Trong nháy mắt, trong đầu của nàng nghĩ được không dưới mười biện pháp, đều bị nàng gạt bỏ hết! Nàng thích sự chân thật của hấn! Nếu Trần Đại Dũng không còn là Trần Đại Dũng, nàng còn có thể thích không?

Trần Đại Dũng uống từ sáng sớm đến tối muộn, uống liên tục, sau đó gục xuống bàn ngủ.

85. Chương 85: Lầy Hồ Ly Tinh

Quán rượu này, vốn do một quả phụ mở, tiểu nhị là đứa con trai duy nhất của quả phụ! Nay đã đến đêm khuya, hai mẹ con liếc mắt nhìn nhau, dù trong quán chỉ còn lại kẻ nát rượu này cũng phải tiến bước!

Nếu đây là đàn ông nông thôn bình thường, hai mẹ con đã sớm dùng cách ứng phó với những kẻ nát rượu, kéo tay ném xuống đất rồi! Nhưng thấy Trần Đại Dũng một thân hoa phục, mà chất liệu thượng thừa, xác nhận thật sự là công tử đại quý, bởi vậy mới không dám lỗ mãng như vậy.

Hai mẹ con mỗi người đứng bên trái bên phải Trần Đại Dũng đẩy vai hấn, “Công tử! Tỉnh tỉnh! Công tử! Quán rượu phải nghỉ rồi! Công tử tỉnh tỉnh!”

Trần Đại Dũng mơ mơ màng màng mở mắt ra, quay đầu nhìn tiểu nhị ca đẩy hấn, lại chậm rãi chuyển tới nhìn quả phụ bên phải, đột nhiên cười với quả phụ, “Ta thành công rồi! Hi hi! Thê tử nàng thật là xinh đẹp!”

“A.”

Bỗng dưng Trần Đại Dũng đứng lên ôm cổ quả phụ, không ngừng nói lảm nhảm trong miệng: “Thê tử! Thê tử! Cuối cùng ta đã có thê tử!”

“A.” Hoảng sợ.

“Buông mẫu thân ta ra!” Tiểu nhị la lên. Dùng sức kéo cánh tay Trần Đại Dũng ra! Thế nhưng sức lực Trần Đại Dũng khổng lồ, sức lực tiểu nhị ca dùng yếu ớt không thể kéo ra được chút nào.

Quả phụ đỏ mặt tức giận mắng to: “Ai là...thê tử của ngươi chứ, tuổi của ta cũng có thể làm mẹ ngươi đó! Thật sự là tên nát rượu.”

Thư Nhan vẫn nường nấu trên gốc cây hòe ngoài quán, vốn buồn bực không vui, lúc này nghe được động tĩnh, nhìn hướng trong quán rượu, đang thấy bộ dạng Trần Đại Dũng ôm một cụ bà vào trong ngực, lập tức tức giận đến sôi gan, thân hình lướt qua, nhanh chóng xông vào, một tay kéo Trần Đại Dũng say khướt lại đây, nhéo lỗ tai hấn, mắng to nói: “Đồ ngốc! Nàng ta có chỗ nào tốt, lại ở nơi này mượn rượu giải sầu chứ!”

“Cái gì mà mượn rượu giải sầu, ta là vui mừng mới uống! Ồ! Làm sao lại có hai thê tử...”

Hai mẹ con quả phụ trợn mắt há hốc mồm nhìn mỹ nhân xinh đẹp như tiên nữ xuất hiện tại cửa hàng trong nháy mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nhéo lỗ tai nam nhân mắng to, đợi Thư Nhan và Trần Đại Dũng đi hấn, hai mẹ con mới bình tĩnh.

Tiểu nhị ca suýt nữa chảy nước miếng, “Đẹp đẹp! Thật là một cô nương xinh đẹp! Mẫu thân, người cũng thấy đó!”

Quả phụ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng thật thà nói: “Xinh đẹp đúng là xinh đẹp! Chỉ là hơi dữ một chút!”

10

“Buông! Buông ra! Ta không biết người! Ta có thể tử rồi!”

“Câm miệng! Tên gốc này! Sau này một giọt rượu cũng không cho người uống!” Thư Nhan thi triển pháp thuật biến ra hai tiểu nhân, một trái một phải dìu Trần Đại Dũng chao đảo đi, còn bản thân thì chán ghét đi bên cạnh.

86. Chương 86: Lấy Hồ Ly Tinh

“Ta là nam nhân, gặp chuyện vui, tự nhiên muốn uống rượu ăn mừng rồi! Người dựa vào cái gì không cho ta uống rượu!”

“Vui mừng! Hừ! Thật đúng là uống say đến trắng đen cũng không rõ!”

“Đúng là ta vui mừng, ta có thể tử, ta thành công! Vậy mà thành công Nói cho người biết đó! Tuy rằng thể tử của ta hung dữ, nhưng đối với ta thật sự rất tốt. Nàng luôn mắng ta ngu ngốc, hì hì! Thật ra nàng còn ngốc hơn ta. Ồ! Đây là đâu? Các người là ai, buông tay, ta muốn về nhà, tìm thể tử của ta.”

Ngay từ đầu, vốn Thư Nhan nghĩ hẳn say nói lảm nhảm, nhưng càng nghe càng cảm thấy bất thường! Sắc mặt trầm xuống, bỗng nhiên đi đến trước người hắn, tránh hơi thở đầy mùi rượu của hắn, hỏi: “Thành công cái gì? Thể tử của người là ai!”

“Ta không nói cho người! Lâm đại ca nói trên đời này có rất nhiều người xấu, không thể nói! Nếu ta nói, người sẽ tìm đạo sĩ đến bắt nạt của nàng! Ta nói rồi, phải bảo vệ nàng!”

Thư Nhan nhíu hai hàng lông mày lại, thể tử trong miệng hắn chính là mình, chẳng qua nàng càng nghe càng thấy mơ hồ, còn nữa, “Đồ ngốc! Lâm đại ca nào, Lâm đại ca là ai?”

“Hừ!” Trần Đại Dũng say khướt làm động tác im lặng, “Lâm đại ca nói không thể nói, nói ra sẽ không linh nghiệm nữa!”

Hàn quang trong mắt Thư Nhan chợt lóe, xem ra Lâm đại ca thật sự có điều gì rồi! “Chàng không chịu nói có phải không! Tốt! Ta xem chàng có nói không!” Bỗng dưng thu hồi hai tiểu nhân kia, nắm tay Trần Đại Dũng, miệng niệm chú, trong nháy mắt, hai người liền đến bên cạnh một hồ nước.

Không chút khách khí ấn đầu Trần Đại Dũng vào trong nước rồi lại kéo lên.

Trần Đại Dũng ho khan hai cái, trong nháy mắt cảm giác say đã tiêu tan hơn phân nửa, mờ mịt nhìn thoáng qua người bên cạnh, “Nàng” Liếc mắt nhìn bốn phía, “Đây là nơi nào? Chúng ta đến nơi này làm gì?”

Thư Nhan cười lạnh một tiếng, “Sao lại không gọi ta là thể tử? Vừa rồi đúng là gọi một tiếng không ngừng nghĩ!”

Trần Đại Dũng đột nhiên trở nên giống như tiểu tức phụ, lắp bắp: “Này. Ta.”

“Có gì mà ngượng ngùng, tối hôm qua đã động phòng hoa chúc rồi!”

Trần Đại Dũng đỏ mặt, cười hì hì, cuối cùng thật thà nói: “Thể Thể tử! Sao nàng lại tới đây? Ta.”

Thư Nhan vẫn nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Lâm đại ca của chàng đâu?”

“A!” Trần Đại Dũng kinh ngạc trừng to mắt, “Làm sao nàng biết lâm. Ta, ta không biết Lâm đại ca nào cả!”

Thư Nhan khẽ cười , “Thật sự không biết?”

87. Chương 87: Lầy Hồ Ly Tinh

Ừ, đúng vậy!”

“Tốt lắm! Bắt đầu từ bây giờ, chàng đi đường Dương Quan, ta qua cầu Độc Mộc, chàng không còn là nam nhân của ta, ta cũng không còn là thê tử của chàng!”

Trần Đại Dũng vội la lên: “Nàng, nàng lại nuốt lời! Mới hôm qua muốn làm thê tử của ta!”

Thư Nhan nghiêm mặt, xoay người, cho dù Trần Đại Dũng nói gì nữa cũng không đáp lại. Trần Đại Dũng gấp đến độ chân tay luống cuống, bỗng dừng bững tỉnh hiểu ra vỡ đầu, lấy một túi giấu trong ngực mở ra, sau khi xem xong, mừng rỡ ngẩng đầu, gọi Thư Nhan: “Ta nói, ta nói cho nàng, nàng đừng tức giận !” Hắn chuyển tới trước mặt Thư Nhan, “Lâm đại ca, hắn nói, chỉ cần ta giả vờ thích thành thân, cuối cùng nàng sẽ khiến Lý gia từ hôn!”

Ánh mắt Thư Nhan chợt lóe, nhúu mày hỏi: “Lâm đại ca gì? Người này là ai? Làm sao chàng quen biết ?”

“A.” Bối rối nắm tóc, nhiều vấn đề như vậy! Lắc đầu, vẫn còn hơi say, “Lâm đại ca chính là Lâm đại ca! Ngày đó ta đi chùa gặp hắn, hắn liền nói cho ta biết biện pháp này!”

Thư Nhan tức giận nói: “Một người không quen biết, hắn nói cái gì, chàng liền tin tưởng, không sợ hắn sẽ làm ta bị thương sao!”

“Ta biết! Từ nhỏ ta đã quen Lâm đại ca ! Hắn còn cứu cha ta một mạng! Lâm đại ca sẽ không hại người! Hắn là người tốt!” Hắn lớn tiếng phản bác.

Trong lòng Thư Nhan trầm nghĩ, thật là lợi hại! Là ai chứ? Có thể tính trước tâm ý của hắn! Hay là đối phương có thể nhìn thấu tính mạng của nàng? Có lẽ là người đó tu luyện thành tiên, cố ý đến chỉ điểm cho Trần Đại Dũng ! Không xong! Nàng là yêu, hắn là người! Cái gọi là yêu và người không thể chung đường, phạm vào thiên giới! Nếu là tiên! Không chia rẽ đã là từ bi, sao có thể giúp đỡ!

Nếu là người? Đạo hạnh tu luyện cao thế nào, cũng không tầm thường ! Chẳng qua người tu luyện lại càng không nói những thứ này với Trần Đại Dũng ! Cuối cùng chuyện gì đã xảy ra? Đối phương là địch hay là bạn! Hay là có âm mưu khác?

Trong nháy mắt đang muốn tìm Trần Đại Dũng hỏi chuyện, đã thấy tên ngốc kia dựa vào gốc cây liễu bên hồ nước, đã sớm ngáy to ngủ rồi.

Thư Nhan tức giận đi lên trước, đang muốn đá hắn mấy đá, mũi chân chạm đến lồng ngực của hắn thì bỗng dừng dừng lại ! Chậm rãi ngồi xổm người xuống, ánh mắt ôn nhu quan sát gương mặt Trần Đại Dũng ngủ say.

Gương mặt Trần Đại Dũng thật thà ngay thẳng, bởi vì say rượu nên nhuộm một tầng màu đỏ, khóe miệng khẽ cong lên. Xem ra là đang trong mộng đẹp! Đôi mắt đen bóng nghiêm túc kia đã nhắm lại, giờ phút này gương mặt hắn ngủ lại hồn nhiên giống trẻ con!

88. Chương 88: Lầy Hồ Ly Tinh

Ai! Sao nàng lại thích nam nhân thật thà đơn giản vậy chứ! Một chút tình thú cũng đều không hiểu! Lại càng không nói ra lời ngon tiếng ngọt để cho nữ nhân vui mừng! Cũng là vẻ ngốc nghếch này làm nàng bật cười! Chẳng lẽ do kiếp trước thiếu nợ hần?

Trong giấc mộng, Trần Đại Dũng chợt nhỏ giọng nói mớ một câu, Thư Nhan cúi người nghe, thì ra trong miệng hần gọi ——“Thê...thê tử! Ta bảo vệ nàng!”

“Đồ ngốc!” Thư Nhan mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Đồ ngốc! Chờ chàng tỉnh lại, lát nữa sẽ tính sổ với chàng!”

“Chàng xác định là ở chỗ này?” Thư Nhan không rõ hỏi lại, nhìn bảng hiệu treo trên cửa, “Khách điểm Long Tường”, người này lại sống ở nơi náo nhiệt đông người qua lại!

“Là nơi này! Trên túi gấm viết là khách điểm Long Tường, Lâm đại ca sẽ không lừa ta!” Nhiều lần bị Thư Nhan nghi ngờ, Trần Đại Dũng rất không vui, cũng giận mà không dám nói gì, ngoan ngoãn theo phía sau Thư Nhan đi vào khách điểm.

“Khách quan, người muốn ăn cơm hay ở trọ!” Tiểu nhị ca nhiệt tình nghênh đón.

Trần Đại Dũng giận dỗi bĩu môi, “Người hỏi nàng là được!”

“Ách.” Khiến tiểu nhị ca sửng sò, “Ta hỏi ai! Không phải có một mình khách quan sao?”

“A.” Trần Đại Dũng nhìn Thư Nhan đi phía trước, lúc này mới nhớ tới trước khi đi, Thư Nhan có dặn dò hần, nàng đang ẩn thân! Người phàm không thể nhìn thấy nàng! Trách không được có thể đi đến chỗ náo nhiệt này có thể bình tĩnh như vậy! Hần nhớ rõ mình đã nhìn thấy dung mạo người của Thư Nhan, biểu tình ở trong nháy mắt cũng trở nên thật quái dị.

Ai, quả nhiên yêu hồ và người không giống nhau! Cho dù biến thành người bộ dạng cũng không giống người thường! Được rồi, có hần đây, thú nàng làm thê tử.

“Đại Dũng huynh đệ, ta ở đây!” Trần Đại Dũng chợt nghe có người gọi hần, quay đầu thấy, cười to nói : “Lâm đại ca!” Liền bước qua.

Mà Thư Nhan vừa vào cửa liền chú ý đến nam tử dung mạo tuấn tú bất phàm ngồi ở một góc! Lúc này thanh y nam tử mở miệng gọi Đại Dũng, càng thêm quả quyết tin tưởng, lạnh lùng cười, quả nhiên không giống người thường!

Lâm Quyện kéo tay Trần Đại Dũng, cười nói: “Đi, vào trong phòng ta đi!”

Mắt Trần Đại Dũng nhìn hướng Thư Nhan, đang muốn nói chuyện, Lâm Quyện lại nói : “Đệ muội đến đây, vào phòng nói chuyện đi!”

A a! Ánh mắt Trần Đại Dũng ngạc nhiên nhìn về phía Lâm Quyện, Lâm đại ca thật là lợi hại! Vậy mà có thể nhìn thấy thê tử đang ẩn thân!

Thư Nhan cũng cười lạnh một tiếng, nhanh chóng lên lầu trước, Trần Đại Dũng và Lâm Quyện theo sau.

89. Chương 89: Lầy Hồ Ly Tinh

Đi vào phòng, Lâm Quyện tự mình rót hai ly trà, đưa cho hai người, mới ngồi xuống, nói: “Tại hạ Lâm Quyện, vì lớn hơn Đại Dũng mấy tuổi, liền tự xưng một tiếng đại ca!”

Thư Nhan ngồi đối diện Lâm Quyện, nghe vậy, khẽ mỉm cười, “Thì ra là đạo sĩ Du Phương! Ta còn tưởng là người nào!”

“Quả nhiên đệ muội tinh mắt! Liếc mắt một cái đã nhận ra !” Lâm Quyên rót cho mình một ly trà, khẽ nhấp một ngụm, cười trả lời.

Thư Nhan nhíu lông mày lại, cười yêu mị nói: “Không dám! Chỉ là người cũng không mặc đạo bào như đạo sĩ khác, cũng thật lạ lùng! Còn có. . . . Hai chữ đệ muội này, đạo trưởng gọi có hơi không ổn!”

Trần Đại Dũng ngồi ở bên cạnh Thư Nhan đột nhiên nói: “Nàng là thê tử của ta, Lâm đại ca gọi nàng là đệ muội có gì không ổn?”

Thư Nhan trừng mắt phượng!

Bên kia Lâm Quyên vội vàng giải vây nói : “Trách ta sơ sót! Thư cô nương!”

Trần Đại Dũng nghiêm mặt, cúi đầu không hé răng, cầm ly trà lên, hùng hăng uống một hớp lớn.

Thư Nhan cũng dở khóc dở cười, tên ngốc này! Bỗng dưng cầm lấy tay Trần Đại Dũng, đợi hấn nhìn qua bên này, sắc mặt dịu bớt, mới nhíu mày nói với Lâm Quyên: “Tùy người gọi thế nào cũng được !”

Khóe miệng Trần Đại Dũng gợn lên, không nhịn được lộ một tia đắc ý.

Thư Nhan thấy hấn như thế, cũng tức giận, lại không nỡ nổi giận với hấn.

Lâm Quyên ngồi ở đối diện tự nhiên thu hết mọi việc trong mắt, cảm thấy thật thú vị! Trong đáy mắt yêu hồ kia, rõ ràng bản tính hung tàn, dù sao cũng khác với con người! Nhưng lại đối với một mình Trần Đại Dũng thật thà tràn đầy nhu tình! Không đành lòng thương tổn nửa phần, dù tức giận cũng giả như không phải! Xem ra mình đã quyết định đúng!

Thư Nhan so với Trần Đại Dũng sâu sắc gấp trăm lần, làm sao không phát hiện ra giả hoạt trong mắt Lâm Quyên, lạnh lùng cười, “Đạo sĩ này thật là không thú vị!”

“Thư cô nương đừng tức giận, lần này đến tìm ta hỏi nguyên nhân vì sao trợ giúp Trần Đại Dũng đúng không?”

“Người biết là tốt rồi!” Thư Nhan lạnh giọng nói, chết tiệt, bàn ta dưới bàn đã bị Trần Đại Dũng nắm quá chặt, tên ngốc chết tiệt này, chỉ biết cười ngây dại.

Lâm Quyên nói: “Thật ra ta và Đại Dũng đã quen biết vài năm trước ! Ất hấn Đại Dũng đã từng đề cập với người rồi!”

Thư Nhan gật đầu.

Lâm Quyên lại nói tiếp: “Tháng trước có hội chùa, ta và Đại Dũng gặp nhau lần nữa, đã thấy giữa mi hấn bị yêu khí quấn quanh, quá sợ hãi, vốn tưởng rằng tà yêu hại người quấn lấy hấn, ai ngờ nhìn kỹ mới phát giác, tuy Đại Dũng bị yêu khí quấn quanh hồi lâu, lại thần thái hồng hào, thân thể khỏe mạnh! Nếu yêu quái kia thực sự có ý muốn hại người, chỉ sợ Đại Dũng đã sớm thành một đồng xương trắng rồi ! Hỏi chuyện một chút, Đại Dũng liền nói với ta tình hình cụ thể. . . .”

Giọng nói hơi khựng lại, có thâm ý khác nhìn Trần Đại Dũng một cái, đột nhiên cười nói: “Còn nữa, hấn nói yêu hồ kia vì báo ân, không nên ép hấn làm thiếu gia Trần gia còn phải thú thê tử! Làm thiếu gia Trần gia hấn có thể nhận! Dù sao dương thọ Trần lão gia và phu nhân cũng không còn bao lâu, lúc này hấn tấn tấn hiếu đạo một năm cũng tốt! Nhưng thú thê tử, lại quyết không chấp nhận!”

90. Chương 90: Lấy Hồ Ly Tinh

“Lâm đại ca. . . .” Về mặt Trần Đại Dũng thẹn thùng, không nghĩ tới lời mình nói lúc ấy bị Lâm đại ca kể lại, hơn nữa còn nói cho Thư Nhan nghe.

Lâm Quyên hơi lắc đầu, tiếp tục nói với Thư Nhan: “Ta hỏi vì sao hấn không muốn, Đại Dững lại đỏ mặt không dám hé răng, ta hỏi nửa ngày, mới hiểu ra, kiếp này hấn chỉ muốn thú yêu hồ kia làm thê tử!” Dứt lời, liền phá lên cười ha ha.

“Lâm đại ca!” Trần Đại Dững đứng lên, “Huynh, sao huynh lại. . . .” Mặt đỏ bừng một câu cũng nói không nên lời.

Đầu tiên Thư Nhan ngơ ngác một chút, nhìn Trần Đại Dững thật sâu, trong mắt vẻ mặt thay đổi liên tục, tiếp theo nhú mào, xem ra người này và nàng có sở thích giống nhau! Chính là rất thích trêu chọc Trần Đại Dững của nàng!

Tiếng cười Lâm Quyên dừng lại, sắc mặt khẽ biến, tiếp theo khôi phục thái độ bình thường, “Tại hạ không đúng, Thư cô nương trách lầm!”

Thư Nhan hừ nhẹ một tiếng, kéo tay Trần Đại Dững, “Đồ ngốc, ngồi xuống!”

Trần Đại Dững sững sờ nhìn Thư Nhan, lại nhìn Lâm Quyên, đáng thương hấn mới mười chín “tuổi”, lẽ ra tuổi cũng không nhỏ, nhưng so với tuổi tác hai vị trước mặt còn kém mấy trăm năm, thật sự là. Chuyện kia, cũng không có cách khác so được! Xứng đáng bị hai người bắt nạt!

Lâm Quyên tiếp tục giải thích: “Ta bấm đốt ngón tay thấy thật sự nhân duyên Đại Dững cùng Thư cô nương ở một chỗ! Đã có duyên, sao ta không thành toàn chứ! Vì thế liền cho Đại Dững ba cái túi gấm, cũng báo cho hấn biết thời điểm mở túi gấm ra! Về phần được hay không, vậy phải xem ý trời rồi!”

Thư Nhan không cảm kích hấn chút nào, cười lạnh nói: “Người là đạo sĩ nhưng cũng rất kỳ lạ! Nếu là người ngoài, đã sớm khuyên Đại Dững rời khỏi yêu nghiệt ta! Hoặc tìm ta tính sổ! Ngược lại người không sợ thượng giới, đến thành toàn chuyện của chúng ta!”

Rốt cuộc Trần Đại Dững có thể chen miệng vào nói : “Lâm đại ca đương nhiên phải giúp chúng ta !”

Thư Nhan giả vờ không nghe thấy, “Lâm đạo trưởng, dụng ý thật sự của người là gì? Còn nữa, thiên hạ to lớn, vì sao người lại trùng hợp gặp Đại Dững như vậy?”

Lâm Quyên cười nhẹ, “Sở dĩ kiếp này người và Trần Đại Dững có duyên phận, là vì kiếp trước Đại Dững nhận được một thứ quan trọng của người, mà người cũng từng làm hấn bị thương! Chính là thiếu nợ, mà lý do thật sự, ta nghĩ người còn rõ hơn ta!”

“Nhưng. Ta không rõ!”

Trần Đại Dững nhỏ giọng nói, nghĩ đến Thư Nhan có thể trừng hấn như ngày thường cho xong, lại chỉ nghe nàng ôn nhu nói: “Về sau chúng ta nói tiếp!”

91. Chương 91: Lấy Hồ Ly Tinh

Sau khi Thư Nhan nói xong, quay đầu nhìn Lâm Quyên, ý bảo hấn nói tiếp.

“Ta biết suy nghĩ trong lòng Thư cô nương, nếu ta nói giúp hai người cũng không có ý gì khác, tất nhiên người không tin, nhưng. Ta quả thật không có suy nghĩ khác! Kiếp này duyên sâu duyên mỏng cũng phải xem tạo hóa của hai người nữa ! Có lẽ mười năm, có lẽ hai mươi năm, có lẽ chỉ ngắn ngủn mấy tháng! Vậy thì ta không còn cách nào ! Hơn nữa.”

Giọng hấn khựng lại một chút, “Cho dù ta không nhúng tay, Thư cô nương tính ngộ chuyện sớm muộn, theo tính tình của người, đến lúc đó chắc chắn nữ tử Lý gia vô tội sẽ bị ảnh hưởng! Mà tính tình Đại Dững thật thà, chỉ sợ đến lúc đó hai bên đều tổn hại!”

Thư Nhan miễn cưỡng nở nụ cười, “Như vậy ta thật sự cảm tạ đạo trưởng. Đại Dững, chúng ta đi!”

“Đi! Nhưng mà. Lâm đại ca.”

Lâm Quyên đi tới bên cửa lại nói với Thư Nhan: “Ta nghĩ không cần nói rõ ràng, người cũng phát hiện ra, thiên kiếp thật sự của người vẫn chưa thoát, mà nó là gì, trong lòng người rõ ràng nhất!”

Thư Nhan đột nhiên quay đầu lại, kiêu mị trong mắt, vẻ mặt phức tạp, “Đa tạ đạo trưởng nhắc nhở! Đến lúc đó, Thư Nhan sẽ cân nhắc, là giết hần, hay vẫn đồng sinh cộng tử! Người nào càng có lợi hơn!”

Mưa phùn liên tục không dứt hơn mười ngày, Trần Đại Dũng trốn ở trong phòng, đóng cửa không ra ngoài, người Trần phủ nghĩ hần bị từ hôn, đau lòng vô cùng, lại không biết giờ phút này, hần và người thương đang cùng ở một chỗ thân mật! Chẳng qua thời gian trôi qua thật lâu cũng cảm thấy nhàm chán, nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ nhũn mảy, “Thê tử nói xem mưa này còn bao lâu mới có thể dừng chứ!”

Thư Nhan vui vẻ ăn điểm tâm hạ nhân vừa mới đưa vào, không tập trung nói: “Cố gắng đi còn vài ngày nữa!”

“Ừ!” Hần chỉ nhẹ nhàng đáp lại, vẫn ngồi ngẩn người ở chỗ kia.

Thư Nhan nhìn hần khó hiểu, tên gốc này làm sao vậy? Mấy ngày nay luôn có bộ dạng u sầu, nhìn này lại nhũn mảy ! Ai, đừng nhìn bề ngoài hần luộm thuộm, thật ra trong lòng rất tinh tế! Thư Nhan khẽ thở dài, lưu luyến buông điểm tâm ngon miệng thơm ngát, đi đến phía sau Trần Đại Dũng, vươn hai cánh tay ôm lấy eo thô to của hần, ôn nhu hỏi : “Đại Dũng! Suy nghĩ cái gì vậy?”

“Ta. Ta chỉ là.”

“Chỉ là cái gì. Ừ.”

Trần Đại Dũng sợ người nhìn thấy bèn đóng cửa sổ lại, ngăn cách mưa rơi lạnh lẽo bên ngoài, xoay người, tự nhiên ôm lấy Thư Nhan, “Chuyện đó. Qua một thời gian nữa, nàng theo ta về nhà gặp cha mẹ đi! Ta thú thê tử, bọn họ còn không biết!”

92. Chương 92: Lấy Hồ Ly Tinh

“Được!” Thư Nhan tự nhiên biết hần nói phụ mẫu thân sinh của Trần Đại Dũng ở nông thôn, “Con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, huống chi ta đây xinh đẹp như tiên! Đương nhiên càng muốn đi báỉ kiến !”

Trần Đại Dũng nhếch miệng cười, “Cha mẹ nhìn thấy nàng, chắc chắn sẽ rất vui mừng ! Nhưng mà ngàn vạn lần nàng đừng nói cho họ biết nàng là yêu hồ đó!”

Thư Nhan giận dữ nói : “Thì ra mấy ngày nay rầu rĩ vì chuyện này! Sao thế! Sợ ta dọa sợ cha mẹ chàng sao! Hừ! Ta càng muốn giấu đầu lòi đuôi dọa bọn họ!” Dứt lời, lộ ra cái đuôi lông đỏ như lửa vẩy trên người Trần Đại Dũng.

Trần Đại Dũng bắt được, Thư Nhan cười hì hì, thuận thế ngồi vào trong lòng hần.

“Ta biết, chẳng qua nàng hung dữ, nhưng tâm địa rất tốt! Sẽ không hù dọa cha mẹ đâu!”

Thư Nhan làm nũng cong người trong lòng hần, “Ta sẽ không! Ta càng muốn dọa bọn họ! Hì hì, cũng chỉ có đồ ngốc như chàng mới cho rằng tâm địa ta tốt!”

“Ta thú thê tử, đương nhiên là tốt nhất! Chuyện kia, còn nữa.”

“Cái gì? Đừng có dông dài ! Còn có chuyện gì? Muốn ta hiểu thuận nhạc công nhạc mẫu sao!”

“Ta.” Trần Đại Dũng ghen đến mức mặt đỏ bừng, “Ta. Thích nàng!”

Thư Nhan ngơ ngác, khi nào đồ ngốc này lại nói lời ngon tiếng ngọt chứ ! Chẳng qua, trong lòng rất ấm áp ! Ba chữ vô cùng đơn giản từ trong miệng hần nói ra, cùng trong miệng thư sinh dịu dàng nghe qua không giống nhau! Chân thành đến mức khiến cho người ta cảm động!

“Ta cũng biết bây giờ nàng thích ta! Dù nàng thích ta bao lâu! Đời này ta chỉ thích nàng ! Nàng thích ta một ngày, ta sẽ vui vẻ một ngày, nếu đến lúc đó, nàng không thích ta, ta cũng sẽ không trách nàng! Một năm cũng được, mười năm cũng thế, dù là bao lâu, nàng đều là thê tử của ta!”

Tim Thư Nhan đập mạnh và loạn nhịp, lông mi dài run rẩy, ánh mắt khôi phục vẻ phức tạp ngấm nhìn hẩn, “Thì ra hôm đó, chàng đã nghe rõ ta và Lâm đạo trưởng nói chuyện!” Hóa ra, đây cũng là nguyên nhân những ngày gần đây khiến hẩn nhúu mày suy tư.

Thiên kiếp của nàng vẫn chưa chấm dứt ——đúng là trước kia nàng cực kỳ khinh thường tình cảm! Có lẽ mười năm, có lẽ hai mươi năm, sẽ bị phát hiện, đến lúc đó bỏ qua phần nhân duyên này, hay liều chết chống đối với ông trời, nàng không dám nói chính xác! Nàng có thể tính toán số mệnh của người khác, nhưng nàng không suy tính được số mệnh của mình. Có lẽ chỉ qua vài năm, tình cảm của nàng với hẩn sẽ phai nhạt!

Có thể vĩnh viễn yêu một người sao? Có thể vì hẩn mà liều mạng sao? Có lẽ nàng làm được, có lẽ không làm được! Nhưng giờ phút này, nàng yêu người này ! Nam tử trước mặt bề ngoài thật thà, nội tâm chất phác, thật ra cũng bình thường như những người khác! Dù sao đi nữa quý trọng người trước mặt mới là tốt nhất! Ít nhất giờ phút này nàng có thể xác nhận, yêu hồ nàng thật sự thương hẩn, cũng tin tưởng hẩn dùng hết cả sinh mệnh yêu nàng, giống như lúc hẩn tự tin nói rằng nàng cũng thích hẩn.

93. Chương 93: Lấy Hồ Ly Tinh

Trần Đại Dũng nói: “Ta hiểu rõ! Nhưng ta chỉ muốn nói những lời trong lòng ta cho nàng nghe! Ta muốn chỉ cần hiện tại nàng thích ta, ta thích nàng! Như vậy là được rồi!”

Trong lòng Thư Nhan rung động, mỉm cười, nghiêng người hôn lên môi dày của hẩn, “Đồ ngốc!” Tên ngốc này lại có suy nghĩ giống nàng.

Cuối cùng Trần Đại Dũng đã nói hết những lời trong lòng ! Giống như đã dỡ gánh nặng xuống, lập tức trong lòng rất thoải mái! Cười hi hi, ôm Thư Nhan rồi hôn lên.

Thư Nhan sợ ngứa cười đùa né tránh, “Chàng nhẹ một chút, kích động làm gì chứ!”

“Chờ trời quang, ta đến chợ mua trâm cài tóc cho nàng!”

“Trâm cài tóc! Vì sao?”

“Ta thấy A Phú mua trâm cài tóc cho người trong lòng của hẩn, nói là tín vật đính ước, ta cũng chưa từng mua cho nàng vật gì cả!”

“Đồ ngốc, ta muốn vật kia để làm gì, ta muốn cái gì liền có cái đó! Muốn nó xinh đẹp, liền có xinh đẹp!”

“Đó là pháp thuật của nàng biến ra, cũng không phải ta tặng cho nàng!”

“Được rồi! Chàng cứ mua đi, nhưng mà, nếu không đẹp ta cũng không nhận đâu!”

”Ta tặng cho nàng, đương nhiên muốn tặng thứ tốt nhất rồi, chẳng qua, khi nào thì mưa ngừng nhỉ? A! Đúng rồi, nàng tính toán tốt lắm! Khi nào thì trời sẽ tạnh?”

Thư Nhan thờ ơ nhúu mày, “Năm ngày sau!”

“Còn phải chờ năm ngày!” Trần Đại Dũng vội vã, tưởng có thể lập tức tới chợ mua trâm cài tóc xinh đẹp rục rịch cho Thư Nhan.

“Chỉ sợ tới hai tháng sau ! Mấy ngày nữa nơi này xảy ra lũ lụt, đến lúc đó mọi thứ đều bị chìm, làm gì còn chợ chứ!” Nàng không đồng ý mà tiết lộ Thiên Cơ.

“Xảy ra lũ lụt?” Trần Đại Dũng hoang mang trừng to mắt.

“Đúng vậy!” Thư Nhan chậm rãi gạt đầu, “Không cần lo lắng, địa thế Trần phủ cao, không thể chìm !”

“Này. Không phải chỗ khác sẽ bị.”

Thư Nhan nhún nhún vai, “Ý trời đã như vậy, không có biện pháp nào !”

Nàng vừa dứt lời, chỉ thấy Trần Đại Dũng phóng tới cửa.

“Này ! Đi đâu vậy?” Trong nháy mắt Thư Nhan đứng ở trước mặt của hắn, ngăn cản hắn.

“Đương nhiên phải đi thông báo cho mọi người, sắp xảy ra lũ lụt ! Đúng rồi! Nàng đi cùng với ta nữa!” Bắt lấy tay của Thư Nhan, “Nàng có pháp thuật, có thể làm cho mưa ngừng rơi !”

“Ta sẽ không đi!” Thư Nhan hất hắn ra, “Hơn nữa ta cũng không làm!”

Trần Đại Dũng giật mình, “Vì sao?”

94. Chương 94: Lấy Hồ Ly Tinh

Thư Nhan hết kiên nhẫn nhún nhún mặt nhú mày, “Ý trời đã như vậy! Không ai thay đổi được!”

“Ta không tin!” Trần Đại Dũng chột hét lớn, “Ta không tin ông trời nhẫn tâm như vậy, làm cho thôn trấn xinh đẹp thế này bị lũ lụt! Ta không tin ông trời thấy chết mà không cứu! Cho dù ông trời không cứu, ta cũng phải cứu!”

“Đứng lại, chàng trở về cho ta!” Thư Nhan giữ chặt hắn, “Đồ ngốc, chàng kích động làm gì chứ! Ta nói rồi, đây là ý trời, nếu chàng nói ra ngoài, đó là tiết lộ Thiên Cơ! Sẽ bị trừng phạt !”

Ai, thật là! Mới vừa tốt đẹp, tình cảm dịu dàng ngọt ngào, hiem khi tên ngốc này nói vài lời ngon tiếng ngọt! Bây giờ lại trái ngược ! Lại làm chuyện ngu ngốc ! Cũng trách nàng, nhanh mồm nhanh miệng, nếu không nói, cũng không có chuyện này !

“Ta không tin cứu người còn bị trừng phạt!” Dứt lời đẩy Thư Nhan, đẩy cửa đi ra ngoài.

Tên ngốc này! Thư Nhan tức giận nghiêng răng, “Nếu chàng thật sự ra khỏi cửa, ta sẽ không để ý chàng nữa, chàng tìm người khác làm thê tử đi!”

“Nàng.” Đúng lúc này Trần Đại Dũng quay đầu trở lại, ánh mắt lo lắng lộ ra một tia khó hiểu và bi thương, hơi há miệng, cũng không nói gì, xoay người chạy vào trong mưa.

“Oan gia! Oan gia!” Thư Nhan tức giận tới mức dậm chân, “Quả nhiên là kiếp trước ta thiếu nợ chàng!” Thân mình vút đi, lo lắng đuổi theo.

Kết thúc

“. Mưa hơn mười ngày, thủy triều bắt đầu dâng lên, cuối cùng làm vỡ đê. Nghe nói nước lũ vượt qua bùn lầy, gào thét, thể mạnh như dãi sông lấp biển xông tới, đúng lúc này trên bầu trời chột vang lên một tiếng sét, một tia sáng hiện ra. Mọi người nhìn kỹ mới thấy, là mây ngũ sắc! Trong đám mây một vị nữ tử hồng y tuyệt sắc đang ngồi ngay ngắn. Chỉ thấy nàng giơ ống tay áo lên! Lũ lụt giống như dã thú kia, trong nháy mắt trở về.” Tiên sinh kể chuyện miệng lưỡi lưu loát.

“Hi hi!” Trần Đại Dũng ngồi ở một góc trà lâu, cười to nghe kể chuyện truyền kỳ xảy ra tháng trước, thật sự là nghe hoài không chán! Bỗng dưng, vừa thấy sắc trời, a, nguy rồi! Thê tử của hắn nhất định sẽ nổi giận.

Ném vài đồng tiền ở trên bàn, vội vàng chạy trở về.

Ồ, Lâm đại ca! Hắn đến lúc nào thế! Phấn khích chạy tới, vừa vặn nghe được hai người bọn họ đang nói chuyện.

“Đa tạ Thư cô nương từ bi, làm trái với mệnh trời, cứu tính mạng dân chúng nơi này!” Lâm Quyện cười nói.

“Hừ! Ta đã cùng Đại Dũng ở chung một chỗ rồi! Còn có thể quan tâm làm trái mệnh trời sao? Nhưng thật ra lần này Lâm đạo trưởng cũng đóng góp sức lực không ít!”

“Lâm đại ca! Thê tử!” Trần Đại Dũng chạy tới gần hai người, cười với Thư Nhan nói: “Ta nghe người ta nói trên trần, bọn họ vì nàng mà xây một cái miếu thờ, thờ cúng vị Bồ Tát giúp lũ lụt biến mất!” Trong giọng nói còn mang vẻ tự hào rõ ràng, sau đó lại quay đầu nói với Lâm Quyên: “Lâm đại ca! Huynh đừng tức giận, thê tử ta tuy nói năng hơi chua ngoa, nhưng tâm mềm mỏng, tấm lòng rất tốt!”

“Đồ ngốc! Chàng câm miệng!” Thư Nhan mắng. Lâm Quyên liếc mắt xem kịch vui, kéo Trần Đại Dũng đi.

“Đi đâu?”

“Theo ta trở về động Thiên Hương tu luyện đi!” Trên thực tế là đi lánh nạn. Không lâu nữa, người trong địa phủ sẽ đến tra là ai giở trò quỷ, những hồn ma cần đến báo danh nhưng chậm chạp chưa tới, nàng làm trái với ý trời, đương nhiên muốn trốn một thời gian rồi hẵng nói sau.

“Vì sao phải đi nơi đó?” Trần Đại Dũng vẫn còn không biết mình gặp rắc rối buồn bực hỏi, không phải nói sau khi mọi việc xong xuôi, muốn theo hần về nhà bái kiến cha mẹ sao?

“Cái gì gọi là gả cho gà thì theo gà, lấy chó theo chó chứ! Bây giờ chàng phải đi theo ta!”

“Sai rồi! Sai rồi! Là ta thú nàng, nàng nên đi theo ta mới đúng.”

“Sai gì chứ! Ta nói là.”

”. Ta cũng không ở rể. A! Sao thê tử lại hung dữ như vậy....

“. Hung dữ thế nào? Cẩn thận ngày nào đó ta mất hứng ăn chàng.”

“Nàng dám.”

“Có gì không dám.”

“.”

Lâm Quyên buồn cười nhìn cảnh hai người trách mắng dần dần biến mất, cuối cùng khẽ mỉm cười.

95. Chương 94: Lấy Hồ Ly Tinh

Thư Nhan hết kiên nhẫn nhẩn mặt nhú mày, “Ý trời đã như vậy! Không ai thay đổi được!”

“Ta không tin!” Trần Đại Dũng chột hét lớn, “Ta không tin ông trời nhẩn tâm như vậy, làm cho thôn trấn xinh đẹp thế này bị lũ lụt! Ta không tin ông trời thấy chết mà không cứu! Cho dù ông trời không cứu, ta cũng phải cứu!”

“Đứng lại, chàng trở về cho ta!” Thư Nhan giữ chặt hần, “Đồ ngốc, chàng kích động làm gì chứ! Ta nói rồi, đây là ý trời, nếu chàng nói ra ngoài, đó là tiết lộ Thiên Cơ! Sẽ bị trừng phạt!”

Ai, thật là! Mới vừa tốt đẹp, tình cảm dịu dàng ngọt ngào, hiếm khi tên ngốc này nói vài lời ngon tiếng ngọt! Bây giờ lại trái ngược! Lại làm chuyện ngu ngốc! Cũng trách nàng, nhanh mồm nhanh miệng, nếu không nói, cũng không có chuyện này!

“Ta không tin cứu người còn bị trừng phạt!” Dứt lời đẩy Thư Nhan, đẩy cửa đi ra ngoài.

Tên ngốc này! Thư Nhan tức giận nghiêng rằng, “Nếu chàng thật sự ra khỏi cửa, ta sẽ không để ý chàng nữa, chàng tìm người khác làm thê tử đi!”

“Nàng.” Đúng lúc này Trần Đại Dũng quay đầu trở lại, ánh mắt lo lắng lộ ra một tia khó hiểu và bi thương, hơi há miệng, cũng không nói gì, xoay người chạy vào trong mưa.

“Oan gia! Oan gia!” Thư Nhan tức giận tới mức dậm chân, “Quả nhiên là kiếp trước ta thiếu nợ chàng!” Thân mình vút đi, lo lắng đuổi theo.

Kết thúc

“. Mưa hơn mười ngày, thủy triều bắt đầu dâng lên, cuối cùng làm vỡ đê. Nghe nói nước lũ vượt qua bùn lầy, gào thét, thể mạnh như dãi sông lấp biển xông tới, đúng lúc này trên bầu trời chợt vang lên một tiếng sét, một tia sáng hiện ra. Mọi người nhìn kỹ mới thấy, là mây ngũ sắc! Trong đám mây một vị nữ tử hồng y tuyệt sắc đang ngồi ngay ngắn. Chỉ thấy nàng giơ ống tay áo lên! Lũ lụt giống như đã thú kia, trong nháy mắt trở về.” Tiên sinh kể chuyện miệng lưỡi lưu loát.

“Hi hi!” Trần Đại Dũng ngồi ở một góc trà lâu, cười to nghe kể chuyện truyền kỳ xảy ra tháng trước, thật sự là nghe hoài không chán! Bỗng dưng, vừa thấy sắc trời, a, nguy rồi! Thê tử của hắn nhất định sẽ nổi giận.

Ném vài đồng tiền ở trên bàn, vội vàng chạy trở về.

Ồ, Lâm đại ca! Hắn đến lúc nào thế! Phấn khích chạy tới, vừa vặn nghe được hai người bọn họ đang nói chuyện.

“Đa tạ Thư cô nương từ bi, làm trái với mệnh trời, cứu tính mạng dân chúng nơi này!” Lâm Quyên cười nói.

“Hừ! Ta đã cùng Đại Dũng ở chung một chỗ rồi! Còn có thể quan tâm làm trái mệnh trời sao? Nhưng thật ra lần này Lâm đạo trưởng cũng đóng góp sức lực không ít!”

“Lâm đại ca! Thê tử!” Trần Đại Dũng chạy tới gần hai người, cười với Thư Nhan nói: “Ta nghe người ta nói trên trấn, bọn họ vì nàng mà xây một cái miếu thờ, thờ cúng vị Bồ Tát giúp lũ lụt biến mất!” Trong giọng nói còn mang vẻ tự hào rõ ràng, sau đó lại quay đầu nói với Lâm Quyên: “Lâm đại ca! Huynh đừng tức giận, thê tử ta tuy nói năng hơi chua ngoa, nhưng tâm mềm mỏng, tấm lòng rất tốt!”

“Đồ ngốc! Chàng câm miệng!” Thư Nhan mắng. Lâm Quyên liếc mắt xem kịch vui, kéo Trần Đại Dũng đi.

“Đi đâu?”

“Theo ta trở về động Thiên Hương tu luyện đi!” Trên thực tế là đi lánh nạn. Không lâu nữa, người trong địa phủ sẽ đến tra là ai giở trò quỷ, những hồn ma cần đến báo danh nhưng chậm chạp chưa tới, nàng làm trái với ý trời, đương nhiên muốn trốn một thời gian rồi hắn nói sau.

“Vì sao phải đi nơi đó?” Trần Đại Dũng vẫn còn không biết mình gặp rắc rối buồn bực hỏi, không phải nói sau khi mọi việc xong xuôi, muốn theo hắn về nhà báỉ kiến cha mẹ sao?

“Cái gì gọi là gả cho gà thì theo gà, lấy chó theo chó chứ! Bây giờ chàng phải đi theo ta!”

“Sai rồi! Sai rồi! Là ta thú nàng, nàng nên đi theo ta mới đúng.”

“Sai gì chứ! Ta nói là.”

“. Ta cũng không ở rể. A! Sao thê tử lại hung dữ như vậy....

“. Hung dữ thế nào? Cẩn thận ngày nào đó ta mất hứng ăn chàng.”

“Nàng dám.”

“Có gì không dám.”

“.”

Lâm Quyên buồn cười nhìn cảnh hai người trách mắng dần dần biến mất, cuối cùng khẽ mỉm cười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-duoc-nu-nhan-on-nhu-quyen-ru-lay-mot-ho-ly-tinh>